

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Tercer període

Sèrie P - Número 41
5 de desembre de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 22, segona i darrera reunió

SUMARI

Dossier

Interpel·lació

sobre el compliment de les recomanacions de l'informe del Comitè contra les Desaparicions Forçades de les Nacions Unides del 13 de novembre de 2013 (tram. 300-00113/10) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de cooperació (tram. 300-00110/10) p. 7

Interpel·lació

al Govern sobre el Centre d'Història Contemporània de Catalunya (tram. 300-00115/10) p. 12

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les relacions econòmiques i financeres amb l'Estat (tram. 302-00099/10) p. 16

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la promoció turística de Catalunya (tram. 302-00100/10) p. 23

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sobirania energètica (tram. 302-00102/10) p. 31

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'escola inclusiva (tram. 302-00096/10) p. 43

Moció

subsegüent a la interpel·lació sobre la convocatòria d'un referèndum sobre la secessió de Catalunya sense l'autorització del Govern de l'Estat i de les Corts Generals (tram. 302-00097/10) p. 50

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat pública (tram. 302-00098/10) p. 59

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per a garantir el dret a l'habitatge i el reallotjament de famílies desnonades (tram. 302-00101/10) p. 67

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del setanta-cinquè aniversari de l'ONCE i el vint-i-cinquè de la Fundació ONCE (tram. 401-00010/10) p. 75

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 22.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a tres quarts de nou del matí i catorze minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, reprenem la sessió matinal. Estem gairebé en família, però escoltarem atentament.

Interpellació

sobre el compliment de les recomanacions de l'informe del Comitè contra les Desaparicions Forçades de les Nacions Unides del 13 de novembre de 2013 (tram. 300-00113/10)

Estem en el punt desè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el compliment de les recomanacions de l'informe del Comitè contra les Desaparicions Forçades de les Nacions Unides del 13 de novembre de 2013. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats i diputades, hem volgut avançar-nos al que, segurament, hauria sigut objecte de determinades decisions d'acció de govern, però després d'aquest informe recent del Comitè contra les Desaparicions Forçades de Nacions Unides, que es va emetre el 13 de novembre, tenint en compte la densitat del contingut d'aquestes recomanacions i que el que fa és un desplegament d'una normativa internacional a la qual l'Estat espanyol està directament vinculat i, òbviament, el Govern de la Generalitat, amb les competències que li són pròpies, també, hem volgut prendre un espai en aquest àmbit parlamentari per avançar-nos a la reflexió transversal i entre tots els grups polítics d'aquesta cambra, amb relació a..., en quina mesura ens interpel·la aquest informe i en quina mesura som capaços ara d'avançar des de la política de memòria històrica i també des de les garanties que els desapareguts forçats tenen com a persones en els seus drets, des del punt de vista jurídic i també des del punt de vista polític.

Les convencions internacionals que han donat garantia als drets fonamentals a nivell internacional han estat editades i promulgades a partir de la segona meitat del segle xx. Ha sigut la gran concepció d'un món di-

ferent, però és cert que la posada en pràctica i l'absoluta permeabilització en les democràcies contemporànies d'aquesta legislació encara està, en molts casos, per fer. Per tant, estem en un procés que té un passat recent, un passat menys recent a l'Estat espanyol de dictadura, un passat recent d'una democràcia que ha tractat de treballar per la memòria històrica des de les diverses visions, tenint en compte les ferides crues i sagnants que havien restat després de la dictadura franquista, però amb unes eines legislatives que les recomanacions de Nacions Unides diuen clarament que són insuficients.

Són insuficients perquè, malgrat els esforços que s'ha pogut fer, la concepció de la responsabilitat penal i de la cooperació judicial en matèria de desaparició forçada no està adequadament resolta en l'ordenament jurídic estatal i tampoc està adequadament resolta en la normativa autonòmica que en matèria de fosses garanteix la recuperació, des del punt de vista dels drets individuals, de la personalitat jurídica i de la identitat de les persones desaparegudes.

La preocupació que ha mostrat el Comitè contra les Desaparicions Forçades de Nacions Unides, reunit a Ginebra aquest darrer mes de novembre, és una preocupació respecte a una política que, resumidament, se li diu política d'impunitat. Certament han trobat la manera d'expressar-ho d'una forma constructiva i agraït, també, la preocupació i la predisposició d'algunes autoritats, especialment també les catalanes, que van rebre el grup de relators aquí, a Catalunya, pel que fa a l'abordatge del compliment que havia de fer aquest informe de la convenció contra la desaparició forçada de les persones. Ara bé, no van resultar els relators gens satisfets del que van veure. Quines seran les qüestions que nosaltres aquí abordarem a la moció i que avui fem aquesta interpellació al Govern preguntant en quina mesura se sent vinculat i com treballarà des de les línies competencials que li són pròpies, en aquest tema?

En primer lloc, la qüestió de la responsabilitat penal i la cooperació judicial en matèria de desaparició forçada. Nacions Unides adverteix que no existeix un delictes autònom en el nostre ordenament jurídic, i això és competència estatal, sobre el delictes de desaparició forçada de persones. En no haver-hi un delictes autònom, la persecució, des del punt de vista penal, doncs, és impossible, està vinculat a crims contra la humanitat o altres tipus delictius.

L'altra qüestió és relativa al concepte de prescripció, eh?, que, com sabem, i a més així ho expressa el comitè, la Sentència del Tribunal Suprem 101/2012 estableix uns criteris de prescripció que no s'adeqüen als criteris de no-prescripció dels delictes contra la humanitat, que són propis de la interpretació de la normativa internacional i de la justícia universal. Per tant, s'haurà de revisar, des del punt de vista administratiu i també legislatiu, aquesta aplicació estricta, en definitiva, de la Llei d'amnistia. Una llei que, finalment, aquest organisme qüestiona d'una forma molt elegant, però d'una forma diametralment neuràlgica en el contingut explícit de la garantia, d'alguna manera,

de prescripció d'impunitat que va representar la Llei d'amnistia.

Certament, es pot viure aquest informe de moltes maneres i, per tant, la intenció del nostre grup és exposar-lo com un mandat democràtic des del punt de vista internacional, com una crida d'atenció jurídica transcendent des del punt de vista de l'entitat que ens la fa, però també des de la gran capacitat que podem tenir com a govern de poder reaccionar, i com a parlament, davant d'aquestes autoritats internacionals, per fer-nos nostre el contingut d'aquest informe i també per exposar les dificultats que es poden tenir des del punt de vista de Catalunya, atès que en molts àmbits no tenim competències per aplicar íntegrament totes aquestes recomanacions.

Establert aquest marc des del punt de vista jurídic, abordarem de forma més específica la qüestió de la recuperació dels cossos i de la identificació de les persones desaparegudes. Certament, s'han fet esforços en aquesta direcció i existeix ja un registre de persones desaparegudes, que està adscrit al Govern de la Generalitat, i també la capacitat d'identificar des del punt de vista científic, atès que hi ha hagut experiències com la que està impulsada des de l'Institut de Medicina Legal, amb la Fundació Bosch i Gimpera, per poder crear definitivament un banc d'ADN de persones vives que volen recuperar els cossos i la identitat de les persones desaparegudes. Nacions Unides diu clarament que s'ha de garantir a les víctimes la recuperació de la seva personalitat; per tant, és molt important que puguem promoure i avalar aquestes iniciatives que, des de l'àmbit dels familiars i de la societat civil, s'han posat en marxa i que no sempre han estat objecte de recolzament ple i diàfan en la seva activitat des del punt de vista de les administracions públiques. Per tant, això és necessari impulsar-ho, és necessari poder establir aquestes garanties de creuament de dades que científicament, amb els seus límits, es poden desenvolupar, comptant també amb la col·laboració del Departament d'Interior, amb la policia científica dels Mossos d'Esquadra, que són els que estan preparats, també, de forma tècnica per poder obtenir aquestes dades.

S'obre un camí important, però l'hem de recórrer conscients de la capacitat pressupostària existent i conscients, també, de no reobrir ni ferides ni posicionaments que puguin ser un obstacle per al compliment íntegre d'aquestes recomanacions de Nacions Unides. Ho podem fer tots plegats; és possible donar mostres d'un gran sentit democràtic transversal, entenent, també, que hi han víctimes de molts espais diversos i, per tant, aquests drets són drets individuals de cadascuna de les persones que van ser assassinades i estan en situació de desaparició forçosa, i per tant, és des d'aquesta concepció dels drets de les víctimes que nosaltres hem de treballar conjuntament, superant al màxim plantejaments ideològics que no siguin estrictament d'aprofundiment jurídic sobre aquestes qüestions i, per tant, cal determinació política en assumir les conclusions de Nacions Unides i creació, creativitat, impuls pressupostari i col·laboració amb la societat civil per poder-hi posar remei.

Hi han altres qüestions, i segurament em diran: «Miri, aquestes ja se'ns escapen totalment de les nostres possibilitats», però és que Nacions Unides toca qüestions transcendents i les vincula a aquestes, perquè, en aquest procés de transició democràtica, en els dèficits existents en moltes qüestions, aquí Nacions Unides adverteix dos temes claríssims en els quals també hem de treballar. A més a més de la identificació de les víctimes i de donar garanties de compliment a la Convenció de la declaració de persones desaparegudes forçosament, també parla de la situació dels immigrants que estan aquí en situació de risc d'expulsió i que tenen una situació futura, segurament, d'abocar a una situació de risc de ser persona desapareguda forçosa en el seu país d'origen. Nacions Unides recomana fer unes polítiques d'asil molt més intensives en la garantia dels seus drets i en la previsió d'una situació futura de desaparició forçosa en els seus països. I aquí haurem de treballar per interpellar l'Estat en aquesta direcció.

I l'última i darrera, també fa un qüestionament, senyors i senyores diputats, de la legislació antiterrorista que ha garantit que es pugui haver treballat amb una impunitat important en matèria de drets humans en la persecució de la violència. Per tant, acollim-nos al repte democràtic, fem la feina i demanem al Govern en quina mesura pot cooperar en el compliment d'aquestes recomanacions.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Bon dia, presidenta. Bon dia diputades, diputats, agrair la seva presència en aquesta interpellació, diputada. Bé, doncs, primer de tot vostè feia una reflexió que es pot viure, efectivament, aquest informe de forma diferent; el Govern se'l pren, com no podia ser d'altra manera i com vostè reclamava i interpehava, doncs, amb tot el rigor, amb tota la serietat i amb aquesta voluntat de treballar en conjunt i en col·laboració, doncs, amb la societat civil i amb la màxima generositat pressupostària, també. Per tant, jo crec que tindrem temps d'anar-ne parlant.

Jo, primer de tot, voldria sí deixar de manifest que el Govern de la Generalitat ha mostrat sempre, i sempre, no ara, sinó al llarg del temps, un compromís ferm amb les víctimes de la Guerra Civil i de la repressió franquista, tal com posen de manifest, de fet, les polítiques públiques en matèria d'indemnitzacions als expresos, com també l'acció de recerca de dades, de localització i d'identificació i dignificació de les restes de les persones desaparegudes. Dit això, que crec que ningú pot posar en dubte, sí que li vull fer notar, i vostè ho coneix perfectament, que les observacions aprovades pel Comitè contra les Desaparicions For-

çades, en setanta-quatre sessió d'aquest òrgan de l'ONU del 13 de novembre, es centren principalment, primer, a recomanar la reforma de diverses lleis estatals en aquest sentit, com ara la Llei de memòria històrica, o bé també el Codi penal. Sota aquesta matèria vostè sap que la capacitat d'influència que es pot exercir des del conjunt de les institucions catalanes i també des d'aquest Parlament és la que preveu l'article 61 de l'Estatut, que és elaborar proposicions de llei per a presentar a la Mesa del Congrés i sol·licitar al Govern de l'Estat l'adopció de projectes de llei, que no treu que per a nosaltres hagi de ser també una prioritat, que no treu que ho hagi de ser.

D'altra banda, com vostè molt bé sap, també és limitada la incidència del Govern sobre eventuais reformes de caràcter jurisdiccional adreçades a adequar el funcionament del poder judicial de l'Estat a les plenes exigències dels tractats i dels convenis internacionals sobre drets humans i desaparicions forçades. L'informe del grup d'experts de Nacions Unides conté recomanacions, conté una crítica contundent, també, a les polítiques de memòria endegades fins ara per part del Govern espanyol, una crítica que el Govern de la Generalitat, i jo crec que aquest Parlament, doncs, pot compartir en molts aspectes.

Actualment aquest informe, com vostè ha explicat, és objecte d'estudi, però també ho és per part dels tècnics de la Subdirecció General de Memòria, Pau i Drets Humans. M'acompanya aquí el director general de Relacions Institucionals i amb el Parlament, de la qual, doncs, depèn aquesta subdirecció, que és la unitat de la Generalitat de Catalunya competent en matèria de polítiques de memòria històrica. Un cop tinguem enllestit aquest informe jurídic corresponent podrem determinar aquelles mesures eventuais, específiques, que el Govern de la Generalitat hagi d'adoptar d'acord amb les seves competències.

De fet, les polítiques de memòria endegades pels successius governs de la Generalitat han estat sempre basades en un ampli consens social i en el major recolzament parlamentari, tal com vostè ara ens reclamava, unes polítiques que varem començar amb el Decret 288/2000 i el Decret 330/2002, que varen bastir una política pública d'indemnitzacions econòmiques a les persones que varen patir privació de llibertat per motius polítics durant la Guerra Civil i el franquisme. En aquest sentit, i fins a la data, s'han presentat quasi 40.000 sol·licituds d'indemnització, de les quals se n'han estimat quasi 23.000, no havent-se pogut acreditar en les restants els períodes de privació que s'al·legaven, i actualment encara hi ha en tràmit seixanta-vuit expedients.

Però el gruix normatiu d'aquest àmbit el formen la Llei 10/2009, sobre la localització i la identificació de les persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la dictadura franquista i la dignificació de les fosses comunes, el decret que la desenvolupa reglamentàriament i la Resolució de 15 de desembre de 2010 per la qual s'aproven els protocols d'aplicació en les actuacions previstes en l'esmentada llei. Vostè a més a més, com a jurista de reconegut prestigi, coneix perfectament en profunditat aquesta legislació que li acabo de

citar, i segurament tot aquest marc normatiu estructurarà una política en matèria de fosses comunes basada en la dignificació i la senyalització.

Dignificació i senyalització de les fosses comunes, això és el que s'ha anat fent durant els successius governs de la Generalitat des de l'any 2009. Aquest, de fet, també és el mandat de l'article 54 de l'Estatut, és el contingut de la Llei 10/2009 i de les seves normes de desplegament. Per tant, en aquest sentit, és una política normativa pionera a l'Estat en matèria d'intervencions en fosses comunes. Però aquest conjunt de normes també ve determinat per les característiques més específiques que es desenvolupà a la Guerra Civil i la dictadura franquista respecte a la resta de l'Estat, circumstàncies que van originar tipologies diferents, fonamentals, de fosses comunes a Catalunya; d'una banda, els grans ossaris, dignificats i documentats històricament, dels cementeris, però, d'altra banda, les restes ubicades en llocs de combat, fonamental en l'àmbit del front de la batalla de l'Ebre.

Vostè ara planteja la necessitat d'un *aggiornamento* en matèria de desaparicions forçades i involuntàries, de conformitat amb els nous corrents de justícia *transicional* que s'obren camí en el dret internacional. D'acord, ho tindrem en compte. Ens posarem a treballar en l'àmbit que vostè ens assenyalava, però primer, tal com vostè deia, el Govern hem de cercar un ampli consens social, acadèmic, tècnic, com vostè també demanava, com el creat en l'àmbit i a l'entorn del marc normatiu i de les polítiques de memòria que es van engegar i que s'han engegat a Catalunya els darrers quinze anys.

Vostè en la seva interpellació també ens planteja una altra modificació de la Llei de fosses, com seria fer raure el control de les actuacions en les autoritats judicials en lloc de l'Administració. En aquest sentit, vostè també sap que l'autoritat judicial ja participa en les exhumacions previstes per la llei instruint les diligències corresponents quan es troba qualsevol resta d'un cos humà. Per tant, jo crec que també ens hem de fer una reflexió en aquest sentit i recordar, també, el fracàs de la llei estatal en matèria de memòria històrica. En aquest sentit, el legislador català ha aprovat un model d'actuació que divergeix del que és comú a la resta de l'Estat, ja que no es desplaça als familiars dels interessats la realització de les tasques esmentades, a diferència de l'Estat. És l'Administració de la Generalitat qui assumeix d'ofici aquesta acció pública en aquesta matèria. Conseqüentment, també, el tractament català de la problemàtica de les desaparicions forçades s'adiu més que l'estatal jo diria que a les observacions del comitè de l'ONU.

De tota manera, i per resumir, diputada, estudiarem amb rigor tot allò que vostè ens proposa en la seva interpellació, ho cercarem tal com vostè ens demana, amb el màxim consens, acudint a l'assessorament, també, de científics, de tècnics, de juristes, d'aquelles persones que més coneixement en tenen, i ho estudiarem per tal d'endegar una reforma que realment, doncs, suposi, tal com vostè demana, una millora per a les víctimes, per a les seves famílies i per al conjunt de la societat catalana. Vostè mateixa feia referència

a les cotilles que podem tenir, però li torno a posar de manifest aquesta voluntat del Govern i, per tant, el Govern ens prenem molt seriosament, com no podia ser d'altra manera, les polítiques de memòria, i per això actuarem amb la màxima responsabilitat cercant el consens de tota la societat i acudint a l'ajut, i més que a l'ajut, doncs, al coneixement de totes aquelles institucions acadèmiques que ens facin possible a través del seu coneixement millorar també en aquest àmbit important de la nostra pàtria.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre diputada senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies per la predisposició del Govern que vostè ha manifestat i, per tant, entenem que s'obre una nova etapa de consolidació d'algunes de les polítiques engegades, però també de concreció d'algunes mesures de les que aquí avui hem plantejat.

Efectivament, prioritat per a l'atenció a les víctimes i, per tant, també a les seves famílies, i garantia que el marc normatiu sigui un instrument útil i no un obstacle en algunes ocasions perquè aquestes es puguin dur a efecte. Vostè parlava, efectivament, del control jurisdiccional. Bé, l'informe el que planteja és que no es pugui, encara que sigui per bona fe administrativa, que no es pugui suplir la funció de fe pública que dona un jutge en l'aixecament de qualsevol resta humana a l'hora de recuperar jurídicament i de forma *indubitada* la seva personalitat. Perquè l'exhumació, sense aquesta garantia present, no la comunicació sinó la presència judicial, per a molts juristes, segurament internacionals, perquè aquí ja va haver-hi un consens, com vostè expressava, en un determinat moment, i és aquesta la política de memòria històrica, d'alguna manera, qüestionada per aquest informe per part de l'Estat espanyol, un consens en què fos una assumpció de l'Administració i que, en tot cas, no fos més enllà que la coordinació, la notificació judicial l'exigència legislativa a aquest efecte. L'altra és el banc d'ADN. Aquest banc d'ADN es pot elaborar sense pràcticament costos; de fet, algunes famílies ja hi han començat a bolar les dades, amb sufragi econòmic personal, i hi han professionals que estan predisposats a treballar, i hi ha finançament europeu en aquestes línies de treball que s'engeguen. Per tant, és qüestió de posar-s'hi i és qüestió que Catalunya, en aquest sentit, passi per endavant de la resta de l'Estat a donar garanties a aquestes persones.

D'altra banda, és cert, hi ha hagut consens polític, però també és cert que Esquerra Republicana –i aquí faig esment d'una tasca incansable i inesgotable i tenaç del diputat Joan Tardà al Congrés de Diputats– des de l'inici va advertir de certes prevencions jurídiques d'aquest marc normatiu, i actualment Nacions Unides li ha donat la raó. I avui aquí jo vull fer honor

a la feina i a la tasca d'aquest diputat d'Esquerra Republicana que durant molts anys ha demanat que es pogués actuar amb un cert rigor amb relació al compliment de la normativa internacional. Bé, això, efectivament, és competència estatal, és competència estatal però també és competència autonòmica la qüestió vinculada a les garanties en les polítiques de memòria històrica. Per tant, haurem de plantejar prioritats i orientar actuacions vinculades des d'aquest consens que nosaltres estem convençuts que, amb les forces polítiques que han sigut les capdavanteres a impulsar aquí a Catalunya les polítiques de memòria històrica, doncs, ens posarem d'acord i podem treballar de forma comuna. Hem d'agrair la intervenció d'aquests organismes internacionals, hem d'estar agraïts a la capacitat de Nacions Unides d'haver trencat, d'alguna manera, alguns tabús polítics, perquè pressions no n'han faltat i així ho va reflectir la premsa quan va donar a conèixer aquest informe transcendent, doncs, perquè finalment l'Estat espanyol ha de superar algunes assignatures pendents en matèria de memòria històrica i de superació plena del franquisme.

La qüestió de les garanties dels immigrants que estan aquí, a casa nostra, susceptibles per la seva situació legal de ser expatriats a països on es pugui viure una situació amb raons fundades per creure que la seva persona podria estar en perill de ser sotmesa a una desaparició forçada. Aquí hem de treballar intensament. Hi ha capacitat des dels àmbits de serveis socials per identificar aquestes situacions de risc, per tenir informes que puguin ser inclosos en els expedients i, per tant, que malgrat que la competència final sobre aquestes decisions encara no sigui competència catalana, sí que hi hagi una implicació important de les administracions públiques catalanes per recollir la informació sobre els riscos futurs de la vida d'aquesta persona vinculada a l'institut de l'asil polític. És una institució, com vostès saben, que ha de tenir unes garanties de compliment, i aquí també Nacions Unides adverteix en el seu punt 22 d'aquest informe de les greus deficiències en aquesta matèria.

I l'altra, el qüestionament legislatiu en matèria d'informació, de l'aplicació de la legislació antiterrorista. Clarament, Nacions Unides diu que això col·lideix amb l'article 17 de la convenció, i diu que, amb independència del delictes, no es poden construir situacions d'excepcionalitat preventiva des del punt de vista de les garanties dels drets humans i de les garanties penals. Finalment, arriba el que també havia estat objecte d'informes d'Amnistia Internacional i d'organitzacions de drets humans. Avui ens arriba per part de Nacions Unides la necessitat de revisar també aquest marc legislatiu, i el Parlament i el Govern de Catalunya, segurament, podrem trobar la força per fer-ho possible.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, diputada, bé, tres apunts molt ràpids. Bé, primer, la Generalitat no disposa en aquests moments d'un sistema de mostres de restes de persones desaparegudes; com ja li he assenyalat. La causa respon a la tipologia de restes trobades, a la diferent tipologia, pel que fa a la possibilitat d'identificar-les per estudi de l'ADN, fa que siguin molt escadusseres. De forma fortuïta tot sovint a les zones de la batalla de l'Ebre es localitzen restes òssies, les troballes esdevenen en superfície o per l'aparició de fosses a causa de les obres. Per tant, actualment, doncs, habitualment, si no els objectes associats a les restes no solen aportar dades importants per a la identitat d'aquestes persones, principalment en aquest cas, doncs, soldats i, per tant, no s'analitza l'ADN perquè no se sabia amb quines persones vives poder-ne contrastar les mostres per establir-hi un vincle, no? Dit això, els únics casos de recuperació d'ossos que han fet possible la identificació personal de restes mitjançant l'ADN estaven àmpliament documentades en fons historiogràfics i són les exhumacions que es van fer a les fosses de Puig Vistós i també a les fosses de Gurb, impulsades per la Generalitat i en col·laboració amb les universitats catalanes, no?

Recentment, i amb anterioritat a les conclusions definitives d'aquest comitè contra la desaparició forçada de l'ONU, la Generalitat ha estat assabentada d'un protocol a iniciativa d'uns particulars i coordinat des del Laboratori de genètica forense de la Universitat de Barcelona, amb la col·laboració de la Fundació Bosch i Gimpera, per conservar testimonis genètics que permetin comparatives futures amb l'ADN de restes de desapareguts, no? Aquesta proposta, que fou objecte de debat en la darrera sessió del Comitè Tècnic de la Recuperació i la Dignificació de processos desapareguts durant la Guerra Civil i la dictadura franquista, és aquest òrgan assessor de la Generalitat, està en marxa. També es va celebrar una reunió amb la Unitat d'Antropologia Biològica de la universitat entre els investigadors que han estat implicats en la identificació genètica per tal de debatre les diferents opcions i així poder proporcionar també a l'Administració informació tècnica sobre el tema. En la propera reunió del comitè es tractarà aquesta qüestió en l'ordre del dia i espero, doncs, poder-li donar resposta amb el màxim rigor, atesa la complexitat tècnica.

Volia fer també dos apunts. Un, respecte als refugiats immigrants en risc de desaparició en els seus països d'origen. Aquí, en el risc futurible on han de participar diverses administracions de mode corporatiu. El Govern de Catalunya ha de col·laborar i col·laborarà, com no pot ser d'altra manera, tant com pugui dins el marc de les seves competències. Per tant, en aquest sentit també, per damunt de tot doncs la responsabilitat...

I per acabar, doncs, dir-li que des del Govern de la Generalitat estem disposats a assolir tots els avenços que puguem en aquest camp des del màxim consens, com li deia abans, de la societat catalana, buscant noves fites també en l'àmbit de les polítiques de memòria, de reparació i de reconeixement dels drets de les víctimes. Però, com li deia, sempre des del rigor, com vos-

tè mateixa em reclamava, des de la responsabilitat cívica i des de la responsabilitat institucional.

Jo crec que aquest és un camp en què encara hi ha molt camí per córrer. Jo crec que en seguirem parlant, seguirem avançant per donar resposta en la mesura que puguem, amb rigor, a l'informe de l'ONU, sobre què en aquest sentit també ens interpellava.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques de cooperació.

Interpellació

al Govern sobre les polítiques de cooperació (tram. 300-00110/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Bé, bon dia a tothom. Presidenta, conseller, diputats, diputades, gent de les entitats, de les ONG, que ens acompanyeu avui, ahir ja vam veure, i els hi van retreure sobradament, conseller, els viatges del president a l'Índia i a Israel, no? Nosaltres no volem caure en la crítica fàcil que van fer el PP i Ciutadans de criticar, precisament, el fet que el president Mas viatgi, no?, viatgi per l'exterior, viatgi a l'Índia o a Israel. Nosaltres li direm que ja ens sembla bé i que el Govern té competències per fer-ho, i si som una nació, amb cultura i voluntat pròpies, ho som amb totes les conseqüències, i això implica, òbviament, moure's i fer política d'acció exterior. Tots els països que aspiren a tenir més autodeterminació han buscat suports a nivell internacional, i per tant és absolutament legítim fer-ho. Ara bé, no ho podem fer d'una manera matussera i deixant gent empenyada pel camí.

Vostè sap que aquests viatges, més enllà de les polèmiques barates, han provocat, com els deia ahir, un disgust en les comunitats catalanes a l'exterior i les mateixes ONG que treballen fora i dins de Catalunya. Per internacionalitzar la causa cal mostrar solidaritat amb els països en vies de desenvolupament, que generalment són els més oprimits, i no a la inversa, i per tant els que segurament poden entendre millor la causa catalana, si m'ho permeten.

Exemple: resulta que el president es passeja per Jerusalem est, territori palestí, però no fa ni el mínim gest cap a la comunitat palestina. Com bé saben, es tracta d'un territori ocupat a través de l'urbanisme colonial. I per si fos poc ho fa de la mà dels mateixos israelians. Miri, el primer ministre israelià, Netanyahu, va fer amb el president Mas el mateix que Mas va fer amb Mahmud Abbas. És a dir, un triangle amorós on ningú troba ningú i que al final acaba sent una mica trist. Sense anar més lluny, ahir crec que la comunitat palestina els va visitar, va visitar el president, per explicar i per fer arribar el seu descontentament en general.

I tal com diu l'article de Francesc Valls a *El País*, ningú li demanava que tornés amb un acord bilateral amb Palestina, això voldria temps i reunions, però sí amb un gest, un gest com va tenir el president Jordi Pujol i com va tenir també el president Pasqual Maragall. Saben que tot el que fa el president i el que no fa té una lectura política molt clara, i crec que a més el seu era un missatge totalment premeditat, totalment planificat, i que deia clarament: «Israel sí, Palestina no.»

El problema ja no és que no..., facin salat en allò que es proposen, sinó que les nostres entitats, comunitats, empreses, xarxes, professionals, expatriats, sindicats, investigadors, no han estat visitats pel president, i se senten abandonats i menyspreats pel Govern. Si m'ho permet, fins i tot es llancen pedres sobre la teulada, perquè si es tracta de buscar suports potser aquestes entitats o professionals i aquests expatriats ens podrien donar suport en el procés nacional. Les empreses sempre faran el que més els convingui, i vostès ho saben, tant si hi va el president com si no hi va. Però les entitats i els individus són de naturalesa compromesa, i les que són de caire més polític podrien fins i tot donar un cop de mà al procés. Però el Govern, o el president, va visitar les empreses de moda catalanes a l'Índia i s'oblida de les organitzacions no governamentals catalanes, com els impulsors de «Ropa limpia», que persegueixen els abusos de les empreses sobre els treballadors del sector tèxtil. Sí que va visitar, però, dues ONG que casualment no depenen del finançament públic de la Generalitat, i van rebutjar les peticions de totes les ONG catalanes finançades en part amb diners públics que li van demanar la seva presència. Vostès trien, i això ja saben que comporta partidaris i detractors. El problema és que els partidaris no sabem exactament quins són. Però sí que hem conegut i hem sentit durant aquests dies molts detractors.

Com a mesura, en la moció subsegüent que presentarem ja els avancem que demanarem al Govern que dugui endavant un pla de sensibilització per a les empreses deslocalitzades fora de Catalunya que operen allà on hi ha projectes de cooperació exterior, per tal que coneguïn, en primer lloc, la realitat i la situació en què es troba el país, i, en segon lloc, col·laborin amb les entitats de cooperació. És a dir que la Generalitat endegui diferents accions amb les empreses catalanes per tal que es facin càrrec de la necessitat d'invertir en la cooperació per al desenvolupament en els països on volen deslocalitzar-se.

Ahir deia el president Mas, en resposta a l'acaronament del diputat Rull, que els mercats no ens reben precisament amb els braços oberts i que els viatges fan augmentar el turisme a Catalunya, a banda de situar-nos al món. I en això ja hi estem d'acord: ens hem de situar al món. Ara bé, resultats comercials en aquests viatges, pocs. No ens enganyem. I promoció del turisme, menys, encara.

No és a través de viatges de presidents que es promocionen els països, sinó a través d'una política activa d'empresa i ocupació. I cal ser competitius en serveis, en clima, en preus, gastronomia, cultura... En cultura, la gran oblidada, també. Amb tots els respectes, no depèn pas, doncs, dels viatges dels presidents.

Entengui que la nostra referència als viatges va amb la intenció de millorar precisament l'estada i les relacions internacionals i aprofitar al màxim aquests viatges. Per cert, en aquest sentit, un informe de resultats obtinguts, acords presos, durant les visites no estaria de més tenir-lo, i potser també així evitaríem certa polèmica.

Deixant els viatges de banda, els pressupostos coopericidis de la Generalitat pel que fa a l'ajuda al desenvolupament vostès saben que enguany són menors. Són 800.000 euros menys. En total, la partida s'ha reduït en un 83 per cent des de l'any 2010. I aquest fet vostès saben que fa tècnicament inviable l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament. I per si això fos poc, la major part del pressupost va a parar a capítol I i capítol II, personal i funcionament, i tenim menys d'1 milió d'euros per fer activitats. Exactament a la inversa del que vostès demanen a les ONG: que facin molta activitat i que tinguin poc personal. D'entrada, ja no donem exemple, doncs, des de l'Administració.

Vostès han pres una determinació, en el tema de la cooperació. És una postura clarament ideològica que no volen admetre. Vostès creuen que en època de crisi la cooperació catalana sobra i fa nosa. I, si no, no s'entén que continuïn mantenint el senyor Carles Llorens com a director de l'agència. El pressupost de l'Agència Catalana de Cooperació ha passat de 42 milions a 7 milions, a 6,2 milions el 2014. Però, ai las!, les cinc delegacions exteriors de la Generalitat passen d'1,1 milions a 2,2, i Diplocat, d'1,9 a 2,6. Mai hem posat en dubte que la Generalitat necessita una política d'acció exterior i unes oficines pròpies. Fins i tot entenem que hi hagi pressupost per a Diplocat. Però això no pot anar en detriment del pressupost per a l'ajuda al desenvolupament o del pressupost per a l'ajuda a la cooperació.

Nedar i guardar la roba respecte a altres països en conflicte o negar recolzament a nacions com Palestina, Colòmbia, el Sàhara o el Kurdistan..., creu que debò el Govern que això ens ajudarà a tenir més suports a la causa a nivell internacional? Sembla que la seva política d'acció exterior es basa, doncs, a seleccionar un perfil propi de socis molt particulars, de països d'economia capitalista, que no solen ser precisament els reprimits, sinó que més aviat solen ser els repressors.

Però saben què passa? Que l'argument de no fer cooperació pensant primer en els de casa ni tan sols s'aguanta per enlloc. Perquè sobre una mostra de 85 entitats que va fer la FCONGD, el 2009 la presència de les ONG catalanes era que el 43 per cent tenen seu central a Catalunya i el 34 per cent són entitats únicament d'àmbit català, amb delegacions a diversos municipis del Principat. L'origen dels fons, a pesar dels prejudicis ideològics de la dreta, és d'un 58 per cent com a fons públic i un 41 per cent d'origen privat. És a dir, si fa o no fa tant se sustenten per fons públics com privats. En el cas de les entitats, les comunitats autònomes representen la primera font de finançament de les entitats, un 28 per cent, seguit de l'Estat, un 15 per cent. I més del 90 per cent de les entitats enquestades tenen personal voluntari. Es calcula que hi havia un total de 2.842 voluntaris treballant de forma més o

menys continuada dins de les entitats de la FOCNGD a Catalunya. I destaca que de les 85 entitats federades l'any 2009, 30 treballaven íntegrament amb personal voluntari. El 2013, malauradament, aquestes dades han d'haver augmentat, sinó duplicat. Per força. De fet, el document d'anàlisi de la FCONGD de la cooperació internacional catalana 2006-2012, amb el subtítol «Catalunya no hi pot renunciar: Dues legislatures per construir una política d'avantguarda, dos anys per desmuntar-la»..., creiem que això ho diu tot. I no es pensi, que la crítica del tripartit també la pot trobar, en aquest document. N'hi ha per a tots. Segur que així també li serà més fàcil la seva lectura.

Si m'ho permet, ja no són només les retallades, sinó l'ofec i l'agonia a què han sotmès les mateixes ONG, que ja resulta del tot insostenible i insuportable.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, senyores i senyors diputats, en primer lloc, més enllà, òbviament, de les consideracions i crítiques que ha fet, jo li agraeixo que vostè es desmarqui clarament de la valoració i el judici que fan sovint els grups de Ciutadans i del Partit Popular amb relació als viatges del president. Ja tenim alguna cosa que puguem compartir, per entendre'ns. I no per això em passen per alt les crítiques que n'ha fet, que a més a més forma part, òbviament, també de la seva responsabilitat.

Al respecte, jo li vull fer notar..., no comparteixo la seva anàlisi, diguem-ne. Perquè crec que és una simplificació immerescuda i que no s'ajusta a la realitat dir «Israel sí, Palestina no». Perquè això no és així, eh? Ahir el president es va poder reunir, i ho ha fet en altres ocasions, amb la junta de la Comunitat Palestina a Catalunya, i la reunió va anar bé. I, per tant, no es poden simplificar les coses d'aquesta manera. En qualsevol cas, també la puc informar que el president no es va passejar per Jerusalem est. Ho dic per tenir precisió en la informació, que segur que vostè valorarà, no? I, per tant, prenc bona nota de totes les seves consideracions respecte a com fer els viatges o organitzar els viatges del president.

Jo el que sí que li faré arribar és el balanç que hem fet de tots i cadascun, que el fem públic, que a més a més és conegut. Però els hi faré arribar tots en el seu conjunt, i aleshores... Perquè vostè mateixa apuntava que potser era poc conegut el que s'hi feia, i, des d'aquesta perspectiva, com que aquesta comunicació l'hem feta..., potser sí, té raó, no ho coneix amb profunditat, i per tant li ho faré arribar amb molt de gust, no?

Amb relació a la cooperació, jo vaig tenir l'oportunitat de presentar els pressupostos del Departament de la Presidència el passat dia 25 de novembre, i en aquest sentit vaig manifestar que el Govern de Catalunya manté el compromís de desenvolupar el model català

de cooperació al desenvolupament, malgrat el context actual i les evidents limitacions pressupostàries. Crec que vaig ser molt transparent, molt honest en les reflexions que, a més a més, a propòsit d'alguna de les seves preguntes vaig formular en aquell moment, i que en part reiteraré, no?

És evident que a aquestes limitacions pressupostàries, diguem-ne, com també he tingut oportunitat d'informar-ne aquest Parlament, cal afegir-hi el fet que, malauradament, el pressupost en l'àmbit de cooperació durant els darrers tres anys s'ha vist condicionat, i vostè ho coneix molt bé, per haver de fer front a un deute molt elevat, generat l'any 2010, per l'aprovació de programes per valor de gairebé 21,3 milions d'euros. No ho dic, diguem-ne, per formular cap crítica ni cap mirada de retrovisor, sinó simplement per constatar quelcom que si haguessin sigut vostès també els hauria tocat haver-ho de gestionar, no?

En conjunt, per tant, s'ha fet una feina certament feixuga, molt desagradida. No ens en queixem, però en qualsevol cas, diguem-ne, ens hem trobat amb la situació d'haver d'adaptar-nos al context en el qual som col·lectivament tots plegats, no?

Som conscients, per tant, de la reducció pressupostària –i tant, si en som, de conscients– i que això ha repercutit molt, vostè hi feia referència, en el mateix sector, i dels esforços que el mateix sector ha fet.

Hem procurat mantenir una interlocució continuada i buscar solucions alternatives, que sabem que no són ni suficients ni les que voldríem. A més a més, és evident que la situació econòmica és molt complicada per a tot el nostre entorn, no només en l'àmbit de la cooperació, la qual cosa fa que sigui difícil tot sovint obtenir resultats immediats o a curt termini, no? En tot cas, les ONG continuen ocupant, des del nostre punt de vista, un paper central en la cooperació al desenvolupament, i el compromís del Govern és i ha estat donar-los tot el suport institucional possible, cedir-los espais d'interlocució i ajudar-les fins allà on hem pogut a accedir a fons de finançament públic i privat. Jo li admeto, ja li ho vaig admetre l'altre dia, que amb uns resultats magres. No puc ser més honest i més directe, eh?

Hem intentat, diguem-ne..., de fet, hem fet –perquè se n'han fet moltes, de coses, i jo ho voldria posar de manifest, i li agraeixo l'oportunitat que em dóna amb aquesta interpellació per poder-ho fer– accions que vindrien en el sentit següent, no? Per una banda, tot el que té a veure amb transferència de coneixement. Ho dic perquè la cooperació no s'acaba només en l'àmbit estrictament pressupostari, que no vol dir que no sigui important, que és molt determinant; és evident, no? Però, per exemple, en el terreny de la transferència de coneixement, des del Govern hem desenvolupat, hem continuat desenvolupant, línies de treball de bones pràctiques de diferents departaments de la Generalitat de Catalunya en països en via de desenvolupament, que estic convençut que cal continuar treballant i aprofundint; projectes en l'àmbit de la formació, la salut, l'habitatge; en definitiva, foment de la cooperació tècnica adreçada a millorar les capacitats d'institucions governamentals d'altres països, d'institucions di-

verses i de la mateixa societat d'aquests països on s'ha fet cooperació des d'aquesta perspectiva, no?

Hem treballat també en aquests temps amb els ens locals del nostre país. Hem comentat en altres ocasions que des de la Secretaria d'Afers Exteriors i la Unió Europea s'han establert mecanismes de coordinació, per exemple amb l'Ajuntament de Barcelona, amb la mateixa Diputació de Barcelona, també, que ens han permès aprofitar millor les actuacions que aquestes administracions han dut a terme en l'àmbit de la cooperació, i que són àmpliament reconegudes, no? El treball del Govern amb la Comissió dels Ens Locals i els convenis signats, per exemple, amb la Diputació i l'Ajuntament de Barcelona ens han de servir, i ens han servit, per coordinar estratègies i actuacions en aquest àmbit de la cooperació.

Informar-la també de tot el que ha tingut a veure amb la cerca de fons europeus, que ha estat un dels altres eixos prioritaris de la cooperació durant aquests darrers dos anys, per exemple. De fet, la presència i la interlocució davant de la Unió Europea ha estat constant, com a primer donant mundial de cooperació al desenvolupament que és, la Unió Europea, motiu pel qual l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament s'ha acreditat com a agència davant de l'Agència de Cooperació de la Unió i davant de l'Oficina d'Ajut Humanitari. Participem en aquest sentit ja en diversos projectes europeus, que li podria referenciar després en el segon torn, no?

En el terreny del foment del patrocini privat, abans hi he fet una referència: els he admès que en tot aquest àmbit no és senzilla la feina, en aquests moments, eh? Costa molt trobar receptivitat, jo li ho admeto, però jo crec que no per aquest motiu hem de deixar de persistir-hi, no?

Comparteix amb vostè, ben cert, el suggeriment..., no sé si n'ha dit d'un «pla de sensibilització a les empreses». És veritat que en això s'hi ha d'aprofundir, diguem-ne. Penso que és una idea que hem de poder analitzar, estudiar i aprofundir. I des d'aquest punt de vista, doncs, identificar-li, o assenyalar-li, que tenim uns quinze projectes de diferents ONG que aprofiten aquests acords que hem intentat desenvolupar, o que hem desenvolupat, de fet, per promoure la cooperació entre actors públics i privats en el marc del que es coneix com a «responsabilitat social de l'empresa». Aquests quinze projectes de diferents ONG aprofiten, com li deia, aquests acords amb organitzacions econòmiques catalanes per aconseguir patrocinis. Entre altres, jo li voldria destacar la participació del Consell de Cambres de Catalunya, Pimec, Foment, la Confederació de Comerç de Catalunya i els clubs Rotary de Catalunya, que hi contribueixen tots, no? Igualment, com a exemple —és un exemple, si ho vol vostè, que assenyalés més un fet de testimoni, però que crec que té el seu valor—, li puc anunciar que properament la cooperativa Abacus posarà a la venda llibres de l'ONG Contes del Món..., que ha de permetre realitzar projectes d'educació a diversos països.

Per tant, tot això forma part, també, a part, òbviament, de la gestió pressupostària, que jo li he reconegut que

és la que és, les coses com són..., totes aquestes línies de treball, de transferència de coneixement, de treball amb els ens locals, de cerca de fons europeus, de foment de la participació d'institucions de l'àmbit privat, és la feina que també durant aquest temps s'ha fet.

I, com li anticipava, després en puc parlar també a la segona intervenció, crec, creiem..., estem compromesos a fer una redefinició a fons, en el marc del model que tenim consensuat entre tots, de la cooperació, ateses les circumstàncies de l'època que vivim.

Moltes gràcies per la seva atenció, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre senyora Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta. Conseller, volen fer una acció que no costa ni un euro en cooperació? I volen fer un favor a les ONG? Cessin el senyor Carles Llorens. Això no els costarà ni un euro. Contractin algú que sigui del sector. Això per començar. Que no tingui a veure necessàriament amb el carnet polític, sinó que sigui realment..., i que conegui bé el sector, i que s'estimi mínimament el sector. Cessin el senyor Carles Llorens, que ja els ho hem demanat altres vegades. Això és el millor que poden fer. Perquè, a banda de la manca de pressupost, aquí hi ha hagut una gestió matussera, hi ha hagut una gestió insuportable. Perquè, si no, per què vint ONG catalanes de promoció de la pau i defensa dels drets humans i de cooperació al desenvolupament van lliurar conjuntament i unitàriament a la Generalitat més de quaranta reclamacions de pagament per valor de 7 milions d'euros? Moltes d'aquestes ONG s'han vist obligades a aturar els seus projectes i programes a causa, precisament, d'aquests impagaments.

Més gestions matusseres, i d'abús de poder, a més; de xantatge, directament, a les ONG en el tema de la novació forçada. Vostè sap que moltes entitats tenien programes de tres anys, dels quals la Generalitat només n'havia pagat un. Es va obligar aquestes entitats a renovar els convenis de programes per no pagar la resta. I si no ho feien, què passava? Doncs que es cancel·lava directament el programa. Aquestes són les maneres d'actuar del senyor Carles Llorens: el xantatge.

Davant d'això, el nostre grup demanarà, òbviament, que augmenti el pressupost en cooperació —ja li ho avancem ara, també— en aquesta moció subsegüent, i alhora necessitem, i vostè sap que és del tot imprescindible, una altra convocatòria de subvencions per a entitats i per a ens locals.

Una altra gestió matussera: el 2012 es fa una convocatòria de subvencions, i, després de tota la feina d'omplir papers, sol·licituds, i tot el temps dedicat de les mateixes ONG, que haurien d'haver dedicat a altres activitats, precisament ara que hi ha més pobresa que mai, resulta que es cancel·la la mateixa convocatòria.

O sigui, un temps invertit de les ONG que no serveix absolutament per a res.

No és un tema de liquiditat. Això és un tema de voluntat política. És un tema de creure's o no creure's la cooperació. I els ho hem dit diverses vegades: vostès no es creuen la cooperació al desenvolupament, no hi creuen com a política pública necessària. I això és el que sol·licitem, això és el que demanem reiteradament. No només des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, sinó que els ho han demanat el mateix sector, les mateixes ONG, les mateixes entitats. Els ho reclamen, i a més a més els porten als jutjats per gestions molt mal fetes per part de la Generalitat i de l'Administració.

Vostè em treia la reunió amb la Comunitat Palestina. Aquesta reunió va ser demanada i sol·licitada per la mateixa Comunitat Palestina. No va ser sol·licitada pel president. Diu que va anar bé. Me n'alegro. Ens n'alegrem, que hagi anat bé. Però si es va sol·licitar aquesta reunió va ser precisament perquè estaven descontents amb la visita del president a Israel, que no va tenir en compte el poble de Palestina. Me n'alegro, que hagi anat bé. Suposo que si ha anat bé vol dir que aquest cop sí que el president visitarà Palestina.

Miri, nosaltres pensem que la diplomàcia civil és la millor diplomàcia pública. La diplomàcia que han fet les mateixes ONG durant anys i anys, la diplomàcia que han fet els professionals, els treballadors, els sindicats, els expatriats..., que viuen fora de Catalunya, és sens dubte la millor diplomàcia pública, la millor carta de presentació que té Catalunya en aquests moments, i està absolutament desaproveitada pel Govern de la Generalitat. No només desaproveitada, sinó que està menyspreada, directament, pel Govern de la Generalitat.

Siguin sincers i diguin-ho d'una vegada: vostès no creuen en aquesta cooperació, en aquesta diplomàcia pública. Prefereixen la diplomàcia de les elits, prefereixen només veure's amb les empreses, i volen deixar de banda tot un sector de la població catalana que ara mateix també viu a l'exterior. És el greu error que aquest sector i aquesta població els retreuen, i és el greu error que cometem vostès en matèria d'acció exterior. Si per una banda intenten buscar suports, però per l'altra els perden, malament anem. La suma és igual a zero.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Jo compto que en la ocasió subsegüent a aquesta interpellació tindrem oportunitat de valorar, perquè no me n'ha valorat re, les coses que li he explicat que s'han fet en aquests darrers anys, no?

Jo crec que no és una qüestió, diguem-ne, de situar les coses en un terreny personal. Em refereixo a l'apel·lació que ha fet al senyor Carles Llorens. No ho ha tin-

gut senzill. Qualsevol que hagués estat en el seu lloc tampoc ho hauria tingut senzill.

Crec sincerament que el que no és responsable és comprometre un pressupost que no es té. I crec que d'això n'és conscient, el sector; la gent se'n va adonar, no? No penso que sigui raonable parlar de «xantatge». No s'ha fet xantatge a ningú. Perquè tothom era conscient que, diguem-ne, s'havien assumit uns compromisos que després no es podien complir. Perquè la gent, també en el tercer sector, i moltíssima en l'àmbit de les ONG de cooperació, ha pres consciència, probablement moltes vegades més que els polítics, i no ho dic ara per vostès, sinó en general, de quina era la situació de context que hi havia. Per tant, no crec que ningú s'hagi vist sotmès a això que vostè afirmava, que és una expressió gruixuda, de xantatge en les novacions, no?

Fixi-s'hi: jo no m'atreiria a dir mai que vostès es creguin o no es creguin la cooperació. Jo procuro analitzar les coses des del punt de vista d'allò que pugui ser més objectivable, no? Quan vostès estaven al Govern, en formaven part, l'any 2008 va ser l'any en què hi va haver una aportació pressupostària més gran que mai, mai més hi ha sigut, a l'Agència Catalana de Cooperació. El pressupost de la Generalitat, i vostès ho poden comprovar, perquè a més va ser d'aquesta manera, va continuar creixent entre el 2008, el 2009 i el 2010; de fet, va créixer un 14 per cent entre el 2008 i el 2010. I, en canvi, vostès el pressupost de l'Agència Catalana de Cooperació el van reduir un 42 per cent. I crec que ho varen fer perquè creien que era el que havien de fer, eh? Aquest era el context: mentre el pressupost general de la Generalitat de Catalunya creixia, vostès varen reduir un 42 per cent el pressupost de l'agència. Això és d'aquesta manera, no? I vostès ho varen fer perquè creien que era el que havien de fer, varen prioritzar altres coses, no?, i així, a més a més, ho varen defensar, doncs, el 2008, el 2009 i el 2010. I jo..., vaja, crec que seria desproporcionat dir que com a conseqüència d'aquest diferencial de prioritats, vostès no es creien la cooperació. Crec que seria desproporcionat plantejar les coses d'aquesta manera.

A mi em fa l'efecte que el millor favor que ens podem fer tots plegats, i particularment amb aquella gent que diem que d'una manera tan exemplar, doncs, fa cooperació, és, diguem-ne, compartir tot allò que puguem compartir, tot allò que sigui comú. I jo m'agafó en el que és el sentit de la seva interpellació, més enllà de la crítica –que la tinc en compte– i que em serveix per millorar. I ho dic així mateix, no? No em fa angúnia, diguem-ne, que hi hagi crítica, tot al contrari; crec que és un sistema de funcionar, doncs, bo, necessari.

Mirem, entre tots, doncs, de, amb el context actual que tenim, com podem articular idees. Vostè abans..., jo n'hi he valorat, que ha aportat, coses que crec que estan al nostre abast. Com podem, des d'aquest punt de vista, doncs, de fet, donar la volta a la situació.

Perquè, en el fons –que crec que és el més important, i jo ho vull subratllar–, tant vostès com nosaltres, com el Govern, com, jo ho diria, la immensa majoria

de les formacions polítiques que tenen representació en aquest Parlament, estem compromesos amb el fet que hi hagi un model de cooperació, entre altres coses perquè molts de nosaltres hi hem participat fins i tot individualment. I les coses en les quals has participat fins i tot individualment en algun moment de la teva vida, doncs és evident que això t'ajuda a entendre-les, i t'ajuda a allò que vostè deia, a estimar-te-les. I, per tant, això no ens ho podem deixar perdre. Jo, en aquest sentit, em trobaran compromès i faré tot allò que estigui al meu abast, doncs, per poder tirar endavant el que convinguem de manera conjunta.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La presidenta

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el Centre d'Història Contemporània de Catalunya.

Interpel·lació

al Govern sobre el Centre d'Història Contemporània de Catalunya
(tram. 300-00115/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, conseller, jo li reconec que quan en un primer moment, quan vaig sentir quins serien els comissaris, senyor conseller, del 1714, pensava que era broma... –quan vaig sentir qui eren els comissaris del 1714 pensava que era broma–, que vostès farien un xou, diguem-ne, humorístic, perquè, clar, veure que els comissaris eren en Miquel Calzada i el Toni Soler; és a dir que els comissaris eren Mikimoto i el Polònia, era com si li haguéssim donat la celebració del 1812 a Los Morancos o a Martes y Trece. Clar, això vaig veure que, després, de broma no n'era cap, ni una; sobretot quan vaig veure el seu, diguem-ne, programa d'actes.

Fixi's, va arribar aquest simposi que el Centre d'Història Contemporània..., ja amb un títol desvetllador: «Espanya contra Catalunya.» I si vostès llegís... –suposo que ha llegit el programa, no?, senyor conseller?–, si vostè ha llegit el programa, trobarem cites memorables, eh?, per a la història –això sí que farà història–, com: «Conseqüències que ha tingut per al país l'acció política, gairebé sempre de caràcter repressiu, de l'Estat espanyol en relació amb Catalunya. Els diversos ponents analitzaran les situacions d'opressió nacional», incidiran en els efectes de la repressió institucional, política i administrativa. És a dir, el resum és: conflicte, espoli, repressió, destrucció, falsificació, uniformització. Tota una festa de l'odi, tota una pedagogia de l'odi, senyor conseller. (*Veus de fons.*) Home, si no li sembla repressió, conflicte, espoli, una pedagogia de l'odi, m'explicarà què vol dir.

Jo recordava, i jo li recomano –suposo que l'haurà llegit–, el llibre d'Umberto Eco *La creació de l'enemic*. És un llibre, senyor conseller, molt desvetllador, on parla que per tenir pobles i suposades amenaces a ratlla, és necessari l'enemic. La invenció i pacient construcció d'un enemic, des de l'edat mitjana fins a les últimes guerres mundials, i difosos a través de llibres... –se'n recorden què vol dir *Catalunya calling?*–, de llibres, de follets, de consignes, de pasquins o de llegendes populars: «Espanya ens roba, 16.000 milions d'espoli». I aquí Umberto Eco podria parlar, també, de simposis. Vostès fan l'autèntica –l'autèntica– construcció de l'enemic.

Em recorda una mica –no sé si també vostè l'ha llegit– *Els protocols dels savis de Sió*, que es va crear a la Rússia tsarista, on tota la culpa no era del corrupte, diguem-ne, govern tsarista, sinó que era dels estrangers, dels altres, en aquest cas dels jueus. On parlen dels jueus, posin vostès «espanyols» i veurà que és el mateix.

Fixi's, senyor conseller, li faig una invitació: el 2015 es compliran cent anys de la Primera Guerra Mundial. Sí que fariem bé fer un simposi per veure com el nacionalisme excloent i la pedagogia de l'odi van portar una guerra mundial a Europa.

I vostè em dirà –perquè ja he sentit que ho ha dit alguna vegada–: «Escolti'm, senyor López, això és fet per historiadors d'alt nivell, no?, per intel·lectuals d'alt nivell.» Sí... –sí, sí–, i tant! Jo me'n recordo..., no sé si vostè també ha llegit el llibre *La pàtria dels catalans*, de l'historiador Josep Maria Fradera, que ens comenta com es va crear..., i ara en parlàvem, com es va crear un dels «xiringuitos» que va muntar el Govern Maragall, que era el negociat de la memòria històrica, dintre de la conselleria de Relacions Institucionals. I ens deia: «Vam muntar amb professionals...» –sí, professionals «a la búlgara». I ens deia, textualment: «Amb la missió específica de promoure una reivindicació sistemàtica d'un passat escollit selectivament i de projectar, com és obvi, cap al present.» Sap com va acabar el tema? Doncs que al final la Sindicatura de Comptes va portar la fiscalia, perquè va veure que hi havia indicis d'irregularitats amb responsabilitat penal. Així va acabar l'intent dels intel·lectuals a la búlgara. El mateix passa en aquest simposi, senyor conseller: intel·lectuals a la búlgara.

I a mi el que em preocupa molt –em preocupa molt– sobre aquest tema, és la seva forma de treballar. Miri, vostès tenen una forma de treballar que vostès, com a Govern apunten, i les institucions desapareixen. Sap per què? Perquè tenen una idea dels intel·lectuals, dels ciutadans i de les institucions com a mers instruments. Ja ho deia ahir..., i és una llàstima que no hi sigui –ja ho deia ahir–, la consellera de presidència a l'ombra, la senyora Marta Rovira. Ens ho deia. Fixi's, a una pregunta adreçada al senyor Artur Mas ens deia –i cito textualment–: «Estan d'acord o no a posar a disposició les institucions, fins i tot, els tècnics de les mateixes institucions, perquè entenem que són un mer instrument.» Fin de la cita. Un mer instrument. Fixi's: hem deixat de ser ciutadans, hem deixat de ser persones lliures, ara hem passat a ser instruments al servei

de vostès. La nostra vida, la nostra ànima pertanyen al senyor Mas i al senyor Junqueras. Llàstima, senyor conseller, que hi ha alguns que no venem la nostra ànima al diable.

I li deia: vostès apunten i les institucions desapareixen. Que el senyor Mas ens diu que hi han tres-cents anys d'història de conflicte amb Espanya? Doncs, el Centre d'Història Contemporània fa un simposi de l'odi. Que vostè ens diu que s'han de fitxar periodistes amb noms i cognoms? Doncs, té el Consell de l'Audiovisual de Catalunya que li fa una llista negra de periodistes. Vostès apunten i les institucions desapareixen.

Però, escolti'm, és o no pedagogia de l'odi? Deixi'm que li posi alguns exemples: quan el 25 de novembre del 2010, a TV3, a una sèrie, *Ventdelplà*, surt una diada amb unes sigles del PP, és o no pedagogia de l'odi? O és o no pedagogia de l'odi quan un vídeo de joves de Convergència –fixi's!–, del seu partit polític, emès a TV3, un personatge que es diu «Espanya» li roba la cartera a un personatge que es diu «Catalunya», és o no és pedagogia de l'odi? O quan a un programa de ràdio, l'exdirector de TV3, Joan Oliver afirma que els espanyols som xoriços només pel fet de ser espanyols..., és o no, pedagogia de l'odi?

O quan a *Els matins* de TV3 López Tena diu que «hem d'anar a Espanya a rebentar-la des de dintre», és o no pedagogia de l'odi? O que en una assemblea, un dels fundadors de Convergència, el seu partit, Ramon Bagó diu: «Com podem aguantar aquests dels PP, si els hauríem de matar a tots?» És o no, pedagogia de l'odi? Quan al Canal 33, a un programa cultural, es diu que al rei se li ha de *pegar* un tret, és o no pedagogia de l'odi?

I sap el que ens pregunten molts ciutadans de Catalunya, senyor conseller, en aquests moments? Que el senyor Homs, el conseller de les essències pàtries, el censor major del regne, portarà o no portarà això al Consell de l'Audiovisual de Catalunya, senyor conseller? No ho portarà. Sap per què? Perquè al consell hi han bons i dolents. La mateixa pedagogia de l'odi.

I ens preocupa molt, perquè aquesta pedagogia de l'odi, senyor conseller, fa molt temps que l'estem vivint. Miri, vostè coneix aquests actes que vostès estan fent, actualment, per al 1714. Els coneix perfectament. Fa poc, el propassat 26 d'octubre vam fer unes jornades al Palau de la Generalitat, davant de cinc-cents professors, titulades: Commemoració del Tricentenari en l'àmbit educatiu.

Quin era l'objectiu? –hi era la senyora Rigau, li ho pot preguntar. L'objectiu era explicar als professors el material pedagògic per a la celebració del 1714. I, ai, las!, vam tenir una conferència, la del senyor Xavier Hernández, que explicava als professors què havien d'explicar als seus alumnes. Què els van dir? Els van dir frases mítiques. Els van dir com l'imaginari de la Guerra de Successió forma part del nostre present. I sap amb què ho va fer? Amb fotografies de la Via Catalana i amb fotografies d'estelades. Això és el que volen imposar a les aules, senyor conseller? Això és el que volen imposar? Aquesta pedagogia?

Va dir frases mítiques com: «A la Guerra de Successió hi havien uns bons i uns dolents.» Qui eren els dolents? I va dir, de forma..., de broma: «No vull dir els borbons, perquè algú ho podria entendre de manera esbiaixada.» I la frase més mítica de totes, senyor conseller: «La Guerra Civil Espanyola no ha acabat –la Guerra Civil Espanyola no ha acabat.» (*Veus de fons.*) Li ho podem demostrar, ho tenim gravat, senyor conseller. Això és el que volen transmetre als professors que han de transmetre als seus fills. Què significa, senyor conseller, que «la Guerra Civil Espanyola no ha acabat»?

Miri, senyor conseller, li deia: «No podem crear els mateixos errors que es van crear en el segle XX.» Saps què han dit alguns dels historiadors més importants que han estudiat la història de Catalunya? Li llegiré el que deia John Elliott d'aquest simposi, textualment: «No val la pena ni parlar. Amb aquest títol, “Espanya contra Catalunya”, ja sé que no m'interessa. És molt poc històric, no té cap rigor.» Senyor conseller, a qui li hem de fer cas, al senyor John Elliott o a vostè?

Miri, senyor conseller, avui té l'oportunitat de fer alguna cosa per al país. Hi han coses lícites i coses que no són lícites. Vostè pot ser separatista i voler el que vulgui per a Catalunya, però no és lícit crear una pedagogia de l'odi i, sobretot, aquesta pedagogia injectar-la als nostres fills, davant de l'escola, o com ho van fer, per exemple, en l'*Info K*. Té l'oportunitat, avui, senyor conseller –té l'oportunitat, avui–, d'aturar aquest simposi de l'odi i posar ordre en aquest sentit.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats, senyor conseller.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, tant el senyor Calzada com el senyor Toni Soler, doncs, tenen una trajectòria coneguda i reconeguda, particularment, a més a més, el senyor Toni Soler és historiador, entre altres coses. I, per la seva trajectòria, doncs, varen ser designats comissaris, tant per part de la Generalitat de Catalunya com per part de l'Ajuntament de Barcelona.

Jo li hagi de dir que, quan l'anava escoltant, perquè el conec de fa temps, a més a més, estic convençut que això que deia no s'ho creu. Sincerament. Qui els ha vist i qui els veu... Jo crec que..., vaja, vostè s'ho creu que nosaltres ens dediquem a fomentar l'odi? Ho diu de debò, això? No tenen un argument una mica més consistent que aquest? Vostès, segur, són prou capacitats, tenen prou coneixement. Vostè té una trajectòria, a més a més, no? I sabrien identificar arguments més solvents, que fossin més creïbles que no pas el de dir que el Govern de la Generalitat es dedica a fomentar l'odi.

A veure, aquí hi ha una cosa: vostè tenen confiança en el poble de Catalunya? (*Veus de fons.*) No, jo..., vostès

tenen confiança en el poble de Catalunya? Perquè si hi tenen confiança, diguem-ne, en un context democràtic, i en un estat de dret, que és a on som, doncs, si tinguessin aquesta sensació, que el Govern es dedica a fomentar l'odi, haurien d'estar ben tranquils, perquè el poble de Catalunya això no s'ho deixaria col·lar; m'entén el que vull dir? Perquè és molt madur, el poble de Catalunya. I vull pensar que vostè també ho mira d'aquesta manera. I crec que, diguem-ne, presentar les coses com les ha presentat és tant com dir que el poble de Catalunya és una colla d'ovelles, eh?, que quedaran impressionades pels dictats que unes mans obscures instrueixen des del Govern i des de les aules. De debò s'ho pot creure, tot això? I que llavors la gent segueix les indicacions que es donen de determinades elits, i des del Govern, i des del Departament d'Ensenyament, i se'ls posen estelades dins del cervell i llavors van repetint... Vostè s'ho pot creure, tot això? No ho veu, que és una caricatura, el que fa? No és solvent. Si tenen vostès molts arguments que podrien contrastar i podrien fer un debat molt ric; segur, home, però segur.

Perquè, escolti, de la mateixa manera que jo li diré amb tota l'honestedat, doncs, que no em sento amb la possessió de cap veritat, intento, intenta el Govern crear les condicions perquè el debat sigui el més ric possible, partim de la base, sabem en el Govern de la Generalitat que, diguem-ne, fidels al fet, no?, que vostès representen una part, que els altres representen una altra part, que nosaltres representem una altra part –partit, de fet, ve d'aquí–, i que la suma de totes aquestes parts fan un tot i, per tant, no hi ha una veritat absoluta..., doncs, carai, participem d'aquest debat. I nosaltres enfocuem les coses d'aquesta manera.

I a mi m'agradaria que en comptes de venir aquí a dir que «vostès fomenten l'odi», que és, sincerament, diguem-ne, quelcom que no s'aguanta per enlloc, que a més a més diu poc a favor de vostè, doncs, vaja, defensés els seus arguments d'una manera més solvent, d'una manera més sòlida, no? Perquè, ho reitero, seria tant com pensar que el poble de Catalunya és susceptible de ser conduït d'una manera tan maldestra, talment com si fóssim en un altre període, potser fosc, de la nostra història, no?

Jo els diria que, vaja, a vostès no els ha de fer por el debat de la nostra història col·lectiva, que a vegades tinc la sensació que els fa por el debat serà i sincer de la nostra història col·lectiva, no sé si perquè s'hi veuen mal projectats, no ho sé, ho desconec, però a vegades tinc la sensació que els fa por el debat de la nostra història col·lectiva. Jo crec que tenim una història col·lectiva, doncs, on hi ha hagut moments de tot, sincerament: moments d'encerts, moments gloriosos –es pot dir d'aquesta manera– i moments molt desastrosos. I val la pena conèixer-los tots, diguem-ne, perquè de la història se'n poden aprendre moltes coses precisament per no repetir-les, o precisament per repetir-les si són i es coincideix que són, doncs, aportacions positives o moments, dits d'aquesta manera, gloriosos, no? Per tant, una mica aquí és on hauríem de situar les coses, no? I per això aquest seminari i tantes altres inicia-

tives que hem fet i a les quals vostè està fermament convidat, no?

Però, fixi's, és que vostè ha arribat a afirmar, doncs, que els que participaven en aquest seminari que tant li preocupa..., al qual, jo ho reitero, està plenament convidat; crec que si ens donéssim aquesta oportunitat, se la donés vostè mateix, s'adonaria fins a quin punt el que ha dit no era en absolut sostenible, no? Vostè creu que són «intel·lectuals a la búlgara» les persones, doncs, que participaran en aquest seminari, em sembla que de la setmana que ve, si no recordo malament la data? És a dir, el senyor Fontana, catedràtic emèrit de la UPF, és un intel·lectual a la búlgara? El senyor Requejo, catedràtic de ciència política, és un intel·lectual a la búlgara? El senyor Agustí Colomines, director acadèmic de la càtedra Josep Termes, és un intel·lectual a la búlgara? El senyor Josep Maria Solé i Sabaté, catedràtic d'història contemporània de la UAB, és un intel·lectual a la búlgara? El senyor Lluís Roura, catedràtic d'història moderna, és un intel·lectual a la búlgara? El senyor Gaspar Feliu, catedràtic emèrit de la Facultat d'Economia i Empresa de la Universitat de Barcelona, és un intel·lectual a la búlgara? El senyor Joaquim Nadal, catedràtic d'història contemporània de la Universitat de Girona, és un intel·lectual a la búlgara? El senyor Jaume Maluquer, catedràtic d'història i institucions econòmiques de la UAB, és un, diguem-ne, intel·lectual a la búlgara? El senyor Francesc Cabana, advocat i historiador; la senyora Núria Bosch, catedràtica d'hisenda pública; el senyor Carles Boix, catedràtic de ciències polítiques de la Universitat de Princeton; el senyor Joan Bada, professor emèrit d'història de les esglésies cristianes de la Universitat de Barcelona; el senyor Jordi Casasas, catedràtic d'història contemporània de la Universitat de Barcelona; el senyor August Rafanell, professor d'història de la llengua catalana a la Universitat de Girona; el senyor Francesc Roca, professor de política econòmica de la Universitat de Barcelona; el senyor Salomó Marquès, professor emèrit d'història de l'educació de la Universitat de Girona; el senyor Antoni Dalmau, escriptor i exvicepresident, a més a més, d'aquesta casa; el senyor Josep Maria Figueras, professor d'història de periodisme; el senyor Tomàs de Montagut, catedràtic d'història del dret i les institucions de la Universitat Pompeu Fabra... Tots aquests senyors vostè creu que són intel·lectuals a la búlgara? El senyor Sebastià Serra, catedràtic d'història contemporània; el senyor Antoni Furió, catedràtic d'història medieval; el senyor Oriol Amat, catedràtic d'economia financera de la Universitat Pompeu Fabra; el senyor Agustí Alcoberro, director del Museu d'Història de Catalunya i professor d'història moderna de la Universitat de Barcelona; el senyor Ramon Arnabat, professor d'història contemporània; la senyora Mercè Morales, doctora en història contemporània; el senyor Salvador Cardús, professor de Sociologia... Vostè considera que totes aquestes persones són intel·lectuals a la búlgara?

És més, vostè creu que tota aquesta gent pensen el mateix entre ells? Vostè creu que aquesta gent, que totes aquestes persones, amb les seves trajectòries, són, diguem-ne, de monopensament i responen al dictat del

conseller de la Presidència? Però vostè s'ho pot arribar a creure, això? De debò? *(Pausa.)* Bé, doncs, escolti, si vostè s'arriba a creure això, arribo a la conclusió, diguem-ne, que realment deu tenir un problema, perquè segur que no s'ho creu.

Totes aquestes persones tenen criteri propi, tenen trajectòria pròpia, hi ha coses que comparteixen, hi ha coses en les quals discrepen. El debat d'aquests dies, amb totes aquestes persones està garantit. Hi ha punts de vista diferents, hi ha matisos, hi ha gent de trajectòria, doncs, és evident que diferent. Si vostè conegués una mica el món de la història del nostre país, en podria donar compte, no?

Per tant, diguem-ne, això li posa de manifest fins a quin punt la seva tesi és equivocada. I jo li demanaria, sincerament, doncs, que treballés altres arguments, a partir dels quals a més a més, segur, podríem construir un debat molt més positiu.

Moltes gràcies per la seva atenció, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor Rafael Luna. *(Veus de fons.)* Ai, López –dos Rafaels. *(Veus de fons.)* Sí, i tant.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyor presidenta. Déu n'hi do, senyor conseller: no ha respost absolutament re. Escolti, vostè m'ha comentat una sèrie d'autors i ha començat per parlar del senyor Josep Fontana –el senyor Josep Fontana. Home, jo a la búlgara no, a la soviètica sí. *(Veus de fons.)* Tothom té les seves preferències. Escolti, jo entenc que vostè, quan parlen de la Unió Soviètica, es senti alludit. Tothom té les seves preferències. Sap quin escrit va fer el senyor Fontana a *El Periódico de Catalunya*? Títol: «La deriva nazi del Partit Popular.» Pregunta, senyor conseller, segona pregunta: vostè el portarà als tribunals per banalització del nazisme?, per banalització de l'holocaust? No, perquè no està en la llista negra, les llistes negres que vostè fa, les llistes negres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Per cert, li demano un altre cop des d'aquesta tribuna que el dissolgui, perquè el que necessita aquest país no són llistes, són reformes; però això seria un altre debat.

S'ha llegit vostè, per exemple, el comunicat que ha fet el Cercle de Cultura? Jo li podria llegir també els intel·lectuals que hi han al Cercle de Cultura, suposo que també molt respectables, no?, senyor conseller, i que mereixen també que el senyor conseller de la Presidència digui alguna cosa. Miri, l'hi llegeixo textualment: «El títol del simposi “Espanya contra Catalunya” explicita una presa de posició molt allunyada de les complexitats de la realitat històrica. Un simposi d'aquestes característiques hauria de ser una ocasió per obrir un debat plural» –això que vostè em comentava, un debat plural–, «amb rigor i serenitat, els punts de vista i interpretacions que sobre els fets motiu del simposi poden aportar de manera solvent els diferents repre-

sentants de les escoles historiogràfiques tant del nostre país com d'arreu.» Què vol dir això, senyor conseller? Doncs, que les posicions d'aquest Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya no van tan lluny de les posicions d'aquells que demanen pluralitat.

I vostè ens deia: «Bé, és que el poble de Catalunya és més intel·ligent.» Home, jo entenc que des de l'òptica nacionalista –perquè ja els coneixem des de fa molts anys, trenta i escaig, trenta-set anys– vostès confonguin «govern» amb «poble». De fet, el seu cap es va presentar a les eleccions amb les mans obertes i parlant de la voluntat d'un poble. Vostès confonen «govern» amb «poble». Nosaltres no ho confonem. Una cosa és el que vostès fan com a govern, i una altra cosa és el poble de Catalunya.

Però també li dic una cosa: la democràcia es basa en la pluralitat, en la poliarquia, i la pluralitat es basa en pluralitat, en pluralitat política però també pluralitat, per exemple, als mitjans de comunicació. I, quan vostè es dedica a fer llistes negres de mitjans de comunicació, a censurar mitjans de comunicació, a subvencionar mitjans de comunicació privats i a posar els mitjans de comunicació públics al servei de la seva causa separatista, aquí no existeix poliarquia i, per tant, no existeix una democràcia com cal, perquè la llibertat de premsa és fonamental.

Oi que és fàcil? Pluralitat, senyor conseller. Perquè nosaltres hem vist..., no el poble de Catalunya, però hem vist com els mitjans de comunicació han manipulat, sobretot els mitjans de comunicació públics... O què va ser l'*Info K*? Vostès se'n recorden, de l'*Info K*, suposo; se'n recorden? L'*Info K* és la utilització dels nostres infants com a escuts humans en les seves guerres. Això va ser l'*Info K*.

I ara, miri, avui en té un exemple, i jo ho he mirat, avui en tenim un exemple. Avui, estava llegint l'*Ara* –perquè a diferència de vostès a mi m'agrada la pluralitat de premsa i jo no faig llistes negres de periodistes ni de diaris–, i veia l'anunci d'un CD, que és del grup Macedònia, que és un grup infantil. Doncs, aquest grup ha fet fa poc –i ara miro la nostra representant en l'àmbit educatiu– una cançó en contra de Wert, un grup infantil en contra de Wert, sí, sí, en contra de Wert, molt bé; i em diuen de Convergència i Unió que sí, que molt bé. Sap de quina cadena és el grup Macedònia? De Discmedi. Sap quantes subvencions ha rebut els darrers deu anys? Quasi 700.000 euros, 115 milions de pessetes. Clar, amb això qualsevol canta contra qui sigui; amb això, amb 115 milions de pessetes, qualsevol canta contra qui sigui, senyor conseller.

Per tant, escolti, no em doni lliçons de pluralitat, que vostè, entre subvencions i llistes negres, no pot donar cap tipus de lliçó ni de pluralitat ni de democràcia en aquest Parlament, senyor conseller, perquè vostè i jo ja ens coneixem des de fa molt temps i ja sabem com funcionem. Per tant, escolti, senyor conseller, està en aquests moments amb una oportunitat d'or de fer cas del que li diuen historiadors com el senyor Elliott, de fer cas del que li duen institucions plurals, com és el Cercle de Cultura, aturar aquest simposi de l'odi, i,

per cert, si pot cessar aquell qui l'ha provocat, doncs, seria millor que millor.

Gràcies, senyor conseller, senyora presidenta, senyors diputats, senyores diputades.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable senyor Francesc Homs

El conseller de la Presidència

Bé, jo li haig de fer, benvolgut diputat, un agraïment ben sincer, perquè de cara a aquest simposi de la setmana que ve vostè garanteix, doncs, una gran atenció pública; n'ha fet un gran acte de pedagogia i de propaganda, que és, diguem-ne, el to i la constant dels arguments de la seva intervenció, i li ho agraeixo sincerament. Probablement, si no hagués sigut per aquesta interpellació, per aquest debat parlamentari, aquest simposi, doncs, no hauria tingut la repercussió que estic convençut que tindrà, i des d'aquest punt de vista jo li agraeixo, diguem-ne, que hi hagi caigut de quatre potes des d'aquest punt de vista, perquè va exactament en el sentit contrari d'allò que diuen vostès defensar, el que acaba de fer, no? Sincerament li ho dic. Moltes gràcies.

Jo compto que... Vostè afirmava, diu: «La llibertat de pensar és fonamental.» Totalment d'acord, no? Suposo que, inspirat per aquest principi que la llibertat de pensar és fonamental, el senyor Wert ens va dir, per exemple –perquè n'hi podria fer un reguitzell tan llarg–, que era necessari espanyolitzar els alumnes catalans, no? Això devia estar inspirat per aquest principi que la llibertat de pensar és fonamental. Doncs, com que això és així, cal espanyolitzar els alumnes catalans, no?

No trobarà mai una expressió d'aquestes característiques per part d'un membre del Govern de la Generalitat. No, home, no, no les trobarà mai. No trobarà mai la consellera Rigau, responsable del Departament d'Ensenyament..., no, és que no la trobarà mai dient que s'ha de no sé què dels alumnes catalans. No ho trobarà mai, això. En les seves imaginacions i elucubracions potser sí, però en la realitat de les seves paraules mai li sentiran dir, a la senyora Rigau, que cal catalanitzar els alumnes catalans. No li ho haurà sentit dir mai, això. Perquè ni ens ha passat mai pel cap plantejar les coses així. De debò s'ho creuen? Doncs, em porten les declaracions el dia que les hagi dit, no?

I un últim apunt. Jo crec que, vaja, que falta el respecte a la pluralitat informativa que hi ha al nostre país, diguem-ne, identificant que hi ha llistes negres de periodistes i de mitjans de comunicació. Jo crec que s'equivoca vostè, perquè no deu, potser, conèixer com funciona el Consell Audiovisual de Catalunya, quines són les seves competències, quines són les seves potestats. I quan l'Administració de la Generalitat actua, doncs, actua d'acord amb la llei, i quan pren decisions, que no valoracions, perquè les valoracions són

tan lliures com vostè ho ha posat de manifest, fins i tot a risc de ser una caricatura, quan pren decisions, l'Administració de la Generalitat les ha de prendre de manera fonamentada en el dret, i en el dret vol dir en la llei, i en la llei vol dir que quan s'identifiquen comportaments, expressions, que són, diguem-ne, potencialment delictives, és a dir, que contravenen el Codi penal, doncs, l'obligació d'un governant és posar-ho en coneixement de la justícia, que és el que hem fet. Perquè la llibertat d'expressió acaba allà on cal respectar els drets més fonamentals de les persones i de les comunitats humanes. Suposo que en això hi estarem d'acord; no és il·limitada, la llibertat d'expressió. Per tant, quan s'utilitzen determinats arguments, com que a més a més el Codi penal i el Codi civil preveuen que la utilització de determinades expressions és impugnable i és judicialitzable, l'obligació d'un govern és posar-ho en coneixement de la justícia, que és exactament el que hem fet. Això no és fer llistes negres. Això és defensar la llei i és defensar els principis democràtics més essencials, els més essencials.

I, bé, a partir d'aquí, doncs, és evident que a tenor de la seva tesi principal, a part de posar de manifest que no només no la comparteixo, crec sincerament que valdria la pena que vostè i vostès fessin una reflexió en el sentit d'aprofundir en allò que puguin ser arguments contrastables i no simplement posicionaments que disten molt de la mateixa realitat que hi ha, almenys tal com jo l'observo, en el nostre país.

Moltes gràcies per la seva atenció, senyores i senyors diputats.

La presidenta

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les relacions econòmiques i financeres amb l'Estat.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les relacions econòmiques i financeres amb l'Estat (tram. 302-00099/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, en la interpellació prèvia a aquesta moció començàvem donant tot un grapat de xifres en relació amb l'endeutament de la Generalitat i en relació amb les repercussions pressupostàries que aquest endeutament tenia sobre la tresoreria de la Generalitat de Catalunya, que, conjuntament amb una mala gestió dels pressupostos i una inadequada gestió pressupostària, acabava transformant en una dificultat de tresoreria que tenia conseqüències, com, per exemple, la que vàrem viure el mes d'octubre, que era que amb els recursos disponibles de la Generalitat, del Fons de liquiditat autonòmic, en lloc de pagar allò que es va dir que s'havia de pagar, que era la factura dels medicaments

dels ciutadans de Catalunya, es van pagar altres coses sense avisar. I, a més a més, suposo que en un acte de lleialtat absoluta, es va dir a aquells que no van cobrar que la culpa és de Madrid, que no ha pagat, quan els de Madrid, efectivament, havien pagat, però qui havia cobrat eren uns altres, no?

I avui, en la interpellació vull donar alguna xifra més, en aquesta moció vull donar alguna xifra més que crec que és simptomàtica del que està passant. Per exemple, dèiem que en el Fons de liquiditat, l'any 2012 es van haver de demanar a la Generalitat 5.400 milions d'euros, i l'any 2013 seran 11.800. El Pla de pagament de proveïdors per la Generalitat, l'any 2012 van ser 2.000 milions d'euros i l'any 2013 en seran o han estat 3.700 milions d'euros. En canvi, si veiem com els ajuntaments catalans també recorren a aquests mecanismes de finançament, veiem una diferència substancial molt important. Per exemple, l'any 2012 van requerir 737 milions per pagar factures a proveïdors, i l'any 2013, 139 milions a proveïdors.

M'imagino que tots aquests recursos que l'Estat ha facilitat a la Generalitat i als ajuntaments catalans per fer front a les necessitats de tresoreria, segurament el conseller Homs ho qualificaria com un acte repressiu d'Espanya contra Catalunya. Però la realitat és que això ha anat força bé per tal de fer front als compromisos de tresoreria que tenien les institucions catalanes.

Però torno a les xifres. Mentre les necessitats de liquiditat de la Generalitat de Catalunya s'han multiplicat el doble en el Fons de liquiditat, gairebé el doble també en el cas del Fons de proveïdors, les necessitats de liquiditat dels ajuntaments catalans entre l'any passat i aquest any s'han reduït, i s'han reduït de forma molt important, de l'ordre de sis vegades menys, a diferència del que passa amb el Govern de la Generalitat. I això té una lectura: és que, mentre la gestió que fan els ajuntaments catalans de la seva tresoreria i de la seva liquiditat és positiva en la mesura que les seves necessitats són menors, en el cas de la Generalitat l'evolució és molt negativa, perquè cada vegada les seves necessitats són majors. I això és un element que ens preocupa, i molt, perquè provocarà..., i a més a més, tenint en compte que l'exercici 2014 fien el compliment del seu pressupost a uns ingressos, 2.318 milions d'euros, que desconexem d'on apareixeran i d'on sortiran, i si es podran complir, però sí que les despeses es compliran, això el que provocarà és noves dificultats de tresoreria, que s'afegiran a les ja vigents. I, per tant, això, allò a què porta el Govern de la Generalitat, paradoxalment, cada vegada és a una major dependència de les finances de l'Estat.

La moció que hem presentat, precisament, el que pretén és reforçar la funció de control que tenim al Parlament de Catalunya, i és per això que demanem que s'informi periòdicament aquest Parlament de la disponibilitat dels Fons de liquiditat autonòmica i de les seves aplicacions, de forma puntual, de forma que cada vegada que reben aquests recursos i s'apliquen en tinguem coneixement al Parlament. Però també, i sobre tot, un document del qual segur que el Departament d'Economia ha de disposar, que és el Pla de tresoreria per a l'any 2014, per comprovar i per verificar que

l'evolució de la tresoreria i de la liquiditat de la Generalitat és adequada. Aquesta és la moció que els presentem. Hi ha un tercer punt amb relació a la valoració econòmica de les deslleialtats, que m'hi referiré en el posicionament sobre les esmenes.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas, en nom del Grup Parlamentari Ciutadans.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputados, diputadas, ¿es esta una moción pertinente? Es una moción pertinente. ¿Es una moción necesaria? Es una moción necesaria. ¿Para qué? Para conocer. ¿Conocer para qué? Para controlar. Conocer para controlar. Queremos saber, queremos saber cuáles son las deudas que tiene este Gobierno comprometidas, cómo les va a hacer frente y cómo va a disponer del Fondo de liquidez autonómico de cara a garantizar que proveedores, empresas, cobren sus facturas. No solo las entidades financieras, no solo las deudas contraídas con entidades financieras, sino también el resto de proveedores. Dirán: «Bueno, es que el Fondo de liquidez autonómico tiene una función...» Bueno, es que queremos saberlo. Es que no queremos que informarnos a través de los medios de comunicación de cuánto reciben y en qué lo gastan.

Es que ustedes simplemente no se toman en serio este Parlamento. Ustedes no quieren que conozcamos, porque no quieren que les controlemos. Ese es del gran drama de este Gobierno y de su socio, Esquerra Republicana de Catalunya, de Convergència y Esquerra Republicana de Catalunya. Pero, claro, ellos tienen otras prioridades. Sus prioridades son la cortina de humo permanente de culpabilizar al Gobierno de España de su incapacidad financiera para hacer frente a sus pagos y a sus deudas. Y en vez..., no de agradecer, porque una administración no tiene que agradecer a otra nada. Las administraciones tienen que trabajar desde la lealtad, desde el acuerdo, desde el compromiso, porque los ciudadanos no tienen por qué soportar la falta de lealtad institucional, la falta de coordinación entre administraciones a la hora de recibir servicios, o las empresas simplemente recibir sus pagos.

Pero, claro, para ustedes es mucho más fácil permanentemente vivir desde la tensión y el enfrentamiento que no desde el diálogo y la coordinación. Seguro que escucharemos aquí algún portavoz de algún grupo parlamentario decir que ellos no tienen que agradecer nada porque somos contribuyentes netos, el trilerismo financiero que ustedes utilizan permanentemente. Eso sí, sabremos las balanzas fiscales, falseadas, ilusorias, pero no sabremos cuánto, cómo y para qué destinan ustedes los recursos del Fondo de liquidez autonómico. Queremos saber cuántos pagos comprometidos hay el año que viene. Queremos saber ese

plan de tesorería. Queremos saber cómo ustedes van a hacer frente a la gestión de tesorería de la Generalitat. Porque, desde luego, si es a través de los ingresos que tienen presupuestados, tenemos un serio problema. Ya pueden ir ustedes pidiendo más dinero al Fondo de liquidez autonómica, porque ese 10 por ciento de ingresos fantasmales que ustedes han incorporado en los presupuestos, en dos partidas que todavía a día de hoy no han tenido la dignidad de explicar en sede parlamentaria, las concesiones, la venta de patrimonio, si realmente su gestión de tesorería viene vinculada a unos ingresos fantasmales de 2.300 millones de euros, empresas y ciudadanos tienen que estar seriamente preocupados.

Por lo tanto, no eludan ustedes el debate, sean ustedes un gobierno transparente, exijan –y, repito, siempre tendrán ahí a Ciudadanos–, exijan lealtad institucional al Gobierno de España para garantizar la solvencia financiera de esta comunidad autónoma, de esta Administración del Estado. Porque sí, queridos amigos, la Generalitat de Cataluña es estado; es estado, ya tenemos estructuras de estado; de hecho, somos una, e importante. Somos una estructura de estado, por lo tanto, ni gracias, ni nada. No, no, por favor, queremos saberlo: cuánto han pedido, en qué se lo han gastado y cuánto tienen que pedir y en qué se lo gastarán. ¿Van ustedes a aportar luz? ¿Serán ustedes un gobierno transparente? ¿O seguirán camuflándose detrás del victimismo, detrás del permanente agravio con instituciones del Estado? ¿Lo van a hacer? Es muy sencillo.

¿Qué tiene de malo esta moción? Nada. ¿Pueden ustedes aportar esta información a los miembros de esta cámara y a los grupos parlamentarios? Sí. ¿Pueden tener el apoyo, además, de la mayoría de los grupos de la cámara de cara a pedir, no pedir en el sentido estricto del verbo pero de solicitar al Gobierno de España que garantice la solvencia financiera y la liquidez a esta comunidad autónoma? Claro. Pero si esto no es un juego de politiquero. Esto son administraciones que tienen que garantizar su suficiencia financiera y su liquidez, pero desde la lealtad, el acuerdo y el diálogo, no desde la confrontación y el permanente victimismo.

Gracias, presidenta, *consellers*, diputados, diputadas.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula la senyora Isabel Vallet, en nom del Grup Mixt.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs bé, bon dia. Per fixar el posicionament de la CUP - Alternativa d'Esquerres. Nosaltres, òbviament, estem en contra d'aquesta moció. Aquesta moció intenta, no?, que es vagin servint una sèrie d'informes sobre els imports rebuts per part de la Generalitat via FLA, una informació mensual sobre les aportacions també del FLA, l'ordre de prelación de pagaments, nombre de factures, a més a més adherir al projecte una previsió de tesoreria i, finalment, acabar amb la manca de rigor, segons diuen vostès, de l'informe de

la deslleialtat. Nosaltres entenem que aquesta moció és absolutament inacceptable. Entenem que vostès, que regeixen un govern en fallida tècnica, intervingut per la troica, que, a més a més, van inflar la bombolla immobiliària i van beneficiar butxaques amigues, que, a més a més, van tolerar una estafa bancària massiva, que deprecien l'economia abaixant sous dels treballadors i degradant les condicions laborals també de les treballadores i els treballadors, doncs, que vostès vinguin a donar lliçons de gestió i que, a més a més, vinguin a donar lliçons de gestió autonòmica per a nosaltres és una mica ridícul i irrisori.

En tot cas, els agraïm que de nou treguin el FLA i que el treguin en totes les comissions, que el treguin en tots els plens, perquè això ens permet fer molta pedagogia sobre què és el FLA i això ens permet, a més a més, socialitzar el discurs de què és el FLA com a mecanisme de finançament. El FLA és una línia de crèdit –vostès m'imagino que ho saben i que ho saben més que nosaltres. Algunes comunitats autònomes, entre altres tots els Països Catalans, dos comunitats autònomes gestionades, a més a més, pel Partit Popular, es van acollir al FLA. El FLA exigeix compliment de dos condicions, a més a més, clàusules lleonines: complir el topall de dèficit que l'Estat espanyol imposa, a més a més, amb uns terminis molt més beneficiosos els de l'Estat espanyol que els de les comunitats autònomes, i tornar el crèdit FLA a un interès tipus del 5,5 per cent, en deu anys i dos de carència.

D'on surten els calers del FLA? No surten, òbviament, del banc espanyol, no surten de la tresoreria espanyola perquè no hi ha un duro, sinó que surten del banc europeu, del Banc Central Europeu. Al Banc Central Europeu surten de l'emissió de crèdit, bàsicament, crèdit que vostès, que l'Estat col·loca als mercats per al voltant del 4 per cent i s'embutxaca via interès comunitats autònomes un 5,5 per cent, amb un diferencial aproximadament de l'1,5, amunt, avall. Per tant, qui paga l'emissió d'aquest deute públic, finalment? Doncs, la paguem contribuents, per tant, rendes de treball via impostos; la paguem, a més a més, amb la nostra fiscalitat i, finalment, la paguem amb un tractament fiscal injust i amb una insuficiència, pensem nosaltres, financera molt gran.

Com li deia, en resum, tots els Països Catalans intervinguts pel FLA. Entre altres coses, i posem la xifra només del Principat, 9.073 milions d'euros, que li reportaran a l'Estat espanyol uns 410 milions d'euros sense moure's de la cadira, pitjant un botó. I llavors, nosaltres ens preguntem: si vostès estan tan orgullosos del FLA, com pot ser que la Comunitat de Madrid digui que no s'hi acollirà? Enrique Osorio, doncs, que és el conseller d'Economia i Hisenda del Partit Popular, deia que Madrid no es finança pel FLA perquè és molt més barat acudir als mercats. Per tant, quan vénen aquí a lloar el FLA també els citarem el seu company, el senyor Enrique Osorio, que diu que el FLA no és cap balneari, que és una UVI; és una UVI que demostra la fallida de les comunitats autònomes, és una UVI que demostra la mala i nefasta gestió del Partit Popular no només en les comunitats autònomes, sinó en el Govern de l'Estat.

Per altra banda, a nosaltres ens serveix per a explicar que és un mecanisme usurer. Entenem que, a més a més, no treguin de nou la usura al Codi penal, perquè, si no, se l'haurien d'aplicar vostès mateixos. En tot cas, un mecanisme usurer que demostra la inviabilitat del capitalisme com a sistema econòmic al servei de les majories; que, a més a més, demostra moltes coses que a nosaltres, li diem, ens fa possibilitar dir el que nosaltres entenem que és no només un mecanisme injust financer, sinó un mecanisme obsolet. I els donem de nou les gràcies per treure el FLA a debat, perquè cada cop que es parla del FLA hi han moltes persones més que entenen que és necessària la independència de l'Estat espanyol, hi ha moltes persones que entenen que és necessari trencar amb la dependència financera, que el sistema de les comunitats autònomes és un sistema obsolet com a autogovern, que, a més a més, el FLA és un sistema usurer.

I sí, nosaltres també és veritat que volem saber quins són, com se gestionen els ingressos del Principat. Entenem que el Govern ha de posar aquest debat sobre la taula ja, però que no ho farem ofrenant glòries a Espanya i no ho farem, doncs, donant les gràcies a un fons usurer com és el FLA.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Sí, hola, bon dia. Tenim la sensació que estem en una mena de *déjà-vu*, no? Ahir en discutíem, en parlàvem amb la Llei de morositat que va presentar el PP, i sembla que el Partit Popular està en una mena d'ofensiva o de campanya d'explicació de les virtuts i dels avantatges immensos que té el FLA.

Miri, nosaltres estem més d'acord en alguns dels punts d'aquesta moció que no en la intervenció en la interpellació del senyor Santi Rodríguez, no?, perquè ens sembla que, efectivament, el FLA no és avantatjós per a Catalunya i que cal situar-lo en un context en què la Generalitat està atrapada, intervinguda per part de l'Estat –el 30 per cent de l'endeutament; l'Estat ja és el titular del 30 per cent del deute de la Generalitat–, i l'Estat espanyol està, al mateix temps, atrapat, intervingut, controlat per part de la troica, no? I, segurament, en algun moment seria interessant fer un debat general precisament sobre l'endeutament i la impossibilitat de retornar i la necessitat, també a nivell europeu, d'afrontar el debat sobre una necessària quitança, no?

Miri, el FLA i els mecanismes d'intervenció que té la troica serveixen per a dues coses: una, per xuclar recursos de les polítiques públiques, de les polítiques socials, per pagar l'endeutament; l'altra és un mecanisme de control polític, de pèrdua d'autogovern i de sobirania, tant per part de Catalunya en relació amb l'Estat, com per part de l'Estat espanyol en relació amb la Unió Europea. No podem oblidar que l'adhe-

sió al fons requereix el compliment d'un pla d'ajust per complir l'objectiu del dèficit i l'acceptació d'unes determinades condicions. I l'incompliment d'aquestes condicions al final, al final de tot plegat, pot suposar fins i tot la intervenció de la mateixa Generalitat i la pèrdua absoluta de l'autogovern i de la sobirania de la mateixa Generalitat. Per tant, jo crec que allò principal és que és un mecanisme d'intervenció i de control polític per obligar a desenvolupar tot un seguit de polítiques, les polítiques de l'austeritat que ens han portat a la situació de destrossa social en la qual ara estem en aquestes moments.

Però, miri, li deia: podem estar d'acord en algunes de les qüestions que planteja aquesta moció. En la qüestió de la transparència, sempre estarem d'acord en la transparència, a conèixer, que es presenti un informe sobre els imports del FLA, sobre els pagaments mensuals, sobre la llista de prelació de pagaments. Jo crec que en això hi podríem estar d'acord, podem estar d'acord en això. Seria bo que el Govern de l'Estat, doncs, també apliqués el mateix i també fos transparent en aquest sentit. Com podem estar d'acord a incorporar al pressupost aquest informe de tresoreria que es planteja per conèixer exactament els fluxos d'ingressos i de despeses realment previstos. Jo crec que això pot ser raonable. El que no és raonable, el que rebutgem de ple és el discurs que vostès fan al voltant del FLA.

I també estem en desacord en el que es diu amb relació al document de deslleialtat de l'Estat respecte a Catalunya. Algunes de les xifres..., jo entenc que quan hi ha metodologies diverses –en el finançament autonòmic, per exemple–, pot ser discutible l'ús d'alguns d'aquests mecanismes. Però, miri, el que jo crec que no es pot rebutjar, el que crec que és evident, el que crec que és clar i que explica en bona part la situació en què ens trobem en aquests moments és la profunda deslleialtat del Govern de l'Estat, del Govern actual del PP i del Govern anterior, amb la Generalitat i amb el conjunt de comunitats autònomes. Perquè, miri, aquest document el que fa és agafar-se a un principi constitucional, no a un desig de Catalunya, no, no, sinó a un principi constitucional, que és el del respecte a les competències de cadascuna de les administracions, la necessària voluntat de col·laboració que ha d'existir en un estat compost, el necessari diàleg amb les comunitats autonòmiques, perquè l'Estat pren decisions que redueixen els ingressos de les comunitats autònomes, o pren decisions que obliguen a gastar més recursos a les comunitats autònomes.

I què hi ha darrere d'aquest comportament de l'Estat, d'un govern i d'un altre? Vostès no s'han cregut mai l'Estat autonòmic. És una nosa, l'Estat autonòmic. Vostès voldrien que els autonomies fossin grans diputacions provincials. No hi ha cap tipus de cultura autonòmica ni cap tipus de cultura federal, i aquest és el problema de fons –de fons– que tenim ara amb l'Estat autonòmic. I, per tant, creiem que, tot i que puguin ser discutibles algunes de les dades o alguns dels plantejaments que es fan, aquest document potser és un instrument necessari. I, evidentment, no hi ha cap tipus de respecte al caràcter plurinacional i plurilingüístic

que té l'Estat espanyol. Fruit d'això, d'aquesta deslleialtat, de manca de cultura autonòmica i de cultura federal, ens trobem on ens trobem.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, per un moment he pensat que estàvem en el segon debat d'ahir a la tarda, amb la proposició de morositat, perquè els arguments, pràcticament, d'algun grup han sigut molt similars. I, mireu, jo, evidentment, puc arribar a discrepar de la forma de la intencionalitat d'aquesta moció per part del PP, que intenta justificar, doncs, o posar de manifest l'ajuda que en aquest moment està fent el Govern central, però puc arribar a compartir el fons, que el fons el que demana és que hi hagi transparència i debat en aquesta cambra per explicar quin ús fem dels recursos.

Però vull començar dient que a la interpellació de què és fruit aquesta moció el senyor Santi Rodríguez deia: «Nosaltres voldríem que fos un debat una mica racional sobre determinats aspectes del finançament de Catalunya.» Nosaltres ho compartim, ha de ser un debat racional, també rigorós, perquè sempre intentem justificar la situació actual donant les culpes a un tercer, i això no ajuda. Segurament que tots –tots– devem tenir una part de culpa, i segurament que un dels temes que ha passat en aquests últims dies sobre qui havia de pagar als farmacèutics és una mostra de manca de transparència i de manca de rigor en el debat. Nosaltres no volem participar en aquest debat d'intentar trobar la resposta a la ciutadania sempre ficant la culpa a un tercer, perquè la realitat és la que és i jo crec que s'ha de ser..., també posar a sobre les evidències.

Estem davant d'una crisi econòmica molt forta des de l'any 2008; necessitem finançar el dèficit i també l'endeutament i també totes les polítiques socials que els governs volen fer. Nosaltres no defensem cap dogma, ni el dogma del dèficit zero, com sí que fan Convergència i Unió i el Partit Popular, ni la despesa desmesurada. Entenem que la gestió pressupostària s'ha d'adequar al cicle econòmic en cada moment. Necessitem la necessitat de garantir els ingressos, evidentment, per intentar finançar les despeses, i això vol dir, segurament, també, revisar diferents figures impositives per fer un esforç addicional aquells que més tenen. Defensem que s'ha de garantir el finançament de l'endeutament existent i també el dèficit. Però és evident que en aquests moments, i el mateix conseller ho deia, l'únic banc que ens finança és el Govern central. És obvi. Per tant, hi han dues figures, que són el Fons de liquiditat autonòmica i el Fons de pagament de proveïdors, que en aquest moment la Generalitat, per necessitats, doncs, s'hi ha d'acollir per intentar garantir els seus pagaments.

Segurament que en aquests moments..., jo no volia entrar en la guerra de xifres, que se n'han donat moltíssimes, però és evident que la Generalitat necessita recursos per fer front a les seves obligacions. Podíem arribar a fer diferents interpretacions, però el que està clar és que en aquest moment la situació el que requereix és diàleg, confiança, complicitats i col·laboració entre administracions, que jo crec que en aquest moment és el que no es produeix. I també podem arribar a estar d'acord que hi han limitacions a l'hora de finançar-nos. La Generalitat no pot sortir als mercats exteriors a finançar-se, però això és fruit també de la crisi econòmica que hem tingut i segurament també d'una gestió no massa acurada del Govern de la Generalitat, però que ha gestionat tres pressupostos durant tres anys, dos pressupostos i un tercer de prorrogat, que són pressupostos aprovats amb el PP. Per tant, vull dir que la gestió del dia a dia també alguna incidència hi té.

Per tant, en qualsevol cas, entenem que cal fer un debat seriós en aquesta cambra. Entenem que és bo que aportem la informació en aquesta cambra i, per això, també és bo de reivindicar que la Generalitat, més enllà d'acollir-se a aquestes línies de finançament..., també fóra bo que comencés a liderar aquest procés de negociació del nou model de finançament autonòmic, perquè també s'esgota el 2013 i caldrà que el comencem a liderar, perquè és evident que aquest model actual és insuficient, però és molt millor que el que hi havia abans.

Per tant, d'aquesta moció el nostre grup entenem que els punts números 1 i 2 fan referència a aquests processos de participació, de debat, de transparència en els recursos que en aquest moment la Generalitat rep del Govern central.

Nosaltres discrepem del punt número 3, perquè és un punt, també, que ajuda..., diguéssim, malgrat que podem arribar a estar d'acord que segurament alguna metodologia del càlcul d'aquest famós document de deslleialtats no és massa acurada, no volem participar d'un debat en el qual fem documents per justificar actuacions. Pensem que, per arribar a acords, per pactar, per dialogar, primer ha d'haver-hi voluntat de les parts i després s'han de crear les condicions perquè això es pugui produir. I, amb aquest tipus de documents, que els fem, que els enviem a la premsa, el nostre grup pensa que no es donen les condicions o no s'està treballant perquè realment hi hagi aquesta clara voluntat de diàleg i de pacte. Per tant, hem de ser capaços de dialogar, i, ja dic, perquè hi hagi diàleg cal que hi hagi, primer, voluntat, i després crear les condicions per a aquest diàleg.

Per tant, per això nosaltres, en aquest punt número 3, no hi donarem suport, però sí que donarem suport als punts número 1 i número 2.

Moltes gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyors diputats... A vostès, els diputats del Partit Popular, els devia coure molt la manifestació de farmacèutics davant de la Delegació del Govern espanyol; van decidir tocar a sometent i que sortissin tots els diputats fent una ofensiva, com molt bé deia el diputat Vendrell, per terra, mar i aire: per terra, el senyor Coto, ahir, amb la seva proposició de llei; per mar, la senyora Eva García, el passat Ple i l'anterior, doncs, amb tot el tema, també amb aquesta qüestió del deute als farmacèutics, i ara, per aire, el diputat Rodríguez amb aquesta moció.

Jo vull agrair-li el to del debat, que és molt millor que el d'ahir; per tant, preferim molt més debatre en aquest to amb el Partit Popular que no en el to d'ahir, i creiem que això és molt més positiu.

Vostès han fet referència a les dificultats de tresoreria de la Generalitat; és un problema que hi és, és evident, i és un problema que l'hem d'abordar, però l'hem d'abordar sent conscients de quina és la realitat que tenim. Han esmentat que, després dels plans de proveïdors i el FLA, i els crèdits d'ICO en el cas dels ajuntaments, els ajuntaments, molts d'ells, s'han regularitzat i les comunitats autònomes encara no, i les comunitats autònomes, Catalunya..., i València, i Múrcia, i les Illes Balears, que, que jo sàpiga, no hi ha un govern allà que compti amb un suport parlamentari d'Esquerra Republicana, no?

També, vostès no tenen en compte que l'any passat va haver-hi unes amortitzacions de deute importants i que l'any 2014 no hi són, i tampoc no tenen en compte que, mentre la PIE dels ajuntaments s'ha incrementat i els ajuntaments han tingut més ingressos de la participació en els ingressos de l'Estat, l'any que ve la participació de la Generalitat en els ingressos de l'Estat a través del model de finançament, la bestreta que ens donen, es redueix en 500 milions; això és un condicionant important per a la tresoreria, no? Per tant, aquestes són qüestions que hauríem de tenir en compte.

Vostès proposen un conjunt de mesures que jo he de dir que em sorprenen una mica, perquè atès que vostès tenen tota aquesta informació en un nivell de detall tan extrem com són fins i tot els correus electrònics entre responsables del Departament d'Economia i del Ministeri d'Hisenda, que vénen i els ensenyen aquí..., n'ensenyen un, això sí; la resta, no, tota la part dels que hi han a sota, allò, ho devien esborrar. Tota aquesta informació ja la tenen. O no té, el Govern de l'Estat, els imports rebuts a la Generalitat de Catalunya per part del FLA els anys 2012 i 2013? O no té, el Govern de l'Estat, les aplicacions d'aquest fons de liquiditat? O no té, el Govern de l'Estat, la llista de prelatió de pagaments?

I aquí, un apunt. Vostès van posar el crit al cel i van començar a ensenyar correus electrònics perquè hi havia una nova llista de prelatió de pagaments, quan resulta que allò que eren dos instruments de finançament separats, que era el FLA i el Pla de proveïdors, de cop i volta es van convertir en un.

Imagini's, senyor Rodríguez, que vostè treballa en una empresa, va a veure el banc i diu: «Escolti'm, tenim aquest crèdit. Es manté?» I el banc li diu: «Sí, sí.» I diu: «I necessitem una polissa de crèdit.» I diuen: «També.» I que, a l'hora que vostè pugui disposar de la polissa de crèdit, diuen: «No, no, és que va a càrrec de l'altre crèdit.» Per tant, on n'hi havien dos, ara n'hi ha un. I això és el que ens van dir. Després s'han fet enrere. I des d'aquí volem agrair la mobilització dels farmacèutics, perquè alguna cosa devia ajudar al fet que toquessin a sometent per venir aquí, però toquessin a sometent al senyor Montoro veient que la manipulació té límits, no? Per tant, quan vostès anuncien a la Generalitat que disposarà de 1.700 milions menys d'aquí fins a final any, home, algun canvi s'ha de fer. Vaja, segur que vostè el faria, perquè vostè és una persona rigorosa.

I, finalment, vostès demanen que el Parlament digui que l'informe de deslleialtats de l'Estat respecte de Catalunya, doncs, té una manca de rigor. No ho subscrivim: creiem que s'ha quedat curt, aquest informe; creiem que s'ha quedat molt curt.

I, finalment, a vostès, quan critiquen les finances de la Generalitat, els recomano que avui llegeixin la pàgina 28 del diari *Expansión*: «Debat del pressupost general de l'Estat 2014» –textualment, eh? Hi participaven el senyor Martínez Pujalte, que suposo que el deu conèixer, del PP, i el senyor Valeriano Gómez, del PSOE. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Textualment –i amb això acaba–: «Se señaló que aproximadamente dos tercios del ajuste presupuestario en 2014 y años sucesivos se ha hecho gravitar sobre las comunidades autónomas, lo que tendrá consecuencias adversas sobre la sanidad y pudiera provocar un aumento de la morosidad pública.» No ho diu Esquerra Republicana, ho diu gent del seu partit.

Per tant, esperem que en prengui nota. I entengui que votarem... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Pere Regull.

Pere Regull i Riba

Presidenta, conseller... Bé, jo diria que s'ha parlat abundantment i que les propostes que es fan en aquesta moció jo diria que són rebutjables d'entrada, perquè es necessitaria abans un rigor i un calendari de compliment per part del Govern espanyol que en aquest moment no hi és.

Però en tot cas jo diria que faré servir els cinc minuts aquests que tinc per recapacitar una mica i tornar enrere, i palesar d'on ve el problema de fons, no? I això ho faré a través de la resposta a diverses preguntes.

Primera pregunta: la Generalitat paga tard perquè no vol o perquè no pot? Aquí hi juguen molts elements, no?, molts elements que, per repetits, no vol dir que

no siguin certs. Hem de tenir en compte que hi ha un dèficit fiscal, que vol dir que anualment hi ha una mitjana d'aquests 16.000 milions d'euros que se'n van a Madrid i no tornen.

Per altre cantó: com es finança la Generalitat? La Generalitat es finança a través d'un model de finançament, a través d'un sistema que li atorga uns recursos que són insuficients per pagar els deutes que té. Per tant, la Generalitat, amb els diners que rep d'aquest model, no té prou diners. Per tant, si no té prou diners, lògicament, què ha de fer? Demanar crèdit, no? I aleshores és quan trobem aquí la mare dels ous, no?, que se'n diria. A on demana el crèdit? Se'ns deia amb sorna, i des del Partit Popular, que ningú ens donava crèdit. És lògic: qui vol que ens doni crèdit –qui vol que ens doni crèdit– quan els bancs que ens analitzen com un client més, davant d'un índex d'endeutament alt, com tenen els altres països, veuen, primera, que els diners que nosaltres generem se'n van a Madrid i que els que ens tornen no són prou per pagar el deute? –u–; dos, que el mateix Estat, aquest Estat que se'ns emporta aquests impostos, ens deu diners que no ens paga i que, a més, manifestament ja ha dit que no ens paga; tres, que quan volem fer mecanismes per ingressar i per fer nous ingressos, com han estat l'impost sobre comptes bancaris o l'impost de l'euro per recepta, se'ns han recorregut i se'ns han posat tots els pals a les rodes. Per tant, què passa? Ningú ens vol donar diners, lògic –lògic. Qui ens en pot donar? Quina paradoxa es dona? La paradoxa és que l'únic que ens en dona és l'Estat mateix que crea les condicions perquè ningú més ens en pugui deixar.

Aleshores, una altra pregunta importantíssima que la gent ha d'entendre. Se'ns vol fer creure aquí que l'Estat ens dona diners graciosament. I li haig de dir que tothom ho ha de tenir molt clar: ni per als proveïdors ni amb el FLA, l'Estat no dona ni un euro; l'Estat ens els deixa, ens fa un crèdit pel qual paguem uns interessos, i a més no ho fa fàcil, no ho posa fàcil, sinó que ens fa patir fins al darrer moment.

I ara el Partit Popular amb aquesta moció el que vol, a sobre, és que alabem la magnanimitat del Govern central, que a sobre fixem unes previsions o planificacions de tresoreria sense que per la seva part s'hagin compromès a aquest rigor i a aquests calendaris. I, per tant, si tot el que jo estava explicant fins ara era o en podíem dir «ofec», d'això, de visibilitzar aquestes preteses donacions de l'Estat espanyol, que no són donacions sinó crèdits, jo diria que seria una humiliació –una humiliació. Seria com si, Catalunya, que som contribuents nets a Estat espanyol des de fa vint anys amb una suma aproximada als 300.000 milions d'euros, que vol dir que moltes comunitats que estan per darrere nostre, una vegada pagats impostos, passen davant nostre, que som la tercera que dona més i la desena que rep..., com si nosaltres obliguéssim que regularment se'ls anés recordant que gràcies als catalans sobreviuen.

Per aquesta humiliació, senyors del Partit Popular, nosaltres no hi volem passar –no hi volem passar. I jo els demanaria que recapacitessin i, mantenint tota la seva ideologia nacionalista espanyola, molt legítima, com ho és la catalana, molt legítima..., però que enten-

guessin per una vegada que ser nacionalista espanyol a Catalunya no vol dir anar contra els interessos dels catalans, que són, al cap i a la fi, els que reben aquests ajustos provocats per un mal finançament. Es podria ser nacionalista espanyol mantenint aquests interessos; el que passa, que fins avui no ha estat així, i això explica per què determinats partits, anant bé, no passen de vint diputats.

Per tant, moltes gràcies. Nosaltres votarem, evidentment, en contra i no passarem per la humiliació de publicitar donacions que no són sinó crèdits... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, amb relació a les esmenes presentades, n'hi ha una del Grup de Ciutadans que incorporarem com un punt nou, com a punt número 4; fa referència al document de les deslleialtats. Globalment compartim que globalment no té rigor; en ser una interpellació i una moció de caràcter econòmic, la proposta que fèiem en la moció la fèiem amb relació només a la valoració econòmica, però en qualsevol cas coincidim també que globalment el document està mancat de rigor.

Mirin, el que és anar contra els interessos dels catalans és mentir –és mentir–, és dir: «Qui no paga és un altre. Jo pagaria, però no puc, i el que pot, no ho fa.» No, això és mentir, i això és anar contra els interessos dels catalans, no dir les veritats, no demanar informació al Parlament, no demanar al Govern que aportin la informació al Parlament perquè tots la coneguem, o amagar-la, no, no, això és anar contra els interessos dels catalans.

De fet, és una moció que no demana la humiliació de ningú, ni hi diem que es doni gràcies a ningú –ja ho vam dir durant la interpellació–; simplement el que diem és: «El Parlament, que té la facultat de control del Govern, vol que el Govern li faciliti aquesta documentació per fer-ne el control periòdicament.» Després, no aprovin codis ètics del Govern, no cal. No es preocupin de fer portals de transparència ni coses de transparència; no cal. És més senzill: facin-ho, siguin transparents, portin aquesta documentació. Ah!, no: l'exercici de la transparència, no. Els codis ètics ens els posem a la boca, la transparència ens la posem a la boca, però a l'hora d'exercir-la la neguem. Doncs, molt mal exemple.

Senyor Aragonès, escolti'm, jo li ho garanteixo, eh?: estava convençut que seria vostè qui ens hauria sortit a explicar per què les bestretes del model de finançament de l'any 2014 es veuran reduïdes en 500 milions! Perquè van ser vostès que van negociar el model de finançament que farà que les bestretes de l'any 2014 siguin 500 milions inferiors al que han estat l'any 2013! Per tant, expliqui-ho vostè, per què això és d'aquesta manera i no d'una altra.

Vostès el que pretenen al final és intentar matar el missatger, perquè, com en diuen en castellà, els han enganxat, al Govern, *con el carrito de los helados en la mano*. I això és el que no els agrada.

I, per acabar, dues coses. Una cosa molt breu: escolti'm, si tanta nosa els fa el FLA, vagin als mercats –vagin als mercats. Ja va anar el conseller a Wall Street i li van dir el que li van dir, amb el discurs de la independència, un 7 i mig per cent d'interès. «Ah, no, això no ens interessa, preferim el FLA.»

I finalment, home, «usura» és cobrar de diputat i abandonar les seves funcions per anar-se a manifestar.

Gràcies, senyora...

(Pere Aragonès i Garcia demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Pere Aragonès i Garcia

Sí. Senyor Rodríguez, miri, li demano que si a vostè tant li preocupa la tresoreria de la Generalitat, li demano que ens doni un cop de mà a tots plegats. El Govern de l'Estat ha dit que aquests 1.700 milions que primer no pagava, després ha dit que sí, arribarien, el Govern de l'Estat ha dit, més o menys a finals de desembre o potser a principis de l'any 2014. Doncs, escolti'm, que ens donin data concreta; així podrem planificar bé els pagaments. Segur que vostè té molta més interlocució amb el ministre Montoro que la que podem tenir alguns diputats.

Gràcies.

(Isabel Vallet Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Sí, per al·lusions, simplement...

La presidenta

Trenta segons.

Isabel Vallet Sánchez

Sí, per al·lusions, simplement dir que nosaltres no abandonem les nostres funcions, les exercim plenament i les exercim on creiem que es fa pressió, que és al carrer.

I, ja que tinc encara temps, aprofito per dir que el dia 19 hi haurà una altra mobilització contra aquests pressupostos de la misèria.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Tinc petició de votació separada, però abans dir-los que a la moció s'ha incorporat l'esmena de Ciutadans com a punt número 4. Tinc petició de votació separada dels punts 1 i 2, junts, i 3 i 4, junts. Alguna altra petició? *(Pausa.)*

Doncs, votarem en primer lloc els punts 1 i 2.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 56 vots a favor i 69 en contra.

I votem ara els punts 3 i 4.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 24 vots a favor, 82 en contra i 19 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la promoció turística de Catalunya (tram. 302-00100/10)

Passem ara al punt catorzè, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la promoció turística de Catalunya. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

(Remor de veus. Pausa.)

La vicepresidenta primera

Quan vulgui, senyor Luna.

Rafael Luna Vivas

Podem començar, no, presidenta? *(Pausa.)* Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, avui presentem la moció subsegüent a la interpellació que vam fer sobre turisme. Vull recordar solament tres matisos molt importants.

Jo venia aquí a dir i el nostre grup deia el gran èxit que s'ha tingut del turisme estranger a Catalunya, sense dubte s'ha arribat a unes cotes d'un 90 per cent. També deia, en termes de resum, que a la Catalunya interior hi havia hagut una davallada, i ficava un exemple del que són els hotelers i els càmpings de Lleida, concretament, comparativament, amb el que era Osca.

Havia comentat també i m'havia centrat moltíssim en aquest 30 per cent que al mes d'agost se registra d'una davallada del turisme de la resta d'Espanya. Vaig parlar que això es podia donar per un tema de la crisi, vaig parlar que es podia donar per un tema de l'impost, vaig felicitar el conseller perquè per primera vegada es parlés d'impost, que no de taxa, i vam parlar també que podia ser –i no dit per nosaltres, sinó pel

president d'un gremi— el debat independentista, que a Catalunya podia afectar.

Vaig parlar també de l'impost turístic, vaig parlar que nosaltres no vèiem prou clar aquest 70 per cent Govern de la Generalitat, 30 per cent ajuntaments, no ho vèiem clar, i volíem saber realment on se destinava o se liquidava, no? Perquè si amb aquest fons que se recollia, del 70 per cent, la Generalitat anava a pagar males gestions turístiques a Catalunya, com algunes que nosaltres coneixem, doncs, nosaltres volíem saber fins a on s'arribava; o bé, realment, què estava passant amb el tema, concretament, dels ajuntaments. Vam dir que demanaríem al conseller que vingués a explicar-nos, realment, doncs, quina ha estat la recaptació, si s'ha complit aquest objectiu dels 40 milions —que estava previst en un començament de 100 milions, ha quedat en 40 milions—, si s'ha cobert i, si s'ha cobert, quines són les mesures o de quina manera es farà aquest repartiment.

També havíem incidit en el tema de Barcelona World. Un cop més, no hi ha una informació, per part del Govern no s'ha donat una informació. Resulta que el que anem agafant són informacions que l'empresa està donant. També és ben cert que jo ja m'he reunit amb tres associacions de botiguers, i me diuen que no saben res de res, de res. Tres, eh?: a Reus, a Cambrils, a Salou..., i me diuen que no saben res, que l'Administració no els dona cap informació, que no saben com va. Jo simplement vaig dir que, si algú es pensa que el nostre grup parlamentari està obligat a votar a favor d'una instal·lació turística com aquesta simplement perquè s'ha de fer, està equivocat —està equivocat. I si algun diputat que m'ha fet vindre diu: «Escolta, us estan "apretant" de Madrid»... A mi de Madrid no «m'apreten» res, absolutament —absolutament. I torno a dir que aquí farem el que creguem oportú. Però si el Govern el continuem tenint d'esquena, evidentment, nosaltres prendrem les mesures que siguin oportunes.

Per tant, el que estem dient també a la nostra moció és: senyor conseller Felip Puig, se fique endavant; no anteposem els temes econòmics del CRT als interessos del sector turístic, i del sector comerç, i del sector territori. Fem-ho. I el que estem demanant és que..., jo, de veritat, senyor conseller, estic desitjant que vostè es fiqui al capdavant d'això, perquè vostè representa això, turisme i comerç, que és precisament això el que comportarà la indústria.

Per tant, nosaltres..., aquesta és la moció desgranada, que es faci una campanya de fidelització del turisme a la resta d'Espanya; no val d'aproximació, perquè per vostès França ja és també un turisme d'aproximació. Per mi és estranger, fins ara; no ho sé demà, si vostès amb la independència s'addicionaran a França. Tot podria ser.

Però li diré que aquest és el tema que nosaltres demanem. En demanem un segon: que es faci una campanya per sensibilitzar el turisme de la resta d'Espanya sobre el tema de l'impost. El tercer és que demanem que es faci un estudi sobre l'impacte que té el debat independentista a Catalunya, perquè ho ha dit un president, ho ha dit un president d'una associació d'hote-

lers. Demanem també que comparegui vostè per donar explicacions sobre el tema de l'impost. I, per últim, doncs, estem demanant, realment, el tema de Barcelona World, amb el tema que vostè, ja ho he dit abans, el pugui lliurar.

Per tant, penso que és important el turisme exterior, ens n'hem de felicitar, però tan important és també el turisme de la resta d'Espanya, encara que dolgui la paraula «Espanya».

(Algú diu: «Molt bé!»)

La vicepresidenta primera

Han presentat esmenes quatre grups parlamentaris. Per defensar-les en nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Moltes gràcies, presidenta. Bé, diputats, diputades, per posicionar el nostre grup amb relació a la moció, i també a l'esmena que hem presentat. Bé, el nostre grup ja va presentar una moció en el seu moment, al mes de juny, que era molt més àmplia que aquesta, aquesta concreta més el que són les actuacions. La nostra moció bàsicament tenia cinc punts: parlava de pla estratègic i pla de màrqueting, parlava d'impost turístic, parlava del turisme sostenible, parlava de la necessitat de modernitzar les instal·lacions i els destins turístics i parlava també de la participació de tots els sectors. Per tant, era molt més transversal, més àmplia, i aquesta que presenta el Partit Popular és més concreta.

A ningú se li escapa la importància del sector turístic per al nostre país com a motor econòmic; inclús hi ha molta gent que pensem que segurament el comportament de la crisi a Catalunya ha sigut diferent que a la resta de territoris d'Espanya segurament per la incidència del sector turístic, perquè ha sigut capaç d'aguantar millor la crisi que altres sectors. A ningú se li escapa, per tant, el pes que té al nostre PIB, el 12 per cent del PIB, el 13 per cent de llocs de treball que crea o que manté el que és el sector. Tampoc se li escapa a ningú que hi ha una gran fidelitat dels nostres visitants, més d'un 63 per cent, ni que la valoració en termes generals de la gent que ens visita és d'un 8,5, diguéssim, comparant-ho amb 10. Per tant, és un sector potent, un sector que ens fa créixer econòmicament i, per tant, és un sector que s'ha de cuidar moltíssim.

Per tant, malgrat això, cal estar molt a l'alçada d'intentar fer aquelles actuacions que ens permetin mantenir el nivell de qualitat. Per això cal fer segurament estudis acurats, no només de... Malgrat que la moció parla d'una davallada del sector del turisme interior i ho intenta associar al procés sobiranista, jo crec que el Govern té l'obligació d'estudiar qualsevol davallada de qualsevol sector. Jo no sóc del parer en aquests moments, o el nostre grup, que la davallada del turisme interior sigui la única conseqüència del procés sobiranista; jo crec que, evidentment, hi ha una crisi im-

portant que està afectant les classes mitjanes, i això té conseqüències.

Per tant, el nostre grup no creu que en aquest cas la independència sigui la solució per a tot, si un dia es produeix aquesta independència, doncs, aquí no hi haurà cap problema. I tampoc pensem que el procés sobiranista sigui el que tingui les conseqüències de tot. Per tant, jo crec que això..., per això jo he dit abans, en la meua altra intervenció, que segurament que cal rigor, que segurament que cal una certa racionalitat en tot el debat. I per això entenem que, malgrat que aquesta moció parla d'analitzar aquesta davallada, jo crec que és bo que el Govern analitzi qualsevol davallada.

Entenem, en aquest cas, doncs, que cal seguir apostant pel que és la promoció; entenem que cal seguir donant a conèixer les nostres oportunitats i fortaleeses, i entenem que això requereix una actuació coordinada, una actuació de col·laboració entre governs i tots, diguéssim, els actors que operen en el sector turístic.

Per tant... També aquesta moció incorpora un element nou, que aquest sí que és diferent del que hi havia a la moció que va presentar el nostre grup, que fa referència al que és el projecte Barcelona World. Entenem nosaltres que també en aquest projecte cal una gran transparència, cal un gran debat en el territori per a la seva implantació. I és veritat que el nostre grup, en aquest cas, havia fet una esmena, però, en ares, diguéssim, al que és la mateixa moció i en ares que també, quan parlàvem d'aquesta transaccional que volien fer, a mi em feia la sensació que el redactat encara era més confús, doncs, diu que aquesta esmena la retirarà, perquè entenem que, en aquest cas, el que ha de quedar clar és que aquest projecte, si finalment es tira endavant, ha de ser un projecte consensuat amb el territori, i, sobretot –sobretot–, que tothom pugui participar del debat eixit.

Per tant, el nostre grup entenem que aquesta moció no contradiu cap dels punts de la moció que es va aprovar el mes de juny –no contradiu cap dels punts–, en tot cas, alguns els complementa, perquè també fa referència a l'impost turístic –també és important que comencem a parlar més d'impost que no de taxa, habitualment es parla de taxa i és un impost turístic–, doncs, també clarificar el que és el seu repartiment, clarificar la informació sobre quines quantitats s'han recaptat, i també a partir de quin moment, doncs, aquests imports arribaran, en la part que els pertoca, als ajuntaments.

Per tant, el nostre grup, en l'espera que el ponent digui quines són les esmenes que acceptarà, doncs, després, ens manifestarem sobre..., en principi, si no hi han canvis substancials, el que és l'esquema de la moció el nostre grup hi donarà suport.

Moltes gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La vicepresidenta primera

Per presentar les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Laura Massana.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, amb relació a la moció presentada pel Grup Popular, com bé ho ha dit el mateix diputat, té tres potes fonamentals: una, on l'excusa, d'alguna manera, de tots els mals, és el procés sobiranista a Catalunya; un altra en què es qüestiona l'impost en la forma en què existeix, inclús, es pivota, no?, amb la seva intervenció, el fet, doncs, que si és pertinent o no que hi hagi aquest impost o que existeixi, perquè el diputat considera que no és positiu per al turisme –això no ho compartim i després ho explicaré–, i té una tercera pota molt centrada en les comarques de Tarragona i en el projecte Barcelona World.

Nosaltres trobàvem alguna qüestió a destacar. Primer, allò que importa i allò que és important per a un turisme de qualitat són les persones que el duen a terme, i, com que són les persones que el duen a terme, així vol dir les persones que hi treballen i els empresaris, doncs, que també s'hi dediquen. I, per això, hem afegit un punt que explicaré, relatiu, doncs, a la formació de les persones treballadores del sector del turisme i dels empresaris del sector del turisme.

També hem esmenat altres punts, en la qüestió que planteja el diputat, en els seus tres primers punts, del punt 1. Nosaltres estem convençudíssims que el procés sobiranista no afecta, perquè –això li ho va dir el conseller i ho compartim– les xifres vénen més negatives els anys primers de la crisi, i ara remunten aquestes dades, no vol dir que no ens hagi de preocupar, com aquí s'ha dit, sinó que hem de valorar-ho.

Però nosaltres emplaçaven en la nostra esmena al diputat que l'estudi de debò l'hauria de fer l'Estat sobre com repercuteix la reforma laboral en la capacitat de poder adquisitiu dels treballadors als quals es rebaixa el salari, amb l'atur que existeix a l'Estat, en com afecten les retallades sense criteri –no ho he posat, però podia haver inclòs les de l'Imsero– sobre el sector del turisme. Tot això és d'una afectació brutal, diputat. I aquest és el problema que tenim a l'Estat espanyol: que repercuteix a Catalunya i en altres sectors. Per això, li hem fet una esmena, que òbviament ja sé que vostè no m'acceptarà, però també perquè aquesta reflexió l'hem de fer tots i totes plegades.

En allò relatiu a l'impost, nosaltres ho deixem clar: no volem que s'elimini l'impost, volem que serveixi per al que ha de servir, i, en aquest sentit, han anat les esmenes. Volem que s'apliquin per fomentar el que vostè proposa en el punt 1.a, que és el fet de poder, doncs, fer unes campanyes de promoció del turisme a Catalunya, sobretot, el turisme de l'interior. I això només es pot fer amb diners. I nosaltres diem que l'impost vagi justament a això: a remodelar i a rehabilitar les zones turístiques i promoció del turisme rural, a revaloritzar els elements patrimonials i de rellevància social, a recuperar tot allò que és substantiu, com els recursos i espais naturals, que és allò propi del turisme d'interior; per tant, per això li fèiem aquesta esmena.

I llavors li proposàvem una tercera esmena, que era a què es destina el Fons turístic. Compartim que el 70-30 no és clar, i preferim millor que el 50 per cent vagi a

l'Administració local per, justament, fer el que nosaltres proposem que hauria de ser aquest fons.

I també demanem en un punt 4 que quedin exempts d'aquest impost les cases rurals, les cases de pagès lligades a explotacions agrícoles i altres formes i variants que ja cobreixen aquesta activitat en el territori; és a dir, de protegir-lo i de mantenir-lo com ha de ser.

Sobre el que vostè proposa amb relació a Barcelona World, hi ha una major..., i aquí ens abstindrem, perquè entenem, una, que té raó quan vostè diu que el lideratge no ha de ser de Mas-Colell, si pensem en turisme, el lideratge ha de ser del conseller Puig, que és el conseller del ram i que ha d'intervenir-hi, òbviament, en el territori. Ara, nosaltres li neguem la major –neguem la major. Nosaltres entenem que no és el model de turisme que ens convé; no és el model de turisme que proposa l'Organització Mundial de Turisme; que aquest és el model on s'ha de ser respectuós i equilibrat amb el ja preexistent al territori i no pas amb ressorts que el que van a potenciar i a col·laborar és amb les màfies del joc, podent-se carregar el turisme preexistent.

Li deia, la qüestió principal –i que hem afegit nosaltres també com a esmena–, com és possible que amb el creixement en volum, en beneficis empresarials, la contractació en el sector turístic hagi baixat? Hi ha menys persones contractades que treballen en el sector turístic aquest any que en anys anteriors. Per què? Perquè es fan males praxis, es contracta a temps parcial persones que les fan treballar, després, dotze hores o més de dotze hores al dia. Hi han denúncies de sindicats tant a Catalunya com a la resta de l'Estat.

I ho tornem a advertir, no és possible un model de qualitat que es pugui mantenir en el temps, com nosaltres desitgem, que no sigui part de la conjuntura existent, la geopolítica, ara mateix, del mediterrani. Cal que els empresaris entenguin que «personal qualificat» també vol dir que s'ha de rebre formació per ser qualificat i que s'ha d'estar ben pagat i amb un treball digne per poder fer una bona feina. El pal de paller...

La vicepresidenta primera

Diputada...

Laura Massana Mas

...sí, acabo presidenta–, el pal de paller del turisme són les persones i les persones han d'estar treballant... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Gràcies. Per defensar les esmenes presentades, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat Xavier Crespo.

Xavier Crespo i Llobet

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats, diputades..., bé, nosaltres hem atès la moció pre-

sentada pel Grup Parlamentari Popular amb l'interès d'aportar-hi i consensuar, doncs, els diferents temes que toca. Per això hem presentat diferents esmenes.

De totes maneres, sobre els tres punts a què vostè fa referència, haurem de dir que no estem d'acord amb la manera com vostè ho enfoca o com el Grup Popular ho enfoca.

Turisme de proximitat, per a Catalunya, fonamentalment, són dos: l'Estat espanyol i el francès. I, concretant i enfocant-ho cap a on van vostès respecte al mercat espanyol, els he de dir que el departament i, en concret, l'Agència Catalana de Turisme ja realitza diferents accions en el mercat espanyol. O sigui que el que vostès proposen ja s'està fent. I s'està fent, concretament, amb una campanya que es diu: «Cataluña: "Me gusta", "Compartir"». El nom ho diu tot: «Compartir», «Me gusta» i «Cataluña». El que estem oferim són «els encants de Catalunya», com vostè diu, a tot el territori espanyol.

Tenim una altra campanya molt important, que ja s'ha realitzat o que s'està realitzant, octubre-novembre 2013, que és promoció de la marca Pirineus de Catalunya, i s'està fent a València, a Canàries, a Santa Cruz de Tenerife i a Madrid. Estat espanyol. Aquí es fan *workshops*, es fan amb operadors, amb agents de viatges, etcètera.

Estem fent una altra campanya, o l'hem feta, de turisme final en el centre comercial Las Rozas, de Madrid, una altra campanya molt enfocada al turisme estatal.

Respecte al turisme urbà, s'han realitzat diferents campanyes; una d'elles, inclòs un conveni signat, amb la xarxa de municipis que formen part de tot el que és el recorregut de l'AVE. En aquest sentit, doncs, es posa a disposició, i s'ha acordat mitjançant aquest conveni, doncs, la visita de les principals ciutats catalanes on el tren d'alta velocitat hi té recorregut.

Per altra banda, senyor Luna, voldríem deixar ben clar, per a vostès i per a tot l'hemicicle i per..., que el tema de la «taxa turística», mal dita, i que és «impost turístic», quan vostès parlen de 100 milions, això ja ho han d'aparc. Vostès i nosaltres vam parlar amb el sector, es van consensuar, això era una proposta inicial, després de parlar amb tots els agents, com vostè ara ens convida, això ja es va fer, i, en aquest moment, doncs, el càlcul o el que es calcula que es recaptarà són 40 milions, però en base als nous acords que es van fer abans de l'aprovació d'aquest impost.

No ha tingut cap repercussió, aquest impost, respecte si hem tingut més o menys turisme; ha estat encaixat perfectament, i no hi ha hagut cap polèmica. I, per tant, nosaltres rebutgem qualsevol campanya que hi faci referència, perquè ha estat ben acollit, amb normalitat. I, per això, creiem que ara no hem de tornar a obrir una qüestió que ha estat ben acceptada i que és molt positiva per a la promoció del turisme català arreu del món.

Respecte..., vostè fa referència a la disminució del turisme estatal a Catalunya. Vostè ha marcat molt en el mes d'agost i un 30 per cent. Crec que està mal orientat, perquè jo li puc fer referència al mes de juny i al

mes de juliol del 2013 –mes de juny i mes de juliol–: Catalunya ha estat la segona comunitat de tot l'Estat espanyol en nombre absolut de turistes de l'Estat. És més, en el mes de juliol Catalunya va pujar un 7,7 per cent, qüestió que va baixar a gairebé totes les altres comunitats espanyoles. No ho dic jo, això ho diu el *fòrum Family Tour*.

És veritat –és veritat– que, segurament, fora de la temporada més alta, hi ha un descens del turisme estatal a Catalunya. Però aquí hi tindrien molt a veure diverses qüestions: una –i que vostès se n'haurien d'encarregar i defensar els interessos catalans a l'Estat–, que és el turisme de la tercera edat, *Imserso*. L'*Imserso*, en general, ha baixat, però, potser que s'ho mirin una mica, a veure si, en valors reals, en tant per cent, el de Catalunya ha baixat més que altres comunitats. Aquí, el que és la desestacionalització es nota molt, i nosaltres estem per defensar i perquè continuï venint amb els percentatges que ens pertocaven o que van venir en anys anteriors. Aquí, el turisme espanyol, doncs, va molt bé.

I respecte al darrer punt a què vostè fa referència, el centre recreatiu, aquest és un projecte de Govern, és un projecte transversal que afecta totes les conselleries, i quan toqui parlar del *Barcelona World*, que és una part d'aquest gran projecte, aquí, el lideratge del conseller Puig, en turisme i en comerç, serà evident, com...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Xavier Crespo i Llobet

...ho és, d'evident, des que ha assumit el seu càrrec.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señores diputados, señoras diputadas, señor conseller, hoy hablamos de una moción de turismo –turismo–, que es uno de los principales motores económicos de Cataluña, uno de los sectores económicos que tiene más importancia y que, además, afortunadamente, pues, es uno de los sectores que mejor está llevando la crisis. Pero, como todos los sectores económicos, como absolutamente todos, tiene grandes retos por delante, y, como todos los sectores económicos, también requiere de una planificación estratégica a largo plazo que sea capaz de aprovechar todas las potencialidades que desde Cataluña tenemos para fomentar el turismo, tanto interior como exterior.

Y, cuando hablo de «una estrategia» no me refiero al documento del Plan estratégico, sino a una verdadera planificación estratégica a largo plazo que vaya más

allá de una legislatura, que vaya a un largo plazo vista, ¿no?, a quince, veinte años, y que tenga la participación de todos los sectores implicados –la participación de todos los sectores implicados–, y también, por qué no?, de todos los grupos parlamentarios que, en definitiva, somos los que representamos también al pueblo de Cataluña.

Y esto lo digo porque, en los últimos meses y en los últimos años, la postura del Gobierno no ha sido esta: no ha sido la de llevar a cabo una planificación estratégica abierta a la participación de los grupos; tanto es así, que nosotros hemos conocido el plan estratégico y el plan de marketing por la prensa. Todavía, el señor *conseller*, creo que lo hará la semana que viene... –nosotros se lo solicitamos, también otros grupos–, la semana que viene, muchos meses después de que los periodistas de esta cámara tuvieran acceso a los documentos, pues, nos vendrá a explicar en sede parlamentaria cuáles son las líneas estratégicas del sector del turismo en Cataluña.

Cuando hablemos de esto, podríamos hablar también del impuesto turístico, que también se ha comentado antes. No es una tasa –no es una tasa–, es un impuesto turístico, que sin duda tiene que ser revisado para que no afecte de forma negativa al sector del turismo en Cataluña, y sobre todo y ante todo se tiene que saber muy bien a qué se destinará; todo el impuesto recaudado, todo el importe recaudado, por los turistas, debe, sin duda, destinarse a fomentar el turismo, a fomentar la calidad y la diversificación de este sector.

Pero también se podría hablar de qué modelo de turismo queremos. ¿El modelo de turismo del Gobierno de la Generalitat, que es capaz de reducir drásticamente los impuestos en el juego mientras con la otra mano sube los impuestos a las familias, a los autónomos y a las pymes? ¿Ese es el modelo que queremos en Cataluña?, ¿un modelo de legislar *ad hoc* para un proyecto específico mientras no les tiembla el pulso a aumentar las dificultades que tienen las pequeñas empresas?

Pues todo eso, sin duda, nos gustaría comentarlo. Y también nos gustaría comentar un tema muy importante en turismo, que son las campañas turísticas: ¿qué hay más propio del turismo que las campañas, no? Y esto es importante, porque, como decía el señor Luna, el flujo turístico del resto de España ha disminuido en un 30 por ciento. Sin duda, se debe a la crisis, a la bajada del consumo en gran parte; pero, no sé, ¿eh?, a lo mejor tienen algo que ver las campañas turísticas que se están haciendo en Cataluña para atraer al turismo español. Usted hacía referencia a una campaña que dice «Cataluña: “Me gusta”, “Compartir”». Yo no sé qué campaña es más potente, señor Crespo, si esta o esta. (*L'oradora mostra dos fulls a la cambra.*) Yo no sé qué calará más en los turistas del resto de España, si la campaña «Cataluña: “Me gusta”, “Compartir”» o «La España subsidiada vive a costa de la Cataluña productiva». A mí, como campaña turística, hombre, no soy publicista, ¿eh?, pero me parece que no es muy apropiada. Sin duda me parece más potente esta, en sentido negativo, que la de «Cataluña: “Me gusta”, “Compartir”». Además en «Compartir», no sé si hay un mensaje subliminal: «Partir»... Bueno, en fin, es un ejemplo muy visual.

Pero hay otras campañas turísticas más importantes que ustedes hacen: comentarios, comentarios que ustedes hacen reiteradamente, que no creo que fomenten para nada el flujo turístico del resto de España: «España ens roba», «Espanya ens asfixia», «España nos maltrata», «el Estado opresor»...; hoy mismo se hablaba de la *humillación*, «España nos humilla», «Madrid nos humilla»; no sé si a un madrileño le podrán entrar muchas ganas de venir a Cataluña después de escuchar estos comentarios.

Ahora bien –ahora bien–, a pesar de ustedes y a pesar de sus políticas, el resto de españoles sin duda seguirán viniendo a esta tierra maravillosa que es Cataluña, y digo «a pesar de campañas como estas y a pesar de políticas de enfrentamiento que ustedes llevan a cabo cada día».

Por tanto, daremos apoyo a la moción del turismo del Partido Popular en la mayoría de sus puntos.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula la senyora Isabel Vallet, en nom del Grup Mixt.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs bé, nosaltres no estem..., votarem majoritàriament en contra de la moció.

La moció bàsicament pivota sobre tres eixos: el descens del turisme estatal, i que vostès, doncs, atribueixen al moviment sobiranista; la taxa turística, per a eliminar algunes exempcions més, i Barcelona World.

D'inici, nosaltres entenem que el descens de turisme..., ja s'ha explicat aquí, no?, que el descens del turisme estatal no pot ser atribuït al moviment sobiranista. Entenem que no hi ha cap tipus de campanya per a fer que els turistes espanyols no vinguin a Catalunya. De fet, s'han citat algunes campanyes abans, tant que diuen promocionar com que no ho diuen. Nosaltres també volem citar una campanya que el seu col·lega de Salou, doncs, va fer, no?, i la campanya deia així: «Si no conoces Salou, no conoces España», i atribuïa el descens del turisme espanyol a la taxa turística, ho atribuïa a la crisi, però també ho atribuïa al moviment sobiranista, i, a més a més, deia «Si no conoces Salou, no conoces España» I tant! I tant que si no coneixes Salou... Salou, un municipi amb 40.000 habitants, 21 discoteques i 234 bars, no pot ser la culpa d'un model de turisme que s'ha construït, que nosaltres entenem que és depredador i que és totalment irracional.

Per tant, no compartim l'argument que el moviment sobiranista és el que fa descendir el turisme espanyol. Han donat moltes xifres els que ens han precedit. Nosaltres entenem que sí que hi ha una voluntat de crear un fantasma, que és el fantasma de l'anticatalanitat, que el Partit Popular l'exerceix als Països Catalans de manera reiterada; ho ha exercit amb el TIL, ho va exercir amb el LAPAO, ho ha exercit amb la llei Wert, també ho fa aquí amb algunes campanyes contra el català. Nosaltres entenem que, en canvi, el contrari

no existeix; és a dir, el poble treballador català no té cap problema amb el poble treballador espanyol. I, en aquest sentit, nosaltres entenem que ha de quedar així.

D'altra banda, també entenem que els interessa construir tot aquest fantasma antiespanyol per a fer veure que existeix un conflicte entre treballadors quan no existeix; que aquest moviment sobiranista que vostès diuen que és el gran depreciador del turisme, doncs, l'estan creant vostès...

No compartim, tampoc, el fet que s'hagin de rebaijar les taxes turístiques o que s'hagin d'ampliar les exempcions, i, al contrari, tampoc compartim el fet que el destí de les taxes..., que hagin d'anar de nou a fomentar el turisme. Nosaltres entenem que el turisme, doncs, està sobredimensionat i a més a més disposa de recursos suficients, i que, en un context d'emergència social com el que estem, segurament estaria molt millor i seria molt més apte i intentaria anar a atacar les qüestions socials emergents, doncs, que es destinés el 70 per cent de la recaptació de la taxa turística precisament al context d'emergència social que estem vivint i a polítiques socials.

Per últim, sobre la metàfora del país que defensen vostès, que és el projecte Barcelona World, nosaltres ho hem repetit en diferents ocasions, aquest no és el nostre model de turisme, nosaltres estem frontalment en contra del projecte de Barcelona World, perquè és un projecte del capitalisme ludòpata; perquè, a més a més, fa pivotar el desenvolupament d'aquest país en una economia de casino; perquè suposarà ampliar les màquines escurabutxaques; perquè, a més a més, suposarà una petjada per al territori en forma econòmica, en forma social, quant a la depreciació de les condicions laborals de les treballadores i treballadors, quant a petjada ecològica... Per què no s'ha preguntat al territori via referèndum si volia aquest projecte o no el volia?

I, en tot cas, en definitiva, no votarem a favor d'aquesta moció perquè entenem que no hi ha cap problema per a promoure el turisme estatal, però que en tot cas no hi ha cap fantasma antiespanyol, doncs, que recorri el principat ni la resta dels Països Catalans; l'accent, per nosaltres, sobre el model turístic s'ha de posar en altres aspectes, no en la recaptació de la taxa, ni en la creació d'un pretès fantasma sobiranista, sinó en quin model volem i com fem un model sostenible i per a totes.

Finalment, doncs, entenem que les taxes s'han de destinar a l'excepcionalitat social del moment.

I, per últim, per si no ha quedat clar en les diferents intervencions, ens oposem frontalment al projecte Barcelona World, i entendríem que per responsabilitat no s'hauria de fer.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula la il·lustre senyora Agnès Russiñol, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Agnès Russiñol i Amat

Bé, bon dia. Deixin-me que d'entrada anunciï que des d'Esquerra Republicana votarem en contra de tots els punts d'aquesta moció. I passo a detallar el nostre posicionament, doncs.

Tenim davant una moció del Partit Popular que una vegada més només, i ho destaco, només té per objectiu desprestigiar el procés democràtic, totalment democràtic, radicalment democràtic, que una majoria dels ciutadans del nostre país estem determinats a engegar.

Dir que el descens dels turistes espanyols a casa nostra és una conseqüència directa del procés sobiranista ens sembla esperpèntic. Ja ho han comentat alguns diputats quan han sortit aquí a fer el seu posicionament, però jo em plantejo, senyor Luna, no deu ser que aquests turistes espanyols també estan patint la crisi i que, per tant, doncs, la manca de renda fa que no puguin viatjar tant com ho estaven fent fins al moment?

Totes les dades del mateix Ministeri d'Indústria, Energia i Turisme mostren un descens dels viatges per turisme dels espanyols, tant a l'exterior com a l'interior de l'Estat. L'Institut d'Estudis Turístics del Govern espanyol determina que el flux del turisme interior ha manifestat una baixada en els primers mesos del 2013 i que les comunitats autònomes que han patit una baixada més significativa són les comunitats d'Astúries i de Múrcia, no sospitoses precisament d'espantar els turistes pels seus processos sobiranistes.

Dit això, i passant a posicionar-nos sobre el següent punt de la moció, segons ens consta, i així ho ha explicat el diputat Crespo, l'Agència Catalana de Turisme ja està fent campanyes de promoció especials per captar turistes procedents de la resta de l'Estat. Per tant, ja no cal demanar al Govern que ho faci, perquè ho fa i cal que ho segueixi fent, però cal que siguem pràctics en aquest Parlament i no instar a fer coses que ja s'estan fent.

Cal seguir treballant, com dèiem, no només amb aquest tipus de campanya, sinó també amb les campanyes dirigides als turistes provinents de l'estranger i amb les campanyes dirigides també al turistes catalans.

Des d'Esquerra Republicana creiem que és imprescindible seguir potenciant la marca Catalunya com una destinació turística de primera magnitud i seguir treballant per internacionalitzar-la mitjançant la col·laboració entre l'àmbit privat i el sector públic; una marca, la del nostre país, que possiblement sortirà reforçada turísticament parlant un cop siguem independents, com ja ha passat en altres zones turístiques del món.

Sobre l'impost de les estades turístiques, estem d'acord que cal avaluar i revisar la seva implantació. Fa uns mesos, en la moció que ens va plantejar el PSC, doncs, ja ho vam apuntar, ja ho vam dir, que calia fer un balanç, balanç que vam acordar en aquesta cambra que el fariem durant aquesta tardor; la setmana vinent el conseller ens presentarà a la Comissió d'Empresa i Ocupació quin ha estat aquell balanç, i entenem, doncs, que serà allà el moment de fer les propostes de millora d'aquest impost.

Sobretot, el que sí que ens agradaria dir, i creiem important, i que així traslladarem al conseller la setmana vinent, és que creiem que cal ser extremadament transparents en explicar a què aniran destinats els projectes, a què aniran destinats els diners recaptats, a quins projectes concrets aniran destinats els diners recaptats per aquest impost.

I ja per acabar i fent referència a l'últim punt de la moció, sobre el projecte de Barcelona World, de fet, doncs, ja ens hem posicionat diverses vegades en aquest hemicycle sobre aquest projecte. En primer lloc, encara entenem que hi ha massa dubtes i massa riscos sobre la taula de caràcter urbanístic, ambiental i social. Creiem que cal veure, també, quin tipus de llocs de treball ha previst generar aquest projecte per assegurar, si arribés el cas, l'impacte econòmic positiu disseminat per tot el conjunt del territori. I creiem també que cal estudiar com es pot fer atractiu un projecte d'aquestes característiques, una inversió d'aquestes característiques a casa nostra sense una rebaixa de l'impost del joc, que, com vam explicar, doncs, fa unes setmanes, hi estem totalment en contra.

Per tant, hi han massa interrogants sobre la taula i entenem que no podem donar suport a aquest punt concret de la moció tal com està plantejat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Tractaré, abans de posicionar-me sobre les esmenes, eh?, tres pinzellades molt fàcils, no? La primera d'elles és que, ho torno a dir, hem dit que el descens del turisme de la resta d'Espanya és: motiu crisi, primera; segona, podria ser impost, segona, i tercera, no ho diem nosaltres, ho diu el president d'una associació, d'una federació d'hotelers, que podria ser el debat sobiranista. No ho diem nosaltres! I tots centren això, aquí. Doncs, bé, escoltin, si vostès no volen que es faci un estudi sobre la repercussió que pot tenir aquest debat..., possiblement amb aquesta KGB que s'han creat, i dintre d'Empresa i Ocupació..., els doni les dades de què és el que està passant, possiblement tindrem aquest recurs per poder fer-ho.

Miri, una altra de les coses. Han parlat de campanyes, que estan fent campanya. Escolti'm, senyor Crespo, quan vostè avui reconeix que la resta d'Espanya la fica en la mateixa condició que França, està dient que Espanya és a l'estranger. I això és mentida. I quina campanya poden fer vostès a la resta d'Espanya quan tenen un concepte que Espanya és estrangera? Com ho poden fer? *(Pausa.)* Deixi'm acabar.

Sap el que han de fer? Campanyes com la que ha fet el grup municipal nostre a Salou. Sap el que diu? «Si no conoces Salou, no conoces España.» I això ho ha de fer un grup municipal nostre, del Partit Popular, per la

incapacitat que tenen vostès de poder sortir a la resta. Aquest és el problema; no és un altre que aquest.

També, per posicionar-me ja directament, pel temps que em queda, per part del Partit Socialista, doncs, celebrem que hagi retirat la seua esmena.

Per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, dir-los solament una cosa: nosaltres no hem ficat en dubte l'impost; fiquem i volem la informació d'on va i on se recapta aquest impost, simplement, però no ho fiquem en dubte. Per tant, les esmenes 1 i 2 les votarem en contra. Sí que votarem la tercera, en què es diu el repartiment del 50 per cent ajuntaments - 50 per cent el Govern, perquè pensem que no és lògic el 70-30. Votarem a favor de l'esmena 5. Pel que fa referència a l'esmena 5..., hi votarem –perdó– en contra. De la 6 hi votarem a favor.

I, pel que fa referència a Convergència, doncs, escolti, miri, vostè, distregui'ns la perdiu tot el que vulguin, votarem solament a favor de l'esmena número 2.

Per part de Ciutadans, votarem a favor la 1, la 2; no la 3; sí la 4; la 5, sí, i la 6, no.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. És per demanar votació separada...

La presidenta

Digui'm.

Jordi Turull i Negre

...del punt 2.b.

La presidenta

2.d.

Jordi Turull i Negre

B, b de «Barcelona».

La presidenta

Molt bé. Alguna votació separada més? *(Pausa.)* Sí, senyora Massana.

Laura Massana Mas

I per al·lusions, perquè...

La presidenta

Però primer les votacions.

Laura Massana Mas

Sí. Del punt 2, el punt c i el punt f.

La presidenta

El 2.c i el 2.f.

Laura Massana Mas

Poden anar junts, eh?

La presidenta

Sí, molt bé. I ara per al·lusions, trenta segons.

Laura Massana Mas

Sí, dir-li al senyor Luna que el punt 1.b, on s'accepta l'esmena número 2 del Grup de Ciutadans, diu: «Amb relació a l'impost turístic, en cas de mantenir-lo...» Per tant, vostès posen en dubte el manteniment o no. Per això ho he dit.

(Xavier Crespo i Llobet demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Crespo.

Xavier Crespo i Llobet

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Xavier Crespo i Llobet

Senyor Luna, quan faig referència a turisme de proximitat, em refereixo que per a Catalunya, per posició geoestratègica, tant el turisme francès com el turisme espanyol són importantíssims. És més, de tot l'Estat espanyol, Catalunya és el segon país a rebre turisme espanyol. Per tant, els espanyols, tots els espanyols, reconeixen Catalunya com una de les primeres destinacions turístiques europees.

Moltes gràcies.

(Rafael Luna Vivas demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Luna.

Rafael Luna Vivas

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Rafael Luna Vivas

Miri, senyor Crespo, vostè ha dit lo que ha dit, i vostè ha dit que vostès consideren, Convergència i Unió, el turisme de proximitat com el turisme francès i espanyol. En resum, fica Espanya a l'estranger. I això és mentida.

(Inés Arrimadas García demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Arrimadas. *(Remor de veus.)* Si us plau, si us plau... Silenci, que hem de passar a votar. Senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Senyora presidenta, sí, per demanar votació separada...

(Persisteix la remor de veus.)

La presidenta

Esperi un moment, perquè no... *(Pausa.)* Senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Sí, per demanar votació separada...

La presidenta

Digui'm.

Inés Arrimadas García

...del punt 1.c i el punt 3.

La presidenta

1.c i el punt 3.

(Dolors Camats i Luis demana per parlar.) Senyora Camats.

Dolors Camats i Luis

Votació separada, si es demana del punt c, de l'a i el b, que poden anar junts. L'1.a i b...

(Remor de veus.)

La presidenta

Anuncio les votacions separades que m'han demanat, eh? Primer, l'1.a i l'1.b, votats conjuntament. Després, l'1.c. Després, el 2.b. Després, el 2.c i el 2.f, conjuntament. I finalment el punt 3. D'acord? *(Pausa.)*

Comencem pels punts 1.a i 1.b.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 38 vots a favor i 84 en contra.

Votem ara el punt 1.c.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 15 vots a favor, 84 en contra i 23 abstencions.

Votem ara el punt 2.b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor i 2 en contra.

Votem ara conjuntament el 2.c i el 2.f.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 38 vots a favor i 83 en contra.

I votem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 33 vots a favor, 84 en contra i 5 abstencions.

I votem ara el punt 4 i si queda alguna cosa de la moció. El punt 4 és nou, és una esmena incorporada. Ho tenen, eh?

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 51 vots a favor i 71 en contra.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la sobirania energètica (tram. 302-00102/10)

Passem al quin·zè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la sobirania energètica. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyors diputats i senyores diputades, si han de marxar... Fan...

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, bon dia. Tinc cinc minuts breus per explicar no tant el contingut de la moció com, sobretot, la mà d'esmenes que l'acompanyen i quines hem acceptat i quines no i el perquè de tot plegat. Nosaltres presentàvem una moció preocupats bàsicament per dos temes: un és el que sempre s'associa a l'energia, que és l'ambiental, però sobretot ens preocupava la justícia econòmica i la justícia social que el model de producció energètica, de distribució energètica i d'ús de les energies que impera a l'Estat espanyol, i en conseqüència també impera a Catalunya, no només, doncs, és contrari a la preservació del medi ambient, perquè es basa en combustibles fòssils, perquè és contaminant –i aquests dies, a més a més, ho estem veient en l'aire i en l'atmosfera de Barcelona–, sinó que, a més a més, està provocant greus desigualtats econòmiques i greus..., el que nosaltres entenem com a «estafes» econòmiques, sobretot les que tenen a veure amb el mercat elèctric, que s'ha convertit en un oligopoli que, com ja vam denunciar en altres intervencions, està absolutament sota el control de..., o controla absolutament la política, pel fet de barrejar en els seus consells d'administració també expolítics que determinen polítiques a favor d'aquest oligopoli elèctric. Per tant, no només hi havia unes raons ambientals per expressar la nostra preocupació entorn del model de producció, distribució i

consum energètics, sinó que també hi havia una preocupació social que gairebé és més important, a mesura que avança la crisi, que l'ambiental, que sempre ho és.

En aquest sentit, hem presentat una moció amb dotze punts que fa reflexions més profundes i que posa punts, diguéssim, més conjunturals. En tot cas, una primera part de la moció demana que, bé en comissió d'estudi, que és un dels punts, o bé en forma de pacte nacional, s'estableixi un marc de debat i d'elaboració d'un full de ruta de com hem d'avançar cap a horitzons cent per cent renovables. I això és electrificant el mercat energètic, és a dir, el consum d'energia, que cada vegada hi hagi més consum energètic elèctric, i que aquesta electricitat a més a més sigui produïda per fonts renovables i que, a més a més, això sigui fet amb sistemes de producció o de propietat al més públics, al més descentralitzats i al més repartits possible. Aquests són els primers punts que proposem.

Proposem una sèrie d'altres punts que van en la línia d'adoptar compromisos per l'estalvi i l'eficiència. No només es tracta de modificar les fonts de producció o de distribució, sinó també el consum; és important que s'incideixi doncs, en la seva eficiència i, per tant, en la reducció del consum.

Fem un incís també, doncs, en l'impacte que està tenint la crisi també en matèria energètica envers les famílies més desfavorides, en allò que s'ha anomenat els últims mesos «pobresa energètica», i, per tant, en la necessitat d'adoptar un control democràtic sobre qui pot o si es pot algú quedar o no fora de l'accés a l'electricitat. Per això fins i tot determinem que sigui un dret fonamental, l'accés a l'energia –he dit abans «electricitat, volia dir «energia».

I demanem, entre d'altres, doncs, que es faci, s'adopti un compromís per al tancament de les nuclears i la seva substitució per altres formes de producció. I també que s'aturin les línies de molt alta tensió, que ho hem posat expressament en punts separats, perquè entenem que hi haurà votacions amb diferents sentits per part d'uns i d'altres.

Bé, això és, una mica, l'explicació de la moció, però llavors ve l'explicació de les esmenes. D'esmenes, se n'han fet moltes, cosa que ens alegra, perquè d'alguna manera..., és un festival d'esmenes, però –en el bon sentit de la paraula– ens alegra, perquè vol dir que hi ha un interès compartit amb molts grups per abordar aquesta temàtica, perquè és una temàtica clau, nuclear, en el desenvolupament d'aquesta crisi, en la sortida d'aquesta crisi, i en un futur proper.

Per tant, d'entrada –i abans de dir exactament quines no–, moltes d'elles, o algunes d'elles, no les hem acceptat, perquè entenem que concreten tant, que formarien part de la matèria d'estudi, de la comissió d'estudi parlamentària que proposem o del pacte nacional, arribar als acords que es proposen aquí, amb xifres, amb dates i amb tants per cent concrets. En concret, hem acceptat les esmenes 6, 7 i 8 del Partit Socialista: la 6 modifica un punt referent a la pobresa energètica; la 7 i la 8 són addició de nous punts referents a la biomassa i a l'edifici marina, l'energia eòlica marina. D'Iniciativa hem acceptat els punts –que n'hi han una

pila; gràcies per portar-ne tants, però no hem pogut treballar-los tots– 1, 4, 5, 8, 9, 16 i 18; els punts 8, 9, 16 i 18 són addició de quatre nous punts a la moció. I, finalment, de Convergència i Unió hem acceptat els punts 3, 4 i 5; especialment rellevant és el 5, perquè fusiona els nostres punts 5 i 6 en un de sol.

Ha estat complicat poder quadrar tot això, perquè totes les esmenes són referents als mateixos punts i, per tant, acceptar-ne unes o unes altres... En tot cas, si plantegeu ara dubtes o preguntes al llarg de les següents intervencions, a la meua rèplica intentaré resoldre-les.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Sabaté, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, senyora presidenta. Si avui som aquí parlant d'aquestes coses és perquè no és cert allò que va dir el conseller ahir, que la competència exclusiva en matèria d'energia és de l'Estat. No és veritat. L'article 133 de l'Estatut, com ja li vaig recordar, diu que correspon a la Generalitat la competència compartida en matèria d'energia; la regulació de les activitats de producció, emmagatzematge i transport; la regulació de l'activitat de distribució; el foment i la gestió de les energies renovables; el desplegament de les normes complementàries de qualitat dels serveis; i la Generalitat participa, per mitjà de l'emissió d'un informe previ, en el procediment d'atorgament de l'autorització de les instal·lacions de producció i transport d'energia, i, per últim, especifica també, molt important, que la Generalitat participa en la regulació i la planificació d'àmbit estatal del sector de l'energia que afecti el territori de Catalunya.

I per això avui podem fer coses com la que estem fent: discutint una moció, molt pertinent... –en fi, el títol segurament no l'hauríem fet igual, però nosaltres creiem que és pertinent–, que Catalunya avanci cap al màxim de disponibilitats per disposar d'energia que es pugui generar aquí.

Una altra cosa és si el Govern –ja fa tres anys que hi és– fa alguna cosa respecte a aquesta qüestió. No fa absolutament res, al contrari: en la Llei de mesures fiscals, ho torno a advertir avui aquí, el Govern de la Generalitat està plantejant –i espero que ho esmenin– gravar tot tipus d'energies, també les renovables a Catalunya. I, per això, una de les nostres esmenes anava en aquest sentit. Veig que el grup proposant no l'ha acceptada. Ja sé que és molt difícil quan hi ha tantes esmenes, doncs, tenir al final..., fer una proposta en la qual es pugui sentir reflectit tothom.

Nosaltres, malgrat això, malgrat que aquesta esmena no se'ns ha acceptat, doncs, hi votarem a favor. Com també ens hauria agradat que s'hagués acceptat la que parla d'una transició energètica molt ambiciosa, que el Govern actual de Catalunya no té, pel que veiem. Al Govern actual de Catalunya ja li va bé el combustible fòssil i la

nuclear, i diuen: «Bé. Amb això ja en tenim prou. Podem una mica més de gas, li fotem...» –perdó per l'expressió– «a l'encenedor, i llavors que es faci una mica més de CO² i ja tenim l'electricitat, no cal portar-la ni de l'Aragó ni de la resta d'Espanya ni de França.» No, no..., és que hem de ser ambiciosos: Catalunya té possibilitats... –moltes no, per desgràcia, però–, té possibilitats d'aprofitar el vent, el sol, la biomassa, la geotèrmia, de fer moltes polítiques d'estalvi i d'eficiència per avançar cap a un país que efectivament pugui prescindir de l'energia nuclear i, en la mesura del possible, també, dels combustibles fòssils. Per això les nostres esmenes anaven en aquesta direcció. Per això creiem que en la lluita contra el canvi climàtic hauríem de ser més ambiciosos.

I nosaltres plantejàvem i plantegem un objectiu d'un model elèctric del 75 per cent d'energia renovable el 2030. Ja sé que és ser molt ambiciós, eh? I un 95 per cent per al 2040. Podem fer-ho? Estem convençuts que sí.

Si es planteja, per exemple, també –una altra de les nostres esmenes–, aprofundir molt en la investigació. Els pressupostos d'investigació van per avall, i creiem que han d'anar per amunt. Per exemple, podríem ser capdavanters –i per això sí que estem contents que se'ns hagi acceptada l'esmena número 8– en investigació d'energia eòlica marina. En canvi, el projecte Zèfir està dormint el son dels justos, perquè no té la dotació suficient, i ens estan passant la mà per la cara, si se'm permet l'expressió, altres països que anaven molt al darrere de Catalunya, que cada vegada, doncs, aniran més endavant.

Bé. Doncs, a veure si amb aquesta esmena, si s'aprova, doncs, el Govern pren consciència de les enormes possibilitats que tindríem a Catalunya si el projecte Zèfir, situat davant de l'Ametlla de Mar, tirés endavant, no?

Bé. I plantegem, un cop més, un pla d'aprofitament de la biomassa. El conseller d'Agricultura... –benvolgut, que avui no hi és, o és als passadissos, doncs–, sempre l'anuncia, no? És quelcom allò que sempre sembla que hagi d'arribar i no arriba mai. Doncs, continua passant que al port de Palamós i al port de Tarragona aproximadament cada quinze dies marxa un vaixell cap a Itàlia ple de fusta dels boscos de Catalunya. És a dir, nosaltres no aprofitem les possibilitats que tenim als boscos de Poblet, per exemple, ben aprofitats –ara que veig l'alcalde de Montblanc, al qual aprofito per desitjar-li un restabliment ràpid del tot–, doncs, podríem treure i aprofitar la biomassa, per exemple, no? I no ho fem. Bé, doncs, estem així.

Gràcies, per l'acceptació de les tres esmenes. Votarem a favor de la moció, excepte al punt número 11, perquè nosaltres creiem que hem d'estar ben interconnectats amb França, i, en canvi, sí que creiem que la interconnexió aquesta nova, d'Escatrón fins a la Selva del Camp i les comarques tarragonines, doncs, que és innecessària.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'ihlustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta..., abans de res, una qüestió d'ordre... –i que, en tot cas, compartim, ja avanço que compartim molts dels punts que se'ns proposen a la moció i les esmenes–, per una bona governabilitat de tot plegat ens hauria agradat tenir un text, diguem-ne, ordenadet, perquè segurament després a les votacions amb el que s'ha acceptat i com que hi ha un munt d'esmenes acceptades, podem tenir un galimaties a l'hora saber què estem votant exactament. Per tant, diguem-ne, per una qüestió d'ordre hauria anat bé tenir tot un full sabent què acabarem votant. Intentarem aclarir-ho.

En tot cas, per nosaltres, ja li avanço que donarem suport als dos punts que vostès plantejaven inicialment, el pacte nacional o comissió. Ens sembla que val la pena donar-hi entitat, i, per tant, donarem suport a la creació d'aquest pacte nacional, no així a la comissió, perquè entenem que ja si es crea un pacte nacional és en aquest marc on haurem d'anar a debatre o haurem de poder establir quines són les línies d'aquest full de ruta de cara al futur sobre la situació energètica del país i quin és el mix energètic que necessitem.

D'acord amb la resta, diguem-ne, d'esmenes també, i de propostes que vostès plantejaven amb les esmenes transaccionades en alguns casos. Estem d'acord, doncs, que hi hagi, afavorint tot el que sigui l'autoconsum, totes aquelles mesures també que fomentin les energies alternatives. I, per tant, des d'aquest punt de vista, aquí ens hi trobaran, tal com, per exemple, vostès plantejaven en el tema de la penalització del consum excessiu d'energia elèctrica o el rebuig a la reforma elèctrica.

És evident –i això ja ha estat fruit del debat– que el tema de l'energia ha quedat en mans d'algunes empreses que acaben convertint realment en un monopoli, amb un perjudici evident, amb un servei que entenem també, com es diu a la moció, com un dret bàsic de la ciutadania l'accés a les energies, perquè sense energia avui en dia i sense l'accés a aquestes energies no es pot viure. I, per tant, diguem-ne, des d'aquest punt de vista, ens sembla que totes aquelles mesures que fomentin aquesta democratització, aquest accés, aquest facilitar l'accés hem d'anar per aquí. I, evidentment, la política que està duent a terme en aquests moments el Govern espanyol respecte a tot el mercat elèctric no l'afavoreix, no va en aquesta línia.

Per tant, des d'aquest punt de vista, també, dir-los que manifestem en contra també de les línies elèctriques, les MAT, totes, en les seves múltiples versions, en el cas de Tarragona, en el cas de Girona i en el cas del Pallars. Per tant, diguem-ne, ens sembla que, des d'aquest punt de vista, la trinxadissa del territori i l'excés contra el territori no es pot acceptar. I, per tant, diguem-ne, hem de manifestar la nostra oposició.

Pel que fa al tema de les nuclears, nosaltres havíem presentat una esmena, simplement intentava ser un aclaridor. No hem tingut sort. He vist que la resta de grups parlamentaris han tingut la fortuna, diguem-ne, que se'ls han acceptat esmenes. Igualment hi votarem a favor, perquè enteníem que era un tema de preci-

sió. Vostès establien un termini d'uns deu anys, nosaltres el que volíem és que les nuclears tanquessin en el temps de vida útil. En alguns casos s'esgotarà abans d'aquests deu anys. I, per tant, el que permetia és que no haguéssim d'esperar aquests deu anys per tancar algunes centrals nuclears les quals, diguem-ne, ja acabaran la seva vida útil. Per tant, podíem transformar-ho.

No donarem suport, ja li ho avanço també, a algunes de les esmenes que vostè ha acceptat, com és el tema de la reducció del pressupost de l'Icaen. Tant de bo, no perquè hi estiguem d'acord conceptualment, però la realitat és la que és, i, per tant, diguem-ne, igual que l'Icaen ha rebut o ha patit una reducció pressupostària, també ho han rebut o ho han patit altres departaments del Govern i altres institucions que entenen també que haurien d'estar en aquesta línia. Per tant, diguem-ne, el perjudici és per a tothom, i, des d'aquest punt de vista, sabent-nos greu, tampoc no podem donar suport a aquesta proposta, i, per tant, hi votarem en contra.

Per la resta, per tot el que sigui afavorir, hi insistim, tota una regulació, definir, dibuixar aquest mapa de futur sobre el qual els catalans en aquesta futura república –que esperem no trigui massa a esdevenir-se– com ens podem gestionar, com ens hem de gestionar en les connexions, en quines han de ser les connexions amb la resta, diguem-ne, de països que tenim a l'entorn; però, sobretot, també, intentant tenir, disposar d'un mercat elèctric que no estigui sotmès a les grans corporacions, sinó que tinguem un sistema que afavoreixi energies renovables, afavoreixi autoconsum, i, en definitiva, que l'energia no s'esdevingui una mena d'or en mans d'uns quants i que, per tant, acabin utilitzant un bé necessari, un bé que ha de ser..., que tothom hi ha de tenir accés, que estigui en mans i només controlat per unes quantes persones.

Per tant, tot aquest és el posicionament d'Esquerra respecte a la seva moció.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. En primer lloc, dir que lamentem que finalment no es creï la comissió, si finalment és així, perquè creïem que era el marc oportú. Un pacte està bé, però sabem de la voluntat del Govern. I ho dic perquè no pot ser que un país tan dependent energèticament de l'exterior com el nostre no situï en la centralitat del Parlament un marc per parlar precisament d'aquesta forta dependència energètica. Valorem que s'aprovi el pacte, però creiem que el substancial era la comissió; primer element.

Segon element: per què ho diem? Perquè veient la interpellació i el que va dir el conseller Puig, fins i tot la seva no-presència en el dia d'avui, ens preocupa

molt com pot encarar el Govern aquest debat. El conseller Puig va dir que «Catalunya té prou producció..., capacitat de producció per cobrir la nostra demanda.» I parlava dels cicles combinats. Sabem per què? Avui els cicles combinats perden molt: Gas Natural - Unión Fenosa, que és qui marca la política energètica d'aquest país, ara i fa molts anys, necessita amortitzar els cicles combinats. I què diu el conseller Puig? Que tenim garantit el subministrament. Per què? Perquè tenim cicles combinats. Que funcionen com? Amb gas, que l'hem d'importar.

Ho dic perquè hi van haver bones perles en la interpellació. Parlava de la necessitat de la MAT, no parlava de la necessitat d'una xarxa que garanteixi la generació distribuïda. Parlava que teníem un mix «raonablement equilibrat». Atenció!, el país amb major dependència energètica del nostre entorn diu que té un mix «raonablement equilibrat». Això ho deia el conseller Puig.

Altres perles: parlava de la necessitat d'incrementar hores en els cicles combinats. Saben per què, no? Perquè no les amortitzen, i perquè Gas Natural li diu al Govern: «A veure si fan força perquè puguem funcionar més hores.»

Però no es va quedar aquí, va parlar que el dèficit de tarifa... –el dèficit de tarifa–, escoltin-ho bé, es deu a l'excés en les primes a les renovables. El senyor Arrufat va explicar les portes giratòries, però no va explicar perquè serveixen les portes giratòries. Mirin, en el nostre model energètic hi ha una cosa que en diuen «beneficis caiguts del cel», que significa que les centrals amortitzades, hidroelèctriques o nuclears, venen el preu de l'electricitat al preu de la tecnologia més cara, al preu del cicle combinat. I, d'aquesta manera, les elèctriques –ho diu la Comissió Nacional de l'Energia, el conseller Puig faria bé de llegir-s'ho– cada any s'enduen entre 3.000 i 5.000 milions d'euros per la cara. Així és com paguem el dèficit de tarifa: amb una mala regulació. I les portes giratòries el que fan és servir aquells que, per la cara, s'enduen entre 3.000 i 5.000 milions d'euros.

Què va dir el conseller Puig? Les primes a les renovables. Però si no són les primes! Si el problema de fons, precisament, és aquesta mala regulació.

Per aquest motiu, des d'Iniciativa Verds i Esquerra Unida, hem introduït algunes esmenes, algunes s'han incorporat –i agraïm al senyor Arrufat que ho hagi fet–, però, per nosaltres, són molt importants algunes d'elles: una auditoria energètica independent perquè es parli de la composició del dèficit de tarifa, l'esmena número 9. Per què? Perquè volem que en aquest país es digui: «Escoltin, d'on prové el dèficit de tarifa?» Perquè expliquem com les elèctriques s'enduen diners de més per una mala regulació.

Important l'esmena número 10, també, perquè el Govern presenti en sis mesos un model: quin model volem com a país. I un model que nosaltres creiem que ha de tenir lideratge públic, com fan a Alemanya. A Alemanya el lideratge és públic, és d'ajuntaments o és de lands, i això fa que l'estratègia energètica no la lidera

una empresa privada, sinó l'interès comú, compartit. Per tant, entenem que aquesta esmena és important.

Plantejàvem al Govern, amb una esmena a l'esmena número 11, que es creï una societat pública d'energia. Perquè entenem que el que cal és..., en alguns casos es parla de remunicipalitzar o tornar a fer públic, en aquest cas, és fer públic de nou, per així dir-ho, i creiem que és una estratègia que podríem compartir amb el plantejament plantejat per la CUP i per nosaltres mateixos.

Rellevant l'esmena número 17, també.

I, per últim, l'esmena número 18, acceptada, ja que està molt bé parlar del canvi energètic, està molt malament reduir en un 65 per cent allò que s'aposta pel canvi de model.

Res més, moltes gràcies. I també li agrairíem al senyor Arrufat que ens passés exactament les..., com queda, per poder votar amb coneixement de causa.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Herrera, ja intentarem fer-ho de manera que no hi hagi problemes, perquè votarem punt per punt, dient les incorporacions a les esmenes, i així no hi haurà problemes.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Roger Montañola.

Roger Montañola i Busquets

Sí; moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, prenc la paraula en nom de Convergència i Unió per posicionar-nos sobre aquesta moció sobre sobirania energètica que ha presentat el grup parlamentari de la CUP.

En primer lloc, voldríem deixar sobre la taula i fer palesa una qüestió que ens sembla fonamental des del nostre punt de vista, i és que nosaltres hem afrontat aquesta moció, i entenem que també el grup que l'ha proposat, des d'una voluntat constructiva, molt més d'arribar a acords que no pas de negar la major.

En aquest sentit, i en conseqüència, com podran veure en l'ordre de les votacions que procedirem a fer després, a la gran majoria dels punts o dels elements que es desgranen en aquesta moció, doncs, hi podem votar favorablement, gràcies també a una sèrie d'esmenes que hem posat sobre la taula.

En primer lloc, estem parlant d'una moció molt àmplia. Serà difícil desgranar-ne els punts, perquè és una moció que, veritablement, en té molts, i no és fàcil de definir-los amb el poc temps que tenim aquí. Però, en qualsevol cas, en la línia del que s'ha pressuposat i del que se'ns ha introduït, i també perquè en tingui constància la presidència, fer palès que serà difícil la votació, i, a més a més, quan altres partits les seves esmenes no han estat tant en la línia d'intentar millorar el text que se'ns plantejava sinó de fer directament un text alternatiu. Des de la nostra perspectiva

aquesta no és la tònica que s'hauria d'haver pres en aquest tipus de moció: qui és el propietari de la moció presenta un text, la resta l'hem d'intentar esmenar, no crear una moció totalment diferent. Però, bé, en qualsevol cas, cada grup parlamentari té les seves tècniques i les seves maneres de plantejar-ho.

En primer lloc, es planteja la necessitat de crear un pacte nacional, i hi podem estar d'acord. Els espais de concertació i els espais sobre els quals..., en un tema en què segurament ens aglutinen més coses de les que ens separen..., és interessant que ho posem sobre la taula.

Per tant, en aquest sentit, i amb la reivindicació, doncs, inicial que es planteja en el primer punt, de crear un pacte nacional, nosaltres hi votarem favorablement.

En el segon punt, i també ho ha expressat el diputat Marc Sanglas, es demana la creació d'una comissió d'estudi aquí, al Parlament. Nosaltres entenem que, si ja creem un espai de concertació, no cal crear-ne un altre, però en qualsevol cas que quedi palesa la voluntat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió de concertar i de tenir diàleg permanent amb tots els grups, en un tema, doncs, que és tant rellevant i que, a més a més, no ens ha de separar tant com en alguns casos volem pressuposar, no? Per tant, en aquest sentit, votarem favorablement al tema del pacte nacional.

Seguidament, la moció, doncs, també parla de la necessitat de la reducció del consum, etcètera, per complir amb aquells objectius que tots ens hem marcat, com a catalans, però també com a europeus. I en aquest sentit hem presentat una sèrie d'esmenes que pretenen, pretenien millorar el text, però que en qualsevol cas ni el pretenien diluir ni el pretenien canviar. I deixaven palesa, també, doncs, la voluntat d'aquest grup parlamentari, la voluntat del grup parlamentari que dona suport al Govern i del mateix Govern, que la reducció del consum energètic sigui una realitat en els propers anys, deixant-ho clar i palès numèricament i objectivament. Per tant, en aquest sentit, creiem que la moció, doncs, també posa sobre la taula novetats que són positives per a tots i cadascun dels ciutadans del nostre país.

I també aquesta moció, àmplia, com hem dit, parlava de la reforma energètica que planteja el Govern espanyol i del rebuig que molts de nosaltres hi hem mostrat. Des de la nostra perspectiva, per diferents raons. En primer lloc, nosaltres entenem que aquesta reforma energètica penalitza molt i desincentiva l'ús d'energies renovables. Quan l'objectiu futur, quan les generacions futures plantegem en quin món i en quina societat volem viure, la plantegem molt més verda que l'actual i amb energies renovables. Per tant, amb tota aquella legislació que vagi en contra d'aquest principi fonamental, doncs, no ens hi podem mostrar d'acord.

I per aquesta raó, doncs, nosaltres també votarem favorablement a aquest rebuig que es plantejava a la reforma energètica del Govern espanyol, perquè, a més a més, des de la nostra perspectiva, aquesta reforma el que fa és allunyar el posicionament de l'Estat espanyol del que és el conjunt d'Europa. I nosaltres, com a europeus, com a europeistes, com a poble d'Europa, com a nació europea, sentim que volem anar en la mateixa

línia que la resta de la Unió Europea, també, a més a més, perquè creiem que retalla competitivitat a empreses del sector de les renovables, etcètera.

Hi ha molts elements en aquesta moció; podríem estar-ne parlant durant hores i hores, però malauradament els temps són de cinc minuts i no dóna per més.

En qualsevol cas, després, en la votació, que ja avisem que serà complicada, procurarem donar fe que aquests acords a què hem arribat seran positius, el Govern els comparteix, i creiem que, en un tema tan elemental com és l'energia i la sobirania energètica, doncs, és molt més important que busquem allò que ens aglutina que no pas allò que ens divideix.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula per fixar la seva posició, en nom del Grup de Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Consellera* de Ensenyament, diputados, diputadas, esta es una moción que propone un debate interesante, que es el concepto de soberanía energética. Si fuésemos estrictos en su análisis del concepto de soberanía energética y su desarrollo conceptual contemporáneo centrado en el autoconsumo, en la defensa de los poderes públicos frente a la presión de los oligopolios energéticos, el apoyo a las energías renovables, la apuesta por la eficiencia, por el ahorro, por la reducción de gases de efecto invernadero, por la necesidad de incorporar, ¿eh?, mecanismos de autoconsumo, sería un debate interesante. Pero, claro, como se plantea en el contexto en el que se plantea, no sabemos si se plantea en cuanto a soberanía energética, independencia energética o modelo energético propio; no sé si poniéndolo en relación a cuáles pueden ser las derivadas de la pregunta sobre la consulta, ¿no?: soberanía, estado propio, estado independiente.

Claro, es lo que nos preocupa, porque, claro, escuchar hablar de soberanía energética..., y, si uno lo mira un poco con detenimiento, es preocupante. Por lo tanto, nosotros haremos una abstención preventiva, entre otras cosas porque no hemos dispuesto hasta hace escasos momentos del patrón final de voto, pero haremos una abstención preventiva a esta moción.

También porque nos preocupa una cosa. Nos preocupa que detrás de esta soberanía energética haya una visión un poco kirchnerista de lo que es la soberanía energética, o un poco autárquica, porque ustedes se han olvidado de que vivimos en un contexto europeo, donde justamente Europa está intentando avanzar en la necesidad de completar la interconexión energética entre los países de la Unión Europea, que tiene muy interesantes propuestas, como la agenda 20-20-20. Bueno, aquí queremos ir más allá, ¿no?, lo de siempre; no vamos a cumplir el 20 y ya queremos ir al 25, ¿eh? El 20-20-20: de reducir el 20 por ciento de gases de efecto invernadero, ahorrar un 20 por ciento del con-

sumo eléctrico y utilizar un 20 por ciento de las energías renovables. Y ustedes, y un huevo duro: 25. ¿Pero no saben que no cumplimos nada? Si aquí estuvo el Gobierno de Iniciativa per Catalunya Verds que puso todos los palos en las ruedas posibles para desarrollar un modelo energético de energías renovables en Catalunya, durante siete años, que se manifestaban a favor y en contra. Iban con el *conseller* y ellos mismos estaban ahí diciendo que no, porque no podía ser. ¿Dónde piensan ustedes poner los aerogeneradores exactamente? En el *territori*, supongo, ¿no?

Pero es que, claro, es muy complicado pedir, ¿eh?, energías renovables, energías renovables, y después no querer ver aerogeneradores. Claro, es que no puede ser todo. Y querer electrificarlo todo. Esto me recuerda un poco aquello de... Bueno, no voy a decirlo, que si no...

Y además lo proponen ustedes. Y, claro, su modelo popular no sé cuál es: si el del consumo brutal de carbón chino, si el modelo nuclear coreano, si el del petróleo barato venezolano. ¿Cuál es? ¿El mix? Avancemos hacia Europa. Si, repito, la agenda 20-20-20... Yo, de verdad..., seamos obedientes, cumplamos esto: 2020, 20-20-20, ¿eh?; plan SET, la European Industrial Initiatives –que nos podemos sumar–, la Alianza Europea de Investigación Energética, todo eso.

Pero ustedes yo creo que proponen la autarquía energética, la independencia energética previa a la independencia política, porque, claro, ustedes ya se quieren desconectar hasta de Europa, a través de las grandes autopistas energéticas, que tampoco les gustan. Quieren hacerlo también con ¿qué?, ¿camino, eh, de montaña? Hay que interconectarse. Europa necesita incorporar y creerse realmente sus propuestas energéticas, para avanzar en, eso sí, en eficiencia, en autoconsumo, ¿eh?, en reducción del uso de energías fósiles.

Claro, todo eso está muy bien, pero, repito, creo que este no es el objetivo; creo que, simplemente, ustedes camuflan, detrás de un debate muy interesante, que es el de la soberanía energética..., pero no vinculada a la política, sino que desde la política se garantice un uso adecuado de la energía, un mix energético adecuado y sostenible, incorporar el autoconsumo dentro de los mecanismos de generación eléctrica. Eso sí. Pero es que ustedes politizan el debate y lo llevan a la soberanía energética como autarquía energética, como independencia energética, para garantizar la independencia política. Y ahí, queridos amigos, no nos van a encontrar.

Nos podían haber encontrado en algunos puntos de la moción, pero como desconocemos qué han aceptado ustedes, el patrón de voto, que ahora me tendré que mirar, como les digo, haremos en general una abstención preventiva.

Gracias, presidenta, *consellers*, *consellera*, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable *consellera*, señoras y señores diputados, el Partido Popular votará en contra de la moción presentada por la CUP, a pesar de compartir algunas de las enmiendas aceptadas, porque el objetivo final y único es un ataque claro, frontal e injustificado al interés general de todos los catalanes, como pudimos ver claramente en la interpelación previa. Interés general que se protege, en primer lugar, prestigiando las instituciones democráticas y fortaleciendo la lealtad institucional, que pasa por respetar y garantizar el estado de derecho, que es el imperio de las leyes vigentes, y las reglas democráticas para todos. Y un interés general que debe defender también el derecho de todos los catalanes a disponer de la energía que necesita nuestro modelo de sociedad de bienestar de manera sostenible en términos económicos y medioambientales.

La soberanía energética que nos plantea la CUP y que apoya el *conseller* Puig, y supuestamente también todo el Grupo de Convergencia, es una oferta desconectada con la realidad, con la legalidad, con la seguridad jurídica y con la más elemental lealtad institucional.

Colocar también la cuestión energética al servicio del desencuentro y la animadversión, de la propaganda política y partidista, como un elemento tergiversado más para alentar la confrontación entre los catalanes y el resto de España, creemos que es una irresponsabilidad por parte de los grupos políticos que lo promueven o lo apoyan, una actitud antisistema incomprensible, salvo en aquellos grupos que ya están abiertamente contra el sistema, y un error institucional por parte de aquellos responsables públicos que ponen sus prioridades partidistas por delante de su compromiso constitucional, de su responsabilidad para gestionar su ámbito con sensatez, rigor, eficacia, realismo y coordinación con los demás responsables del Estado.

Durante la interpelación previa a esta moción, vimos las dos caras de la misma moneda separatista. Y créanme que ninguna de las dos puede dejarnos tranquilos. Una, la planteada por la CUP, preocupa por su desconexión con cualquier planteamiento técnico y jurídico mínimamente riguroso, una propuesta antisistema que no sería válida para ningún modelo energético de ningún país independiente del mundo, eso sí, que quisiera garantizar el equilibrio entre los tres pilares básicos: seguridad del suministro, competitividad y protección medioambiental.

La otra versión de la soberanía energética nos la ofreció el *conseller* Puig, amparando, bajo una apariencia técnicamente más consistente, la misma propuesta incongruente con la realidad técnica y legal, con la seguridad jurídica de nuestro sistema, y obviando, además, la lealtad institucional y la solidaridad interterritorial, elementos que nadie, y tampoco un técnico, debería de olvidar para participar en las instituciones democráticas de cualquier estado de derecho.

Hablar de modelo energético catalán tiene el mismo o menos sentido que hablar de modelo energético gerundense o modelo energético del Baix Llobregat. El sistema energético que tiene entidad y sentido le-

gal, tecnológico e institucional es el sistema energético español. Y desmontar y romper esta realidad no es ni sencillo, ni inminente, ni barato, ni inocuo para ninguna de las partes resultantes de esta supuesta ruptura. Además, es un nuevo engaño para los catalanes, un nuevo caramelo envenenado, para ellos y para el conjunto de España, sin la valoración económica que hace inasumibles estas propuestas con un mínimo de sentido común. ¿Qué pasa con la valoración de los activos y pasivos implicados? ¿Y con el reparto del déficit? ¿Y los costes de regulación de gestión de garantía de la seguridad? ¿Cómo repartimos las consecuencias de las políticas energéticas de Zapatero, presidente de España que también votaron muchos catalanes?

Por último, en España, las instituciones democráticas han decidido, por amplia y legítima mayoría y al amparo escrupuloso de la legalidad, que el sistema español de generación, transporte y consumo de energía afecta a todos los territorios españoles y que si se ubicaron determinadas plantas e infraestructuras en Cataluña fue por razones de conveniencia geográfica o tecnológica, porque la buena fe impidió prever que alguien, alguna vez, querría sacar un provecho mezquino, insolidario, excluyente y unilateral, perjudicando al interés general. ¿Qué pretenden? ¿Quedarse sin pagarlas, con las estructuras estatales que ahora están apoyando a toda España? ¿Nacionalizar a la venezolana las instalaciones privadas que no se pongan al servicio de la nueva patria? Miren, plantear ahora esta confrontación rupturista de la soberanía energética, aprovechándose lo ubicado en el territorio de Cataluña, creemos que es una deslealtad y un error histórico.

En definitiva, la actitud frentista y rupturista que nos plantean tanto la CUP como el *conseller* Puig es absolutamente preocupante. Y, lamentablemente, alejan a las instituciones catalanas de la actitud de consenso, moderación, lealtad y respeto escrupuloso por la legalidad, la verdad y el interés general, que creemos que es lo que más nos beneficiaría a todos los catalanes.

Gracias.

La presidenta

Per tornar-se a pronunciar sobre les esmenes té la paraula el senyor Quim Arrufat. Sé que s'ha distribuït un document, i, de totes maneres, farem votacions molt individualitzades.

Quim Arrufat Ibáñez

Ja he parlat abans de les esmenes; ho he fet anticipadament, diguéssim, per la complexitat de seguir quines esmenes s'havien acceptat o no. Per tant, en aquest torn tornaré pronunciar-me sobre les esmenes i per què no n'hem acceptat algunes i altres sí.

Bé, respecte a les intervencions, m'estalvio l'opinió, que crec que és bastant òbvia en segons quines intervencions.

Hem descartat dues esmenes, una del Partit Socialista i una d'Iniciativa, que començaven amb crear una empresa pública, perquè no sabem si és exactament necessari,

si és la formulació jurídica concreta, si ha de començar amb la forma i no amb el fons, és a dir, amb l'instrument i no amb el contingut. I perquè moltes d'elles, que són interessants –entenem que és el programa polític d'Iniciativa, òbviament, com qualsevol altre que es pronunciï amb opinió pròpia–, bé, entraven en un nivell de detall que la nostra moció no hi aspirava a entrar, i, a més a més, no ens vèiem amb la capacitat de, en un debat d'esmenes i al voltant d'una moció, entrar en aquest nivell de detall; ni tan sols a transaccionar i a mantenir un debat previ a la presentació de la moció que entrés tant al detall. El mateix amb esmenes del Partit Socialista, que entraven a detallar, doncs, això, els límits, els tants per cents de transició energètica, l'any concret, etcètera, que enteníem nosaltres que era matèria no de compromís en una moció, sinó de compromís en un pacte nacional.

Nosaltres lamentem també que la comissió d'estudi no sigui possible, pel següent: perquè a un pacte nacional s'arriba ja amb la voluntat de fer acords, però crec que se salta una etapa prèvia que la comissió d'estudi sí que la permet, que és una actualització d'experts i d'autoritats, diguéssim, en la matèria, que puguin informar de forma igual, i, per tant, ser conscients que tots els grups parlamentaris tenen la mateixa informació sobre la mateixa matèria i, per tant, si emeten una opinió o una altra és per raons polítiques, però no per raons de desconeixement de la matèria. I, per tant, en tot cas, si es convoca el pacte nacional, saltant-nos potser el procediment habitual en què es fan els pactes nacionals, demanarem que hi hagi una fase prèvia que sigui similar a una comissió d'estudi, en el sentit que puguin, els experts, les autoritats que es vulguin citar des de diferents grups parlamentaris, il·lustrar sobre la matèria, per partir tots de la mateixa igualtat i actualització de la informació.

No crec que hagi de resoldre cap més dubte. En tot cas, crec que ja s'ha passat..., disculpes de nou per no haver pogut passar abans el full amb tot el registre de les esmenes. En tot cas, ara sí que el tenen i ja podem votar amb les esmenes per escrit, sobre paper.

La presidenta

Cridem a votació.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.) Senyor Cañas?

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta, para plantear una cuestión de orden.

La presidenta

Diga..., digui.

Jordi Cañas Pérez

Yo creo que habíamos acordado, entre el conjunto de grupos de la cámara y en la Junta de Portavoces, que los grupos dispondrían con suficiente antelación de cuáles eran las enmiendas aceptadas por los grupos proponentes de las mociones. Yo de momento no tengo el papel –no lo tengo–, y creo que es una moción

suficientemente compleja, donde se ha incorporado prácticamente otra moción –que es lo que suele hacer la técnica parlamentaria de Iniciativa per Catalunya Verds, que es hacer mociones propias con mociones ajenas–, por lo tanto, lo que pediría sería que se proporcionase ese documento, que los portavoces lo tuvieran verificado, y pedir un receso para poderlo...

La presidenta

Senyor Cañas, senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

...evaluar.

La presidenta

...a veure, realment –realment–, en part té raó –comencem per aquí–, perquè ja en altres ocasions ens ha passat. Ara, és cert que just després que el senyor Quim Arrufat n'ha parlat, al principi, en la primera intervenció, de seguida han traslladat un document a la Mesa, que jo pensava que ja el tenien. Però, de totes maneres, jo he dit que votaríem punt per punt i que jo diré en cada punt quina esmena s'ha incorporat. Per tant, podem fer la votació al més tranquil·lament possible, perquè, de fet, no hi han canvis, sinó que és incorporar esmenes o punts nous, i tots els tenen en el document, en el dossier. Per tant, jo crec que amb bona voluntat podem votar aquesta moció.

Ara bé, està bé...

Jordi Cañas Pérez

No, yo, presidenta...

La presidenta

...vostè ha recordat el que ja es va quedar, i jo torno a insistir que, sobretot en mocions, el que s'hauria d'intentar és tenir el document abans.

Jordi Cañas Pérez

Pues entonces, presidenta, no me queda más remedio que solicitar la votación de cada uno de los puntos y su lectura individualizada.

La presidenta

No, su lectura... Home, senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Reglamentariamente...

La presidenta

Però si té al costat... Sí, reglamentàriament sí. Però jo li dic: si té al costat la moció, té les esmenes... No hi ha cap cosa nova més que les esmenes que s'han incorporat. Jo

ja li faré la votació al més a poc a poc possible perquè ho pugui seguir, però no faci llegir l'esmena, cada punt.

Jordi Cañas Pérez

Ya, presidenta, pero yo vuelvo a insistir, repito: si los propios grupos no somos capaces de cumplir con los acuerdos y compromisos que adoptamos en la Junta de Portavoces y facilitamos la labor parlamentaria y simplificamos no únicamente la labor de la Mesa, sino la labor de los grupos a la hora de poder determinar las posiciones, flaco favor hacemos a un correcto desarrollo de las sesiones parlamentarias. Yo en este momento no dispongo del documento final de votación. *(Veus de fons.)* No...

(Pausa.)

La presidenta

Procedim a la votació, i ho farem punt per punt, i en cada punt els diré quina esmena s'ha incorporat.

El punt 1 de la moció és exactament el mateix.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor i 23 en contra.

El punt 2 de la moció és amb l'esmena 1 d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida. Punt 2 de la moció, amb l'esmena incorporada número 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 36 vots a favor i 91 en contra.

El punt 3 de la moció és amb l'esmena incorporada de Convergència i Unió, la número 3 –número 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 110 vots a favor i 17 en contra.

El punt 4 de la moció és amb l'esmena número 4 de Convergència i Unió incorporada.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 90 vots a favor, 18 en contra i 19 abstencions.

Els punts 5 i 6 de la moció queden en un sol punt, amb l'esmena incorporada de Convergència i Unió, la número 5.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 104 vots a favor, 17 en contra i 6 abstencions.

Passem ara al punt 7 de la moció –punt 7 de la moció–, amb l'esmena 4 d'Iniciativa Verds.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor, 17 en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt 8 de la moció, amb l'esmena incorporada d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, la número 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 70 en contra.

El punt 9 de la moció és el mateix.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor, 17 en contra i 6 abstencions.

Passem ara al punt 10, amb l'esmena número 6 del Grup Socialista. *(Veus de fons. Jordi Turull i Negre demana per parlar.)* Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Sé que faré com el senyor Cañas, però és que hi ha un moment de confusió. Si es podria llegir només com comença aquest punt número 10. Si comença dient: «Mostra el seu rebuig a la línia...» El que votarem ara.

La presidenta

Comença igual que com començava.

Jordi Turull i Negre

No. No, no...

La presidenta

Comença igual.

Jordi Turull i Negre

Però saber...

La presidenta

«Promoure un canvi.»

(Algú diu: «No, aquest és el 9.»)

Jordi Turull i Negre

Aquest és el 9.

La presidenta

No, aquest és el 10.

Jordi Turull i Negre

No.

La presidenta

Aquest és el 10.

Jordi Turull i Negre

Presidenta...

(Veus de fons.)

La presidenta

Seguim la...

Jordi Turull i Negre

Presidenta, nosaltres estem seguint un full que ens ha donat molt amablement en Quim Arrufat, i veig que estem votant un punt diferent dels altres, i, per tant... (*Veus de fons.*) Es el que s'ha donat. Per això ho hem parat.

La presidenta

És la numeració de la moció –és la numeració de la moció.

(*Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*) Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, si es que al final teníamos que haber leído la moción, porque yo creo que habíamos votado el punto número 9. Para mí... Y si votamos ahora el 10 es: «Mostrar el rebuig a la línia...» ¿No?

La presidenta

No, perquè jo estic seguint la moció original.

Jordi Cañas Pérez

Ya, pero yo, presidenta...

La presidenta

Li he dit des del principi que es seguia la moció original.

Jordi Cañas Pérez

Pues eso es lo que... Presidenta, creo que sucede algo que es un poco peligroso, que es que los grupos que votamos no seguimos su mismo patrón. (*Rialles i remor de veus.*)

(*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Turull... A veure, probablement la confusió ha estat a partir de la votació dels punts 5 i 6, que quedaven en un de sol.

Jordi Turull i Negre

Exacte –exacte.

La presidenta

Eh?, probablement, per tant, donem per bo tot l'anterior, si els sembla bé? (*Pausa. Remor de veus.*)

Jordi Turull i Negre

Hi ha una esmena que ajuntava...

La presidenta

5 i 6...

Jordi Turull i Negre

...dos punts. Nosaltres el que volíem saber és, a partir que s'ajunten dos punts en un, la numeració següent quina és, com queda la nova moció o com era l'antiga, perquè és aquí on hi ha la confusió.

La presidenta

Jo he continuat amb l'antiga.

Jordi Turull i Negre

Doncs, clar, llavors hi ha hagut un problema.

La presidenta

Bé. Doncs, llavors ja li ho dic, el 5 i el 6 ja han estat votats, a partir d'ara... (*Veus de fons.*) Li hauré de donar tota la raó, no part de la raó, al senyor Cañas, tota la hi hauré de donar. (*Persisteix la remor de veus.*) Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, és que..., és que quan el senyor Cañas demanava això jo ja m'ho he llegit, tot el punt no, però l'anunciat del punt sí per situar-nos en el que estàvem votant, perquè és que a la que s'ajunten dos punts i hi ha un document que és en la nova moció, la presidenta llegeix la numeració antiga...

La presidenta

Doncs, senyor Turull, miri, què vol que li digui? (*Veus de fons.*) A sobre la Mesa ho ha d'anar interpretant tot en dos minuts.

Per tant, a partir del punt 7, comencem a votar; deixem votat tot l'anterior, i el vicepresident o la vicepresidenta iniciaran el punt perquè sàpiguen el que votem. D'acord? (*Pausa. Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*) Senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, le aseguro que no tengo intención de perjudicar la labor de la Mesa sino justo lo contrario, de simplificar y ayudarla. Lo digo porque el patrón que tenemos todos los portavoces de voto el punto 5 está antecedido por «CiU reforç», cinco y seis. Entonces yo quiero entender que el punto número 5 es un texto refundido del 5 y el 6, y que el punto número 6 es, en realidad, el 7. ¿Cierto? (*Veus de fons.*)

Entonces, yo le propongo que empecemos a votar a partir de este 7 pero que los portavoces sepamos que el 6 es el 7, el 7 es el 8, ¿eh?, y nos lo pongamos a boli para que no nos liemos. ¿Sí? (*Veus de fons. Pausa.*)

La presidenta

A veure si continuem... Votats els punts 5 i 6, que queden en un sol punt, passem, d'acord amb el seu docu-

ment, al punt 6, que és amb l'esmena incorporada número 4, d'Iniciativa –el punt 6.

El vicepresident segon

Punt 6 –punt 6–: «S'establirà una política tarifària que afavoreixi els consums bàsics per satisfer les necessitats familiars.»

La presidenta

Ja està. Passem a la votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 110 vots a favor i 17 en contra.

Punt 7, amb l'esmena 5, d'Iniciativa.

El vicepresident segon

«Manifestar el rebuig...»

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor, 17 en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt 8 de la moció.

El vicepresident segon

«Instar el Govern espanyol que elabori...»

La presidenta

És el mateix –és el mateix–, aquí no hi ha canvis.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 56 vots a favor i 71 en contra.

Passem ara al punt 9, amb l'esmena 6, del Grup Socialista.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 16 en contra.

Tenim ara el punt 10 de la moció, tal qual –el punt 10 de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 56 vots a favor i 71 en contra.

El punt 11 de la moció, tal qual.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 84 vots a favor i 43 en contra.

Votem ara el punt 12, que és l'esmena 7, del Grup Socialista. *(Remor de veus.)* El punt 12..., és el mateix de la moció, el punt 12.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 105 vots a favor i 22 en contra.

Votem ara el punt 13, que és l'esmena 7, socialista. *(Veus de fons.)* Un moment... –un moment, un moment.

(María José García Cuevas demana per parlar i la presidenta li dóna la paraula.)

María José García Cuevas

Presidenta, falta votar el punto 12 de la guía que nos han facilitado la CUP que dice: «Mostrar el rechazo a la línea de muy alta tensión que cruza las comarcas del Pallars.» Creo que esto no lo hemos votado, ¿no? *(Veus de fons.)* No, porque ha dicho que votamos el 12 de la moción y el 12 de la moción es «mostrar el rechazo a la línea de alta tensión...» *(Veus de fons.)* El Pallars no aparece en la moción, es un punto nuevo.

Gracias.

(Remor de veus.)

La presidenta

Votem el punt 13.

El vicepresident segon

Tretze. Llegim el 13? *(Pausa.)* Llegim el 13: «Mostrar el rebuig a la línia de molt alta tensió que creua les comarques del Pallars.» *(Remor de veus.)* No l'hem votat aquest, hem votat el de la Secuita.

La presidenta

Hem votat fins al 12, estem dient que el 13 és aquest que acaba de llegir el vicepresident... *(Veus de fons.)* El punt 12 de la moció...

El vicepresident segon

El 12 era el mateix a la proposta que a la moció, que era la Secuita.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar i la presidenta li dóna la paraula.)

Jordi Turull i Negre

El punt 12 del document que ens ha donat la CUP deia, que havíem acabat de votar: «Mostrar el rebuig a la línia de molt alta tensió que creua les comarques del Pallars». Que és el que acabàvem de votar.

(Xavier Sabaté i Ibarz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Sabaté...

Xavier Sabaté i Ibarz

Gràcies, presidenta. Miri, aquests tres punts del rebuig de diferents línies elèctriques jo crec que cada grup hem interpretat que vostè estava dient un punt diferent. Així que jo demano que, en aquests punts i els tres que queden, faci el vicepresident com feia i que llegeixi l'enunciat, no cal tot el punt, i sabrem exactament el que estem fent. Perquè, quan vostè diu «punt

11 de la moció», no sabem si és el de la moció o el que ja s'ha derivat de l'acumulació dels punts 5 i 6. Així que jo crec que amb això es resol el tema.

(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

La presidenta

Sí, digui...

Dolors Camats i Luis

Presidenta..., a nosaltres ens sembla que hem d'acabar la votació en els punts en què els falta a la presidenta..., si hi ha hagut errors, perquè hi ha hagut errors en la paginació o en l'enumeració, jo crec que cada grup ho pot explicar, però el que crec que no dignifica aquest Parlament és que repetim votacions que ja han estat fetes. *(Remor de veus.)* Crec que, sincerament –sincerament–, no podem tirar enrere el que el Parlament ja ha votat.

(Forta remor de veus.)

La presidenta

Miri, jo crec que ja tots han parlat suficient, ja s'ha vist –ja s'ha vist– que això no ha funcionat, però acabem d'una vegada; el que no pot ser és que ens estiguem més temps votant que no pas en la moció.

Per tant, votem els punts 11, 12 i 13.

El vicepresident segon

Punt 11.

La presidenta

Comencem pel punt 11.

El vicepresident segon

«Mostrar el rebuig a la línia elèctrica de molt alta tensió Sentmenat, Bescanó, Baixàs.»

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 38 vots a favor i 88 en contra.

Votem el punt 12, i llegim-lo.

El vicepresident segon

«Mostrar el rebuig a la línia elèctrica del molt alta tensió Escatrón - la Secuita.»

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor, 23 en contra.

Votem ara el punt 13.

El vicepresident segon

«Mostrar el rebuig a la línia de molt alta tensió que creua les comarques del Pallars.»

La presidenta

Comença la votació

Ha estat aprovat per 84 vots a favor, 23 en contra i 20 abstencions.

Votem ara el punt 14.

El vicepresident segon

«Establir un pla d'aprofitament de la biomassa dels boscos de Catalunya per a usos energètics.»

La presidenta

Comença la votació

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

Votem ara el punt 15, que és l'esmena 8, d'Iniciativa Verds. Llegiu-la...

El vicepresident segon

«Afavorir la investigació d'energies renovables i en especial l'èolica marina.»

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 62 vots a favor, 49 en contra, 16 abstencions.

Votem ara el punt 16 –el punt 16–, que comença...

El vicepresident segon

«Adoptar una auditoria energètica independent...»

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjat 61 vots a favor, 66 en contra.

Votem ara el punt 17 –el punt 17.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor, 17 en contra i 4 abstencions.

I votem el punt 18.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 85 en contra i 6 abstencions.

Se suspèn la sessió fins a les quatre. *(Remor de veus.)* Ai, no, no... Després d'aquesta moció m'he quedat esgotada. *(Rialles.)*

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'escola inclusiva (tram. 302-00096/10)

Passem a la moció número 16: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'escola inclusiva.

(Remor de veus. Pausa.) Senyora Camats...

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Li donava la moció tal com queda després que el nostre grup parlamentari hagi acceptat les esmenes i hagi fet algunes transaccions amb els grups. Espero que després puguem confirmar entre tots que certament és el text que posem a votació i tothom el tingui; com a mínim l'hem intentat facilitar a tothom. Per tant, la primera reflexió que volia fer era donar les gràcies als diversos grups que han fet esmenes i amb qui hem pogut treballar per transaccionar-les, tant al Grup de Convergència, el Grup Socialista, com el grup de la CUP.

Aquesta era una interpellació i una moció subsegüent que el que intentaven era, sobretot, dos objectius: d'una banda, garantir confiança, és a dir, arrencar alguns elements que permetessin treure les incerteses, els temors o els dubtes que sobretot famílies, però també educadors al voltant de l'escola inclusiva, poden tenir en aquests moments en què hi ha, no?, una retirada de recursos, i ahora, garantir que aquesta retirada com a mínim es mitigui i no es produeixi. I, per tant, que donés confiança en els dos sentits, no?, en el de garantir recursos, però també que hi ha una aposta pel model d'escola inclusiva no només des de l'enunciat, no només des dels textos, no només des de la llei, sinó des de la pràctica política.

Per això alguns dels elements de la moció van en aquest sentit: en el de fer públic, per exemple, per part del departament les línies estratègiques per fer possible l'escola inclusiva. Perquè hi ha diferents estratègies, diferents maneres de fer-ho, i és evident que la manca de recursos, doncs, no hi ajuda, però hi pot haver una aposta i una voluntat política o no ser-hi. I explicar o ser transparents a l'hora de dir que aquesta línia estratègica existeix hi ajuda.

Per nosaltres, pel nostre grup, per exemple –així ho dèiem en la moció–, és important el pla director «Aprendre junts per viure junts», 2008-2015; per nosaltres és vigent. En la transacció no apareix, perquè és voluntat –com a mínim així ho veiem els grups que ho hem transaccionat, especialment el Grup de Convergència– que aparegui el genèric dels plans directors, però entenem que, a l'hora de fer explícit, el departament, quines són les seves estratègies haurà de dir-nos quins són aquests plans directors vàlids, quins no i què és el que val o no per fer possible l'escola inclusiva.

Un altre dels elements per generar confiança és aquesta taula de participació de les famílies, els experts, docents i professionals. Hi ha hagut un primer intent, però no hi ha hagut continuïtat en la interlocució estable, no?, en un òrgan, un organisme, un espai permanent en què les famílies, que saben... La consellera

deia l'altre dia: «La vida és dura per a les famílies que tenen un alumne amb discapacitat.» Certament, no ho hem volgut presentar mai com una cosa senzilla. Però, a més a més, sap el departament i sabem tots que són famílies molt convençudes, molt combatents i molt disposades a col·laborar, a entendre, a participar i a fer possible l'escola inclusiva també amb el seu compromís. Per tant, el que es reclama és un espai d'interlocució amb el departament per fer seguiment, per saber com s'està treballant, per entendre, si hi ha dificultats en aquest treball, quines són i, per tant, per generar de nou confiança. Aquesta taula també es crea amb permanència i, a més, ampliant-ho no només a les famílies i a les entitats, sinó també als professionals i als experts que poden posar-hi també llum, i sobretot amb la idea d'incorporar un element que tenim molt pendent entre tots, que és què passa amb aquests estudiants quan acaben l'educació obligatòria, és a dir, què passa quan acaben l'ESO i arriben a la postobligatòria, un grup de treball específic.

Ens sembla fonamental també el punt que parla de publicar dades, és a dir, de donar confiança a partir de saber no només quants alumnes amb discapacitat o amb dificultats tenim a les aules, sinó què estan fent, amb quins suports compten, quina mena d'itineraris tenen, perquè això ens permetrà avaluar si tenim o no escola inclusiva, o si només tenim els alumnes en els centres ordinaris, que és diferent de fer inclusió.

Genera també confiança sobretot, i ho volíem remarcar i interpellàvem així directament la consellera, saber que es continua amb l'estratègia que els centres d'educació especial són el recurs per a l'escola ordinària. És a dir, els experts, els professionals, els docents, han d'anar allà on estan els nens, que és a l'escola ordinària, i, per tant, continuar amb aquest pla de reconversió dels centres d'educació especial públics, però també dels privats per la via del concert, en centres de recursos.

I volem fer èmfasi també en el paquet de recursos, que també apareixen en la moció, que tenen a veure amb el nombre d'USEE, amb la formació o, sobretot, amb resoldre la situació que tenim a la postobligatòria, com deia abans, és a dir, que de manera urgent, entre tots, especialment el departament, dissenyem com donar sortida a la situació dels nanos que acaben l'educació obligatòria però que no tenen espai a la postobligatòria.

Volem fer referència també a dos elements, que són el dels intèrprets en llengua de signes i l'accessibilitat per als nens i nenes o per als nois i noies invidents, perquè són dos col·lectius que reclamen també que es garanteixi l'accessibilitat.

I, finalment, volem remarcar el fet de la necessitat d'obrir una nova convocatòria que amplii el nombre d'hores de vetlladors i vetlladores, que en aquests moments havien patit un retrocés, i amb què el que esperem és poder garantir que abans d'acabar l'any hi hagi aquest nou concurs que amplii el nombre d'hores i, per tant, satisfer part de la demanda que ha quedat insatisfeta... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en nom del Grup Socialista, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé, presidenta, moltes gràcies. «Aprendre junts per viure junts», no?, així és el títol del pla director, i jo crec que aquesta és la idea que hi ha darrere del model d'escola inclusiva que defensa la nostra Llei d'educació; una aposta per un model que ara corre risc, amb l'aprovació de la LOMCE, de desintegrar-se, i lluitarem perquè no sigui així, però que entén que a l'escola eduquem ciutadans i que és tan important el que s'aprèn com amb qui s'aprèn i la capacitat de crear també ciutadania, societat i cohesió. I, per tant, hi ha una aposta clara per aquest model, sense detriment –jo també ho vull deixar molt clar– de l'escola especial, perquè també són molt importants aquestes escoles, i també han de funcionar com cal.

La sospita, consellera –i per això va haver-hi la interpellació en el Ple passat–, és que, de la mateixa manera que retòricament vostès van dient: «Fem país» i després el desfan dia a dia, hi ha una defensa de dir: «Nosaltres apostem pel model d'escola inclusiva» i després el van desfent dia a dia amb les seves accions. I, efectivament, això crea angoixa als pares i mares, als nens i nenes, crea angoixa i desconfiança a la societat en general.

I, com que és veritat que no pot haver-hi un abisme entre el que es defensa i el que es fa, perquè aleshores estem creant, hi insisteixo, aquesta desconfiança, és molt important que no només diguem que defensem el model d'escola inclusiva, sinó que ho fem amb convicció i no amb excuses; tots en sabem les dificultats, tots –són òbvies, són evidents–, però que ho fem amb convicció i que ho fem amb mesures i que ho fem amb planificació.

I, per tant, això és el que pretenia la moció que ha presentat Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa, i això és el que pretenien les esmenes que hem presentat des del Grup Socialista, que moltes són d'ajust, de millora d'alguns conceptes que estan esmenats i d'alguns nous punts que també citava la senyora Camats; per exemple, que el material que s'implanta en els centres educatius per seguir el currículum també tingui en compte les persones, els nens i nenes invidents.

Nosaltres ens felicitem –i per això serem breus– que hi hagi hagut un acord. Hi ha hagut un acord, s'ha transaccionat amb tots els grups de la cambra, i, per tant, el que és important a partir d'avui és reiterar que defensem aquest model d'escola inclusiva, per posar-nos a la feina amb transparència, amb pedagogia, amb mesures concretes; que diguem a les famílies quines són aquestes mesures, per què apostem per elles, i que prenguem solucions, perquè la política està per trobar solucions, no per trobar excuses, sinó per trobar solucions. És molt important el que estem aprovant avui, ens felicitem que ho fem conjuntament, és el missatge que hem de donar a la societat catalana, però també,

consellera, tot el que avui aprovem, esperem i vigilarem que es posi a la pràctica, perquè, malauradament, no sempre és així.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, senyora presidenta. Certament –hi feia referència ara la diputada Martínez-Sampere–, la manera amb què es va decidir titular el pla d'acció, «Aprendre junts per viure junts», és tota una declaració de principis; uns principis que, evidentment –i vull tornar a refermar-ho–, Esquerra hi hem apostat, Esquerra hi apostem i Esquerra hi apostarem. Aquest és el nostre objectiu: que tothom pugui compartir les experiències i l'aprenentatge des de la diversitat als centres, perquè l'escola inclusiva no va adreçada només ni bàsicament a l'alumnat amb discapacitats, sinó que va adreçada a *tot* l'alumnat, i implica, per tant, atenció a la diversitat i donar valor a aquesta diversitat, que tot l'alumnat sigui partícip d'un sistema educatiu, d'un centre, d'un grup classe.

Compartim que l'accés de l'alumnat amb discapacitat o amb barreres per a l'aprenentatge i la participació en el sistema i en l'escolarització ha de tenir els suports necessaris i que fer-ho, tenir, disposar d'aquests suports necessaris és una mesura i és un indicador de qualitat educativa. I, en aquest cas, les associacions de mares i pares, les administracions i persones, si m'ho permeten, com Josep Maria Jarque han lluitat i lluiten per la qualitat de la nostra educació, no només per una escola inclusiva. Així ho van veure també els legisladors quan van treballar i aprovar la Llei d'educació de Catalunya, en què un dels principis fonamentals del sistema educatiu català és la cohesió social i l'educació inclusiva com a base d'una escola per a tothom, i així es recull en uns quants articles del seu articulat. I aquest, per tant, és el model que hem triat, el que hem de desenvolupar d'acord amb els agents implicats, i això és el que diu aquesta moció, en què ha de quedar clar què és el que entenem per «escola inclusiva», tots plegats.

És a dir, cap a quin model d'escola avancem? Quin és el model que cerquem, que busquem? Doncs, una escola oberta a tothom, en què no hi hagi ni discriminacions ni exclusions per cap raó; una escola que doni resposta educativa a la diversitat de necessitats educatives, no només, com deia, dels qui presenten discapacitats o barreres; una escola que potenciï la convivència de persones diverses per avançar en la construcció d'una societat que sigui més cohesionada, i una escola que promogui la igualtat d'oportunitats de totes les persones i n'eviti qualsevol tipus de marginació.

I per fer això cal revisar-nos, cal revisar. Cal revisar quin és l'estat de compliment dels objectius fixats pel Consell d'Europa per al 2010, ara que ja estem al

2013; quins són l'avaluació i el compliment del Pla director d'educació especial del 2003; quins són l'avaluació i el compliment del pla «Viure junts per aprendre junts» del 2007; què cal actualitzar; què cal reconduir, i, com va dir la consellera en la interpellació que li va fer la senyora Camats, si cal més intensitat de suport el 2014, i s'acorda això, doncs, s'haurà de fer. Això és evident.

Per tant, creiem que són vigents els objectius del pla «Viure junts per aprendre junts», el que cal és parlar-ne. Creiem que aquesta és una molt bona moció –gràcies, Dolors Camats, i al Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i a tot el collectiu per plantejar-la. Celebrem, des d'Esquerra Republicana, haver ajudat a consensuar-la. Defensa aquest model que deia d'escola inclusiva; una taula de participació, com s'ha dit –departament, famílies, alumnat, professionals–, per analitzar aquests plans i aplicar la LEC; per mantenir recursos a personal de suport, per acabar de tancar el model d'USEE –«tancar» en el sentit de desenvolupar-lo, assolir-ne els objectius–; per acabar la reconversió dels centres d'educació especial en centres de referència, tal com fixa la LEC; per garantir accés al zero-tres, als serveis escolars o a la postobligatòria, amb un incís especial per als PQPI, que les AMPA ja ens han vingut a plantejar-hi solucions, i demanem que, des del departament, es trobin aquestes solucions dintre del marc vigent; la formació de professorat, la transparència en les dades, l'accessibilitat en especial.

Aquesta moció, per tant, insta el departament i el sector a parlar: a parlar sobre com s'aplica el model, a millorar-lo, amb ambició, sense cofoismes, amb voluntat d'acords, parlant clar, amb dades objectives, i amb l'objectiu d'atendre les necessitats de *tothom*, de tots els alumnes. Entenem que compartir el diagnòstic fa que es puguin compartir solucions: si no es comparteix diagnòstic, és impossible compartir i treballar per les solucions. I, des del Parlament, el nostre grup evidentment vetllarem perquè sigui així el resultat d'aquesta moció.

Demanem votació separada, presidenta, del punt 3.0, perquè entenem que això ja es va votar en la moció que Esquerra vam presentar el mes de juliol, i perquè entenem que, per exemple, les substitucions als centres d'educació especial, a proposta del Partit dels Socialistes de Catalunya incorporada en aquesta moció del juliol, des d'aquest curs escolar ja es fan des del primer dia.

Moltes gràcies. I torno a celebrar aquest acord i a felicitar a tothom que l'ha impulsat perquè això sigui així.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, presidenta. Consellera, senyors i senyores diputats, bon dia, per posicionar-me, en nom del Grup Par-

lamentari de Convergència i Unió, sobre aquesta moció sobre l'escola inclusiva.

Permetin-me recordar que l'educació inclusiva sorgeix com l'expressió d'una opció social: la voluntat d'aconseguir una educació de qualitat per a tothom, independentment de les condicions personals. Compartim plenament que el sistema educatiu ha d'aconseguir una escola inclusiva que aculli la diversitat, les particularitats i l'excepcionalitat de l'alumnat, donant resposta a les necessitats de cadascú; es tracta de l'atenció a la diversitat, ni més ni menys. Manllevant paraules de la consellera Rigau, vam dissenyar el model d'escola inclusiva, el vam mantenir i la Llei d'educació de Catalunya el consagra.

Ens trobem, doncs, parlant d'una moció que compartim pràcticament en la seva totalitat, a la qual hem presentat unes esmenes, conjuntament amb el Grup d'Esquerra Republicana, que creiem que concreten les actuacions. Hem arribat a unes transaccions i agraïm la disponibilitat i el treball.

L'objectiu de l'escola inclusiva és estimular al màxim les capacitats, les destreses i les habilitats dels alumnes, també les habilitats socials. Per tant, és important disposar de dades concretes que permetin la valoració, la concreció i l'atenció dels alumnes per tal de consolidar l'objectiu; que permetin, alhora, obtenir una escala per analitzar la intensitat de l'actuació i de les periodicitats; que valori la importància que adquireix que, a mesura que l'alumne avança en la seva autonomia, cal graduar aquest suport per facilitar el veritable progrés de cada u. L'observació i la detecció dels tutors, dels professors, dels dictàmens dels EAP, els dictàmens dels CDIAP són bàsics com a informació, i és precisament per aquesta importància que el departament ha incorporat en la inscripció de l'alumnat aquesta atenció concreta en CDIAP, tal com hi havia ja altres atencions i altres necessitats especials.

Sabem que en la població escolar hi ha un 2 per cent d'alumnes amb necessitats educatives especials, que cal que estiguin atesos en un marc inclusiu per donar a cada alumne l'oportunitat de créixer. Per aconseguir-ho, conscients que no podem fer el mateix i esperar resultats diferents, des del Departament d'Ensenyament es treballa per: millorar el sistema educatiu, per donar un enfocament educatiu que faciliti els ajuts necessaris a l'alumnat amb més vulnerabilitat, per basar les propostes que es fan en la recerca i en els coneixements actuals, i per defugir un debat ideològic i construir un discurs tècnic i professional. S'han elaborat unes línies prioritàries de treball per a la millora de l'escola inclusiva que abasta l'àmbit dels alumnes, l'àmbit del professorat, l'àmbit del personal especialista, i en aquest collectiu existeixen els vetlladors, dels quals s'amplia la contractació, segons unes bases que ja s'han estipulat, a partir del mes de novembre; s'abasten també les línies de les famílies i s'abasten les entitats amb les quals es col·labora en la taula representativa de les discapacitats.

Es realitza una revisió de la xarxa de suport de l'alumnat amb discapacitat, i s'elabora un pla de millora en les aules d'educació especial i en les USEE repartides

en 10 territoris i 124 municipis, en previsió de seguir la seva ampliació i el seu desenvolupament atenent les necessitats.

Per a la formació del professional, es desenvolupen estratègies metodològiques: el suport personalitzat a l'escola ordinària, el programa intensiu de millora als instituts, s'abasteixen guies per atendre les altes capacitats, els trastorns d'aprenentatge com el TDAH, atencions a la dislèxia i atencions a l'autisme.

En l'àmbit dels alumnes, sense poder enumerar-los tots –no dispo de temps–, sí que voldria remarcar que es presenta una actualització del disseny i de l'oferta de transició a la vida adulta de setze a vint-i-un anys com a mínim de l'alumnat amb discapacitat, que es garanteix l'accés dels infants discapacitats a les escoles bressol, als menjadors escolars, a les activitats complementàries, a les extraescolars i al transport. El departament ofereix als pares dels alumnes amb alguna discapacitat auditiva la possibilitat d'elecció i, tant a l'obligatòria, com a la postobligatòria, com a la universitat, tenen el suport de l'EAP i del CREDA –a la universitat, de la Unidiscat.

En definitiva, creiem que es tracta d'adoptar una mirada sistèmica, en la qual l'individu i l'entorn estableixen una estreta col·laboració. Cal anar avançant en diferents nivells, però en nivells que s'interconnecten entre ells. Calen unes polítiques inclusives, però cal, sobretot, una cultura i unes pràctiques inclusives per tal de reconèixer la diversitat com a diferències entre els individus com un fenomen humà universal, però com un fenomen complex, el fruit de les característiques singulars de les persones, que han de ser acollides per l'entorn.

Demanam també votació separada del 3.0, i votarem a favor de la resta de la moció.

Gràcies, presidenta, consellera, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia, de nou. Estem en termes generals d'acord amb la urgència i la necessitat, i amb l'avinentsa de presentar una moció en aquest sentit. Deixar d'atendre l'alumnat..., o deixar d'atendre o atendre amb menys garanties l'alumnat amb necessitats educatives especials o amb necessitats especials és trencar una de les xarxes bàsiques de la cohesió social i de les garanties educatives per al conjunt de la societat, i per això ens semblava bé la línia en general a la qual apunta la moció presentada per Iniciativa per Catalunya i Esquerra Unida i Alternativa.

Nosaltres hi hem afegit una sèrie d'esmenes: algunes han estat acceptades, altres, transaccionades, i altres no han estat acceptades. Cap d'aquestes era vital ni marcava un abans i un després, ni era blanc o negre sobre..., però anaven totes orientades a garantir en l'ar-

ticulat i en l'especificitat del text una sèrie de mínims que entenem que podien quedar poc clars o que podien quedar a la interpretació posterior del Govern, que, davant de les necessitats pressupostàries, doncs, que s'evidencien, pot acabar prescindint d'alguns dels acords que s'hi volien incloure o que s'intenten incloure en aquesta moció.

Nosaltres, d'entrada, entenem que atendre l'educació especial –és a dir, els alumnes amb necessitats educatives especials– no només és una cosa correcta en les nostres societats, no només és una cosa bona, no només és una cosa que suma, sinó que, a més a més, és una obligació, i que, per tant, no hi tenim gaire més marge a discutir: és una obligació definida per la Convenció sobre els drets de les persones amb discapacitat, aprovada per l'Assemblea General de l'ONU, el 13 de desembre de 2006, i ratificada per l'Estat espanyol. I, per tant, hi ha uns mínims que han de ser garantits, passi el que passi, hi hagi disponibilitat pressupostària extra o no, hi ha de ser inclòs. No només això, sinó que la inclusió dels alumnes amb necessitats educatives especials és un indicador, entenem, sensible del grau de qualitat i d'eficiència del conjunt del sistema educatiu, com ho reconeix la UNESCO o com ho reconeix l'Agència Europea per al Desenvolupament de l'Atenció a les Necessitats Educatives Especials.

Malgrat això, la crisi ja ha anat afectant aquest segment de l'alumnat i aquest segment de l'educació pública, en tant que en els darrers anys hi ha hagut una disminució d'alumnes amb necessitats especials atesos en el sistema educatiu, és a dir, que se'ls hagi correspost la sol·licitud d'atenció: el 2011 eren 12.031; el 2012, 11.657. I el mateix síndic de greuges palesava que les mesures d'austeritat –ho cito textualment– «han comportat reduccions de les hores de personal vetllador assignat en molts centres», cosa que té una incidència directa en la situació d'aquestes famílies, també, dels mateixos alumnes i del mateix concepte d'escola inclusiva, del qual el nostre sistema educatiu i la nostra societat, sobretot, que ha batallat molt per aconseguir-lo, en pot estar més que orgullosa, d'haver potenciat aquest sistema, d'haver potenciat aquesta idea, i d'haver-ne assolit importants fites.

Nosaltres, per tant, hi presentàvem esmenes –i amb això ja acabo– simplement que anaven a reforçar una sèrie de garanties, com dèiem abans, que es respectaven algunes de les voluntats que incloïa la moció: garantir personal de substitució, ho trobem indispensable en el sistema educatiu públic en general, cosa que en molts casos queda sense garantir, però en especial en els alumnes amb necessitats educatives especials; garantir formació per al personal, resulta que atendre l'alumnat amb necessitats educatives especials no és senzill, i passar de la integració a la inclusió a l'aula, la inclusió en la matèria educativa, depèn bàsicament no de la presència d'algú, sinó de la formació que té el vetllador, de la formació que pugui tenir el personal que s'hagi d'encarregar de convertir la integració en inclusió.

Volíem garantir el terreny perdut, ja, en les retallades dels darrers anys. Aquest punt no ha pogut ser inclòs i, per tant, serà segurament l'únic en què no votarem

d'acord amb el resultat final de la moció, que manté el verb «mantenir», justament: «Mantenir el nivell pressupostari actual», que nosaltres entenem que ja ha passat per diverses retallades i que hauríem de recuperar cap enrere. Per tant, hi mantindrem nosaltres un vot diferenciati del conjunt de la moció, que òbviament votarem a favor.

I volíem garantir, també, la pluralitat d'actors que participaven en la taula, que justament ha de vetllar per això. Bé. No hi ha quedat exactament reflectit el que nosaltres hi volíem dir, però, en tot cas, hi votarem igualment a favor.

En definitiva, les esmenes anaven en la línia de garantir els detalls i garantir tot el perímetre del que nosaltres entenem que és la defensa de l'escola inclusiva.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señora presidenta... Señoras y señores diputados, la escuela inclusiva busca una educación de calidad para todos, independientemente de las condiciones personales, de género, origen social o capacidades de las personas que la tengan que recibir, y también la atención a la diversidad; busca evitar dejar fuera a nadie de la vida escolar ordinaria, garantizar que todas las personas puedan ser educadas en su entorno habitual; no se trata de integración de personas con alguna discapacidad, sino de dar respuesta a la diversidad en las aulas.

Dicho esto, para Ciutadans, hay que tener también flexibilidad; hay que atender también a los centros educativos especiales; se debe atender, también, en cuanto a las personas, a casos concretos, sin apriorismos ideológicos que busquen que las personas sean las que encajen en el modelo que se diseña desde la Administración. Son los servicios educativos los que se tienen que amoldar a las especiales y únicas características del alumno con necesidades educativas especiales.

Tampoco hay que ser deterministas, en el sentido de que a tal tipo de discapacidad o trastorno que influya en el aprendizaje se le haya de dar forzosamente un tratamiento educativo específico.

La estrategia en la escuela inclusiva debe ser sostenible. No podemos modificar el tratamiento o los medios dedicados a estos alumnos al albur de los medios económicos o de las posturas ideológicas que presidan cada momento histórico. Los alumnos con necesidades educativas especiales tienen derecho a una continuidad del modelo educativo y de la atención individualizada que reciban.

Hay que conseguir una relación fluida y constante entre los centros de enseñanza y los centros de educación especial y de salud mental para aprovechar si-

nergias y conocimientos incorporando los recursos de estos centros especializados a la escuela.

Es necesario también plantearse la formación de los maestros como esencial para una educación inclusiva de calidad. Esta formación de los maestros, además, debe contemplar la revisión de los planes y programas necesarios y la implantación de las reformas formativas que sean precisas. Esto se incluye en la moción que hoy vamos a aprobar y que va a contar, en general, con el soporte a todos los puntos por parte de mi partido, de Ciutadans.

Sin embargo mi grupo, en lo que sí que se va a abstener, es en lo que respecta al artículo 5, que consagra el uso único de la lengua de signos catalana como lengua vehicular, ya que es sabido que no puede imponerse una lengua vehicular sobre la otra oficial, en este caso el castellano, con exclusión de esta, no es posible hacerlo legalmente conforme a las sentencias de nuestro Tribunal Constitucional. Sin embargo, como en esta moción se atiende también en el redactado a las demandas de padres y madres, que podemos considerar inclusiva de esta cuestión, con buena fe, no vamos a votar en contra, sino que nos abstendremos en este punto.

Nos hemos de referir hoy también al informe PISA, que revela una mejora de la comprensión lectora, que es el único parámetro en el que rebasamos trabajosamente la media de la OCDE. En cambio, en ciencias y matemáticas seguimos no solamente por debajo de la media de la OCDE, sino también de la maltrecha media española. Y aquí debemos lamentar la falta de acuerdo con la que ha sido promulgada la LOMCE en este país, refiriéndome a España, que tiene tan nefastos resultados.

Y volviendo a los resultados de PISA en Cataluña, en comparación con el año 2009, Cataluña ha bajado en matemáticas de 496 a 493 puntos, y en ciencias, de 497 a 492. Si estos resultados hubieran sido buenos, supongo que se los atribuirían en la *conselleria* y ahora no sabemos qué nos dirán cuando, administrando durante estos últimos años la enseñanza en Cataluña, ha habido un retroceso claro en estas puntuaciones respecto al trienio anterior.

El informe PISA, como todos sabemos, no mide el rendimiento educativo de los niños y niñas con necesidades educativas especiales, sino los resultados generales del sistema educativo. Si nuestro sistema educativo no solo funciona mal, sino que va a peor —en Cataluña ha descendido, como he dicho, en puntuación—, ¿qué responsabilidad tiene el Gobierno? ¿Qué responsabilidad tienen los dos principales partidos españoles, el PP y el PSOE, que no se han puesto de acuerdo en una reforma del sistema educativo que sea fiable? ¿Y qué responsabilidad tenemos en este Parlamento, los partidos políticos que lo formamos, si se sigue alentando desde los grupos un sistema de fracaso diciendo que es un *model d'èxit*, y si se está de acuerdo en mantener este sistema porque no importa que sea malo y lo que importa es que se lo haya cocinado el Parlamento y que hay que repetir el mantra del *model d'èxit*? Hay que acometer las reformas necesarias

porque la escuela inclusiva es también la escuela para todos, precisamente se trata de eso.

Si la escuela de todos es mala, nos tememos que es aun peor cuando hay que atender a los alumnos con necesidades educativas especiales.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, honorable presidenta. Honorable consellera, el Grup d'Iniciativa ens presenta aquesta moció sobre educació inclusiva on demanen mesures per a garantir a Catalunya el sistema educatiu inclusiu, precisament amenaçat pel deute que l'esquerra espanyola i l'esquerra catalana van deixar al Govern. Nosaltres hi votarem, en la majoria dels punts, a favor. Permetin-me, però, una prèvia avui que parlem d'educació.

Jo, senyors i senyores diputats, em vull solidaritzar; em vull solidaritzar amb tants i tants mestres catalans víctimes de la LOGSE; em vull solidaritzar amb tants i tants professors cremats per un model educatiu que ha renegat de l'autoritat i que ha abdicat de l'esforç. Jo els demano –ho dic pel Grup Socialista i pel Grup de Ciutadans– que abans de criticar la reforma educativa del Partit Popular tinguin una mica de rubor per mirar el trist panorama que les seves polítiques educatives han deixat al darrere. «Model d'èxit», en diuen, 25 per cent de fracàs escolar; model d'èxit, incapaç de remuntar la posició a les avaluacions internacionals; model d'èxit, que ha deixat tants i tants mestres a la cuneta professional per claudicació anímica. Com entenen vostès l'èxit?

Jo em felicito, senyores i senyores diputats, em felicito perquè, per primer cop, en trenta anys els espanyols i els catalans podran posar en pràctica un model educatiu alternatiu, que recuperi la cultura de l'esforç i que obri horitzons de treball, o es que estan vostès en contra de la formació professional dual? O estan en contra d'haver d'aprovar per passar de curs? O estan en contra que els alumnes que no volen estudiar tinguin vies alternatives de formació?

Alguns parlen amb aires grandiloqüents d'educació pública, però, saben què necessita l'educació pública? Eines per desplegar la qualitat. Perquè vostès no han volgut elevar, el que han volgut durant tots aquests anys és anivellar. I així l'educació de qualitat s'ha fet molt més difícil per a aquells que no poden pagar una escola privada.

Senyores i senyors diputats, nosaltres defensem un model educatiu de qualitat per a tothom. Per això estem a favor dels punts que planteja aquesta moció, que s'ha presentat amb un to obert i constructiu.

Hi votarem a favor, perquè la societat és plural i diversa, perquè, d'una manera o altra, tots hem de conviure i aprendre a conviure amb la limitació i la fragilitat, perquè no tot en aquesta vida és productivitat,

perquè les persones no són màquines de resultats. Per això donem suport a aquesta proposta, per això estem a favor de l'escola inclusiva.

Però, permetin un matís també per pujar una mica, diguéssim, o per elevar el nivell tan pla d'aquesta discussió, una mica de discrepància al marge del políticament correcte. Jo hi afegiria un matís, no calguéssim en «utopies» educatius. Educació inclusiva? Sí, sí... Contradiccions amb la lògica més elemental? No. Està bé que facilitem les coses a aquelles persones que tenen dificultats, però no tindria sentit que aplanéssim tant el camí que algú que no tingués capacitat obtingués un títol en algunes matèries.

I anem amb compte –anem amb compte– a no omplir les aules amb tant de personal de suport que fem impossible la tasca als mestres. Perquè, de tot això, ens en parlen, els mestres, encara que el seu remor no sigui fàcil de sentir a les moquetes d'aquest Parlament.

Solidaritat i oportunitat per a tots, senyors i senyores diputats, però amb dos dits de front, perquè la resistència inclusiva d'un sistema té també un límit i, quan se'l vol superar, es pot enfonsar l'edifici de la qualitat.

En qualsevol cas, nosaltres, que apostem per l'escola inclusiva, com he dit, pel motius que he dit, donarem suport a la majoria dels punts, perquè també recullen les demandes del sector.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, la illustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies també a tots els grups parlamentaris. Ara ho deia el senyor Costa, per aquest debat que com que és de cert consens, té una certa planícia en la seva execució.

Jo els vull donar les gràcies a tots, ja ho he fet abans, als que han presentat esmenes, també als que no, molt especialment al Grup d'Esquerra, ara ho deia la senyora Anna Simó, perquè sé que hi ha col·laborat malgrat no haver-hi presentat esmenes. Perquè, al final, l'aprovació majoritària de molts dels punts d'aquesta moció, pràcticament tots, al final el que acaba donant és el que buscaven: u, confiança a les famílies, que saben que hi ha un text bàsic que és la llei, que és els suports legals, que evidentment aposten per l'escola inclusiva, que saben que en els discursos l'escola inclusiva tots hi coincidim, però que ja no estan tan convençuts que això quan es porta a la pràctica sigui així. I, per tant, la intenció d'avui, del debat d'avui, era dir no només en les paraules, també en la praxi, que hi hagi una certa confiança i mecanismes que aquesta confiança es pugui exercir: a la taula, a les dades, etcètera. I l'altra, les garanties; alguns de vostès ja ho han dit, no només amb bones paraules, també amb recursos, apostes, voluntats, garanties i més recursos es pot garantir que no només es fa integració, es deia, sinó que a més a més es fa inclusió i es fa ben feta.

Els demano, per tant, que, d'aquest compromís majoritari, en la majoria dels punts com a mínim, d'avui i d'aquesta coincidència, no ens n'estiguem només a l'hora de votar, sinó que els seus grups en facin seguiment també, perquè el nostre ho farà; que fem seguiment de l'aplicació d'aquesta moció; que fem seguiment de la feina del departament, i que fem seguiment que realment l'escola inclusiva és una realitat. Que és veritat, ha de fugir de discursos bonistes i utòpics, ha de ser una realitat i ha de fer possible... –i en això descarto o discrepo del que deia el senyor Sánchez Costa, i ja li dic que ja està bé, no?, que, com a mínim, hi hagi certa confrontació, si ho vol, en algun punt o en algun tema–, i ha de fer possible allò que sí que és un model d'èxit a les nostres aules, i és que la barreja, el fet de fer de la diferència no un obstacle, sinó un element positiu, és un model d'èxit en el nostre sistema educatiu. Ho és, ho ha estat des del primer dia que l'escola catalana no separi en funció de llengua, que és el que altres societats han fet, i a casa nostra això és un model d'èxit, perquè no s'ha fet i ha garantit una societat plural i inclusiva, i el que volem també és que ho continuï fent també amb aquells alumnes amb necessitats educatives especials, just el contrari del que fa la Llei d'educació del Partit Popular, que segrega, que separa des del primer dia en funció de les dificultats, de les necessitats, de les especificitats de cada alumne, des del primer dia.

I el que nosaltres els diem és que és just al revés: que la inclusió no és només garantia d'èxit per a uns alumnes amb més dificultats, que la inclusió no és només garantia d'igualtat d'oportunitats, sinó que la inclusió és garantia d'èxit acadèmic i a més a més d'èxit social, que és el que persegüim també en aquesta moció i al darrere del model d'escola inclusiva, que espero no només compartir, ho deia, en els discursos, sinó també en l'aprovació d'aquestes mesures i en el seu seguiment.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació. *(Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.)* Sí..., el senyor Carles Carrizosa?

Carlos Carrizosa Torres

Por alusiones, señora presidenta.

La presidenta

Trenta segons...

Carlos Carrizosa Torres

Sí, señora Camats, nadie pretende dividir en Cataluña a los alumnos por idiomas, lo que se pretende es una verdadera escuela inclusiva, que no excluya al castellano y que lo incluya también en el seno del aula junto con el catalán.

(Quim Arrufat Ibáñez i Jordi Cañas Pérez demanen per parlar.)

La presidenta

Senyor Arrufat i, després, senyor Cañas.

Quim Arrufat Ibáñez

Gràcies. Per demanar votació separada del punt 3, però no dels..., o sigui, independentment del 3.1, 3.2, 3.0...

La presidenta

Tot el punt 3?

Quim Arrufat Ibáñez

No, el punt 3..., l'enunciat que segueix el número 3.

La presidenta

«Mantenir els recursos i serveis destinats...»

Quim Arrufat Ibáñez

Exacte.

La presidenta

Molt bé. Senyor Cañas?

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta. Para pedir votación separada del punto 8, paréntesis 12. Esmena 3, del PSC.

La presidenta

Molt bé. Alguna més? *(Pausa.)* No. *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Sí, també per demanar votació separada de la 3.0.

La presidenta

Sí, ja està demanada. Alguna més? *(Pausa.)*

Comencem la votació d'aquesta moció, que haig de dir que està molt ben presentada –més val fer broma. I votarem per separat, en primer lloc, el punt 3, només l'enunciat; després, votarem el 3.0; després, votarem el punt 8, i, a continuació, la resta de la moció.

Per tant, comencem pel punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 125 vots a favor i 3 abstencions.

Votem ara el 3.0.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 105 vots a favor i 23 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i es reprèn a les quatre de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Esther Andreu Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, d'Interior i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

La presidenta

Obrim la sessió de nou amb el dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la convocatòria d'un referèndum sobre la secessió de Catalunya sense l'autorització del Govern de l'Estat i de les Corts Generals.

Moció

subsegüent a la interpellació sobre la convocatòria d'un referèndum sobre la secessió de Catalunya sense l'autorització del Govern de l'Estat i de les Corts Generals (tram. 302-00097/10)

Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, diputats i diputades..., subo a esta tribuna para hacer un acto revolucionario en sede parlamentaria, que es constatar el artículo 1 de la Constitución, el artículo 92 y que todos nos comprometemos a respetar las leyes siendo diputados de este Parlamento. Un acto impropio, lógicamente, en un parlamento democrático, pero necesario en tanto en cuanto tenemos gobiernos que más que gobernar se dedican a preparar un camino hacia Ítaca, dicen, pero básicamente hacia un gran muro con el que quieren que choquemos todos los catalanes, que es el muro de la frustración para los independentistas y el muro del cabreo, del enfado de aquellos que queremos seguir conviviendo dentro de España y de la Unión Europea.

El primer punto de la moción... Lo digo para que luego, si escuchan los ciudadanos que nos estén siguiendo, virguerías jurídico-políticas, justificaciones, excusas, ya les avanzo cuáles son los artículos para que nadie se llame a confusión. El primer punto de la moción que vamos a votar dice que la soberanía nacional reside en el pueblo español –revolucionario, como les decía– del cual emanan todos los poderes del Es-

tado, tal y como establece el artículo 1 de la Constitución. Este es el primer punto de los tres que van a votar todos los diputados de esta cámara. La verdad es que si hay algún grupo parlamentario o diputado en un parlamento democrático de un país democrático que no puede votar el artículo 1 de su constitución democrática tenemos un problema, como en Houston, pero en Cataluña, porque si ustedes son incapaces de votar el artículo 1, que dice que este Parlamento emana del pueblo español y que este Parlamento es representación de los ciudadanos de Cataluña, tenemos un problema.

Segundo punto de esta moción revolucionaria, como les digo, que es que cualquier referéndum sobre cuestiones que sean competencia exclusiva del Estado solo podrá ser convocado por el Gobierno de España, autorizado previamente por el Congreso de los Diputados y de acuerdo con lo que estipula el artículo 92 de la Constitución. Otro acto absolutamente provocador, que es decir lo que dice el artículo 92 de la Constitución: solo los referéndums que afecten a competencias exclusivas del Estado pueden ser convocados por el Gobierno de España con las Cortes y convocados y firmados por el rey. Eso que dice ese artículo 92; queremos que quede claro en esta cámara, una cámara donde se escucha muchas veces decir que se van a poner preguntas y fechas y que se van a hacer consultas al margen del marco constitucional y de las leyes democráticas.

Y el tercer punto, que este sí que ya es del todo una provocación para aquellos que defienden los golpes contra la Constitución, dice que este Parlamento se compromete con la democracia y rechazará cualquier tipo de declaración unilateral de independencia que atente contra el estado de derecho y las leyes democráticas. En definitiva, es un artículo que va directamente a la línea de flotación de la tesis de Esquerra Republicana y de parte de Convergència i Unió, que es defender la vía kosovar, la vía del golpe contra la Constitución como salida a una democracia. Evidentemente que saldríamos de la democracia, porque dar un golpe contra la Constitución democrática sería eso pero, desde luego, queremos que este Parlamento constate y les diga a los ciudadanos de Cataluña que eso nunca va a pasar en este país que es España ni en esta comunidad autónoma que es Cataluña.

Estos son los tres puntos. A partir de ahí ustedes, con su derecho a decirles a los ciudadanos lo que crean, y los diferentes portavoces que salgan pueden darle vueltas, opinar, decir, pero he querido leer los tres puntos porque seguro que escuchamos algunos portavoces que quieren evitar debatir, hablar y votar lo que hoy se trae aquí. Y hoy lo que tenemos aquí es: uno, el «we the people» español, eh?, la soberanía reside en el conjunto del pueblo español; supongo que si ustedes fueran norteamericanos votarían o estarían a favor de que todos los ciudadanos son soberanos de un país, aquí también en España igual que en Estados Unidos, igual que en Alemania, igual que en Francia, igual que en Austria, igual que en muchos países; dos, que el único artículo –luego les tocará su turno, no se preocupen–, que en Cataluña todas las leyes deben ser

respetadas y que, por tanto, el artículo 92 también es un artículo vinculante, y que también debemos aceptar, como no puede ser de otra manera, que sólo el Gobierno de España, con el apoyo de las Cortes y referendado por el rey, podrá convocar un referéndum sobre una cuestión como es la soberanía nacional.

Esto, en definitiva, junto al rechazo a los golpes contra la Constitución, que creo que como demócratas, vaya, si alguien lo esquiva, pues, el problema lo tiene desde luego con la democracia, si alguien está intentando votar en contra de un punto tan evidente como que respetaremos la convivencia y las leyes democráticas, pues, tendremos un problema, desde luego, por aquellos que no lo respeten.

Yo insisto, me gustaría ver al lado de esta moción a todos los miembros de este Parlamento, porque dice cosas tan evidentes como la ley democrática, que por cierto mañana se celebra su aniversario, su treinta y cinco aniversario, que algunos se dedican en sus actos a enterrarla... Lo digo porque el Grupo de Esquerra Republicana, sus juventudes se dedican a enterrar la Constitución; yo creo que con eso está todo dicho, el concepto de democracia que tienen quienes nos gobiernan, y otros, pues, se dedican no sólo a no celebrarla sino a hablar de la Constitución, que es garantía, en definitiva, y un marco de convivencia, como un problema. Nunca una ley democrática, votada por la mayoría de ciudadanos, puede ser un problema. El problema es no aceptar las reglas de juego, el problema es no aceptar la democracia y el problema es no aceptar que lo que es de todos lo decimos entre todos, por tanto, hoy votamos aquí eso. Espero que el Partido Socialista de Cataluña, en vez de nadar en la ambigüedad, en vez de moverse en ese discurso de un día decir una cosa y la contraria, esté del lado de la Constitución, esté del lado de la democracia, de la convivencia y, por tanto, espero ver, por lo menos, a los grupos parlamentarios que formalmente deciden eso. Decía el señor Rubalcaba... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat... Té la paraula per defensar les esmenes presentades en nom del Grup Socialista, l'il·lustre senyor Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats i diputades, molt bona tarda, el partit de Ciutadans ens presenta avui una moció que als socialistes ens ha sorprès una mica perquè no té una línia de continuïtat unívoca amb la interpellació que fa dues setmanes el senyor Rivera li va fer al Govern. Nosaltres creiem que és una moció que té quelcom semblant a un *coitus interruptus*, perquè vostè, durant la interpellació, va parlar de la consulta, entenc jo, senyor Rivera, que acceptant que existeix avui a Catalunya i Espanya, i si m'apura la Unió Europea, un problema, un problema polític de primera magnitud sobre la relació de Catalunya amb la resta d'Espanya.

Vostè, malauradament, a la moció que ens ha presentat no ens parla –com malauradament el seu partit polític, darrerament, ens té massa acostumats–, de solucions, sinó que el que ens planteja és una moció en negatiu, reactiva, que ens recorda simplement part, només part de la legislació vigent, però com que jo ja sé que no ho han fet vostès deliberadament, el Grup Socialista ha presentat una esmena, extensa, com han pogut llegir, que el que tracta és de completar la part que vostès no adrecen. És a dir, el que tracta és d'oferir solucions.

L'esmena que el Grup Socialista ha presentat el que fa, en primer lloc, és reconèixer, com vostè va fer en la interpellació de fa dues setmanes, que hi ha un problema polític de primera magnitud, que es pot, a més d'escoltar, com a mínim, hauríem d'intentar tots adreçar-lo, i a més nosaltres li diem amb tota naturalitat que, òbviament, l'únic marc legal, amb això nosaltres no tenim la confusió una mica pueril d'altres grups polítics que parlen de marcs legals en plural, sinó que marc legal n'existeix un, que emana de la Constitució, l'Estatut i, si m'apura vostè, de les directives europees, que algunes es transposen. El fet és que vostè en la moció diu una cosa que, com a mínim, és discutible; vostè diu que la consulta s'ha d'autoritzar necessàriament pel Govern espanyol. Bé, això, inclús constitucionalistes molt propers, tan propers que els tenen dins del partit, diuen que es pot fer de diferents maneres. El que li vull dir amb això és que, en opinió del Grup Socialista, i per això hem plantejat la nostra esmena, aquesta consulta –i va més enllà del que vostès han dit– només es podrà realitzar, com el temps demostrarà, si és acordada entre els governs espanyol i català i, per tant, encabida en la legalitat. La Constitució espanyola i el mateix Estatut, el que preveuen en el seu si és, de fet, mecanismes per si eventualment, en aquest cas, la consulta no hi cabés, poder reformar-la. I crec que això és l'esperit que ens hauria de moure a tots avui a l'hora de discutir el problema polític de primera magnitud que està plantejat.

És evident –i amb això parlo d'un altre tema d'actualitat molt relacionat amb aquest, que a través d'aquest ball de partits favorables a les mesures unilaterals, on per cert no sé molt bé què hi pinta Iniciativa per Catalunya, i en aquest context insereixo la pregunta tan estranya que va fer ahir el senyor Herrera al president del Govern–, és evident que a través de la unilateralitat no resoldrem aquest problema, perquè mai Escòcia, per exemple, va aprovar en el seu Parlament la pregunta ni la data abans d'acordar-la amb el Govern espanyol, el que passa és que aquí alguns no tenen paciència, però és d'aquest tipus de coses que voldríem parlar. I per tant, al Grup de Ciutadans el que els vull dir, si els amables diputats de Convergència i Unió em deixen, és que si vostès no accepten l'esmena que nosaltres hem fet amb tota la bona intenció, amb tota la bona voluntat de la que hem estat capaços, nosaltres no podrem votar a favor de la seva moció.

I miri, senyor Rivera, aprofitant que vostè últimament repeteix molt sovint, perquè l'he sentit algunes vegades, que té trenta quatre anys, jo també em recordo de

la seva explosiva aparició a Catalunya l'any 2006, és a dir que vostè porta ja uns quants anys a la política, i és veritat que vostès potser ara no en són conscients, que estan probablement en una cruïlla com a partit transcendent, en què han de decidir què volen ser de grans. Jo crec que capacitat els en sobra, entusiasme, també, però corren el perill que potser ara no veuen, de convertir-se en un partit còmode en la tasca de l'oposició, còmode en posicions immobilistes, en un histrionisme pujat de to, en una gesticulació permanent i que, en definitiva, sigui un partit reactiu i negatiu. Així no resoldrem molts dels problemes que existeixen, tant a Catalunya com a Espanya.

I acabo dient-li el que hauria de ser una obvietat, i que nosaltres pensem, modestament, que no està reflectit en aquesta moció que ens han presentat. Els partits polítics, per sobre de tot, a llarg termini sobretot, i si eviten el regat en curt, han de servir per resoldre problemes, i a la moció que vostès han presentat avui, malauradament, no adrecen ni intenten cercar solucions per resoldre'ls.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, permeti'm primer una qüestió més de tipus personal, perquè en aquests moments que estem parlant aquí s'està fent el funeral de l'escriptora de la meua ciutat, la Joana Raspall, a Sant Feliu de Llobregat, i ja que no hi puc ser, sí que volia dedicar-li un record i he triat un poema molt breu que em sembla que podria reflectir com se senten molts catalans i catalanes amb relació al tema que avui ha portat el senyor Rivera. Diu: «Sóc la pilota / i estic cansada / de ser xutada / a tort i a dret, / i encara gràcies / si no se'm xuta / amb vamba bruta / i el camp és net.» La Joana, no sé si ho va escriure per aquest tema, segurament no, però estic segur, coneixent-la, que no l'hauria molestat que jo avui hagi utilitzat aquest poema.

Bé, ens trobem amb una moció que el senyor Rivera ja ens ha explicat quin és el seu destí, és que demà *El Mundo*, *La Razón*, *Interconomía*, diguin: «El Parlament de Catalunya es nega a avalar la Constitució, i especialment el PSC no avala la Constitució.» Bé, aquest és l'objectiu, molt bé, és legítim; com a mínim, vostè ha tingut la sinceritat d'explicar-ho.

En tot cas, enfront del relat que fa Ciutadans el meu grup li ha presentat una esmena, que, per cert, encara vostè no ha tingut l'amabilitat o l'educació de dir-me si l'acceptava o no, encara que suposo que no, però el normal és comunicar als que fan esmenes si s'accepten o no, que fa un relat diferent, diferent del que fa Ciutadans.

I demanem que aquest Parlament constati coses que són òbvies: una, que el preàmbul de l'Estatut, plenament en vigor, reconeix Catalunya com una nació; segona, que a l'Estatut del 2006 el 73,9 per cent dels votants van votar l'Estatut i el Tribunal Constitucional després no va respectar la voluntat popular; que a les darreres eleccions la majoria de partits polítics s'hi van presentar portant en el seu programa electoral la voluntat de fer un referèndum o consulta i que cent set diputats i diputades d'aquesta cambra portaven en el seu programa electoral la necessitat de fer aquest referèndum; que diversos experts en dret constitucional, des del senyor Rubio Llorente al senyor Javier Pérez Royo, fins a experts catalans com el senyor Francesc de Carreras, el senyor Carles Viver i molts d'altres, han avalat que es pot fer un referèndum o una consulta per via legal sense necessitat de modificar la Constitució i, a més, cenyit a l'àmbit de Catalunya, i que més enllà de discussions sobre el dret a decidir o el dret a l'autodeterminació –que vostès diuen que el dret a decidir no existeix i el dret a l'autodeterminació no és aplicable–, més enllà d'aquestes denominacions, nosaltres, miri, l'únic que volem és fer el mateix que ja han fet els ciutadans i ciutadanes del Quebec i que faran els ciutadans i ciutadanes d'Escòcia l'any que ve. Si no li volen dir dret a decidir o dret a l'autodeterminació ens és igual, volem fer allò que ja han fet al Quebec i que volen fer la gent d'Escòcia. I també portem el rebuig a la moció que Unió del Pueblo y Democracia va presentar al Congrés dels Diputats en contra del dret a decidir del poble català.

Em vull referir breument a dos d'aquests aspectes. El primer és que el senyor Rivera ens llegia un article de la Constitució i ens incitava: «Vostès hi estan d'acord o no?» Molt bé. El preàmbul de l'Estatut d'autonomia de Catalunya en vigor –malgrat les interpretacions que fa el tribunal, però està en vigor, no està anul·lat– diu: «El Parlament de Catalunya, recollint el sentiment i la voluntat de la ciutadania de Catalunya, ha definit Catalunya com a nació d'una manera àmpliament majoritària. La Constitució espanyola, en l'article segon, reconeix la realitat nacional de Catalunya com a nacionalitat.» Vostès, senyors i senyores de Ciutadans, no estan d'acord amb aquest preàmbul, no l'accepten. Per tant, per què hem d'acceptar nosaltres altres coses? Vostès tampoc accepten una llei en vigor. A què ve ara, doncs, aquest sentiment de legalitat?

L'altre aspecte –l'altre aspecte–: el senyor Francesc de Carreras, impulsor o inspirador de Ciutadans, a la Comissió pel Dret a Decidir –vostès no hi eren, però ell va venir i ho va dir– deia: «L'article 92 pot fer saber quina és l'opinió dels catalans» –no de tot Espanya– «sense tenir en compte els sondejos electorals ni les manifestacions ni tan sols les eleccions.» Llavors em deia: «El senyor Bosch diu “tenim dret”», i ell deia: «No, no, no tenen dret, tindran dret quan això es concreti en una consulta.» Són posicions diferents, però que es concreten en una cosa: cal fer la consulta. I sembla mentida, però vostès no la volen fer.

I l'última qüestió. Avui, ara, vostès ens faran votar sobre la Constitució. Miri, la Constitució del 78 era més nostra que del PP i ja no diguem que de Ciutadans,

que llavors no existia, eh?; però molt més que del PP, però la sentència del Tribunal Constitucional de l'any 2010 sobre l'Estatut ens va expulsar a molts catalans i catalanes del pacte constitucional, i el problema és que ni vostès ni el PP ni el PSOE se n'han volgut as-sabentar.

Miri, avui s'han fet una fotografia amb la delegada del Govern a la recepció de la Constitució tres par-tits d'aquesta cambra. Hi tenen tot el dret, però potser haurien de reflexionar sobre per què els dos partits catalans que van ser els dos únics que van tenir ponents a la Constitució del 78 no hi érem. No sé, senyor Luce-na, si això li respon la seva pregunta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergio San-tamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. El Grupo Parlamentario del Par-tido Popular ha propuesto cuatro enmiendas de adi-ción que refuerzan el contenido de la moción de Ciu-dadanos. Parca y desnuda, señor Rivera, a los fines pretendidos –parca y desnuda. Se trata de recordar a los olvidadizos que la Constitución de 1978 es la ca-sa común de todos los españoles, incluidos los catala-nes. Yo, por edad, no la voté, pero no tengo necesidad de hacerlo porque me identifico en lo fundamental con ella, al ser garantía de los derechos y libertades de todos los que estamos aquí reunidos. También, co-mo digo, de los que la rechazan. Además, la nuestra fue fruto de un gran pacto político que ahora, desgra-ciadamente, se me antoja imposible, y ante esa tesitu-ra quisiera destacar el valor de estabilidad y progreso que nos ha proporcionado.

Como en todas las grandes casas, en la nuestra hay elementos comunes que son indivisibles porque todos los compartimos. Hay quienes, como la Izquierda Re-publicana, denuncian que el edificio tiene aluminosis y quieren hacernos saltar por la ventana en lugar de reformar los defectos que pudieran existir para hacer-lo más sólido. Yo les reclamo esta actitud constructiva en lugar de destruir lo que tanto ha costado levantar. Miren atrás, señores de Esquerra Republicana. Los que pretenden demoler esa gran obra de convivencia han pasado del derecho a decidir al derecho a dividir, porque ya han manifestado que la secesión es su único objetivo, y lo hacen de forma irresponsable al no me-dir sus consecuencias. Un proceso como el que defienden no es en absoluto democrático, sino manipulador y teledirigido al fin último de la separación. No acepto el imperativo del sí o sí, sino el respeto a las normas en las que se asienta la convivencia pacífica entre ciu-dadanos. Aun pensando diferente, tenemos un único marco legal que garantiza los derechos de todos, tirios y troyanos.

Y a los que defienden la ruptura les reclamo rigor, que no confundan autonomía con soberanía; son dos

conceptos elementales en derecho constitucional que quieren asimilar, confundiendo los malintencionada-mente. Esto no es un parlamento soberano –este no es un parlamento soberano–, no. Nos eligen los ciudada-nos para desarrollar la autonomía y no para superar-la unilateralmente porque sería, además de tramoso, ilegal. Una declaración soberanista como la del pasa-do mes de enero no contó siquiera con el respaldo de los dos tercios de los diputados de esta cámara. Esta es una exigencia estatutaria para reformar el Estatuto de Cataluña, y es un argumento nada desdeñable y lo saben, bien que lo saben. Un ejemplo de lealtad sería que los que tanto denigran la Constitución por obsoleta agradecieran al menos el autogobierno que tan mal administran. El señor Mas es presidente de la comunidad autónoma de Cataluña y tiene las ma-yores competencias de su historia gracias a ella. Por eso no podemos entender cómo han apostado por so-brepasar todos los límites competenciales apelando a una voluntad política que no es la mayoritaria en nues-tro país.

Miren, el Partido Popular reclamó una mayoría excep-cional y la obtuvo en la sede de la soberanía nacional en las últimas elecciones generales. Ustedes, señores de CiU, se quedaron con las ganas, invocando esa mis-ma mayoría que los ciudadanos les negaron. Señores diputados de CiU, si me lo permiten, háganse esta pre-gunta: ¿cómo han pasado de engendrar la Constitución a considerarla un engendro? Un insigne representante suyo, como Miquel Roca, fue padre de ella, y ahora, inexplicablemente, defiende su parricidio político. Re-sulta muy difícil de entender... (*Remor de veus.*) Sí, sí, es así; es así aunque les pese. Resulta muy difícil de entender, a no ser que todo esto sea una pose por su parte fruto de la impostura a la que muchas veces lleva la ambición y el vértigo a perder el poder en Cataluña. Ahora que están en el *sprint* final de su pregunta, de su consulta, pregúntense también cómo es posible que quieran desandar lo recorrido en común, lo comparti-do en común por tantos durante tanto tiempo.

Les pido introspección, les reclamo *seny*, si es que al-go les queda. (*Veus de fons.*) *Seny*. La unidad de Es-panya no es negociable. La unidad de España, señores diputados de esta cámara, no tiene precio.

Nada más.

Muchísimas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula el senyor Quim Arrufat, en nom del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda. Permeteu-me, primer de tot, un comen-tari sobre la foto d'avui; la foto dels tres líders de tres formacions polítiques d'aquest Parlament celebrant la Constitució, no per la coherència política d'aquests grups amb la foto, sinó pel conjunt de la fotografia, pel conjunt, també, de les rialles i de la copa de cava

que alçaven. I a nivell, també, una mica individual i particular, jo, que com molts de la meua generació hem estat criats sota el mandat de Marta Mata, sota tants i tants socialistes que van construir entitats, van construir sindicats, van construir municipalisme, van construir, doncs, el que llavors ells creien que era un sacrifici necessari, el de consensuar marcs i ordenaments jurídics conjunts, d'articular forces polítiques que tant compessin amb la gent autòctona com amb la immigració perquè consideraven que allà estava el subjecte del progrés, el subjecte del canvi, el subjecte en l'educació, en l'ensenyament públic, en la sanitat, en la convivència, doncs, perdoneu que faci aquesta nota biogràfica per dir que la fotografia d'avui, de veritat, queda tan i tan i tan lluny del que, d'alguna manera, la constellació d'idees i d'esforços i sacrificis personals que emanaven dels socialistes van representar en algun moment, queda tan i tan i tan lluny, que els situa gairebé a l'altra banda.

És obvi que, com s'ha dit, no es un missatge revolucionari el que aquí s'escriu, és obvi; és, al nostre parer, profundament conservador, profundament immobilitista i profundament retrògrad. De fet, la posició política del grup que ho presenta en aquesta cambra, però també d'altres grups són molt més similars a la guàrdia pretoriana del Regne d'Espanya, a la seva delegació, al seu destacament en terres catalanes, que qualsevol cosa que pugui ser una força política que intenta imbricar-se amb els problemes de la societat des de la seva arrel i des del seu territori i donar-los solució. Conservadorisme, posició retrògrada i profundament immobilitista. Ciutadans va entrar en aquesta cambra fa anys dient que eren just el contrari de l'immobilitisme, eren el reformisme, eren el progrés, etcètera, però això és profundament immobilitista. De fet, totes les posicions que adopten en aquesta cambra. Per això últimament coincideixen absolutament en tot amb el Partit Popular. Són el destacament, amb una estètica potser una mica d'esquerres i una mica anticorrupció, del Partit Popular; és a dir, del partit central.

Perquè, en definitiva, quin concepte de democràcia liberal tenen, amb el qual ja ens avisen, quan presenten la moció, no? –que, òbviament, és bastant reaccionària, en el sentit que està escrita com una reacció–, que ens obliguen a haver d'estar d'acord, a haver d'acatar, haver d'estar d'acord amb allò que saben de sobres que no hi estem d'acord i que saben de sobres que és el principal conflicte polític ara mateix a Catalunya, tant al Parlament com al carrer, i que saben, per tant, que no és cap invenció ni cap artefacte que ens hàgim inventat?

Nosaltres entenem que l'únic argument que utilitzen, una vegada els falten altres arguments més atractius per defensar la unitat indestructible d'Espanya que no té preu, que no es pot moure, que és immobilitista, que no es pot reformar, que no té altra via, és aquell mífic, clàssic i castellà «o lo tomas o lo dejas». L'únic, que ho han retallat i ja no és «o lo tomas o lo dejas», «o lo tomas o lo tomas». Ja no hi ha ni la possibilitat de «lo dejas», que seria, una mica, la nostra opció, farts que «o lo tomas o lo dejas» es una confrontació que no ens porta enlloc i voldríem tenir bastants més grisos i bastants més matisos per poder triar.

«Casa común», deia, a la força. «Casa común» a la força. En quin cap cap que algú vulgui mantenir *en la casa común* algú per la força, contra la seva voluntat? És, a tota vista, poc intel·ligent. Nosaltres pensem que els ordenaments jurídics són temporals, són fruit de la dinàmica històrica, són efímers; se sustenten, sobretot, sobre la tolerància de la seva població. Quan perden la tolerància –i miri què dic, la tolerància i no el suport– de la seva població no són més útils. I això és el que diferencia una democràcia d'una dictadura: la tolerància sobre el seu ordenament jurídic o la no-tolerància de la població sobre el seu ordenament jurídic.

Miri, aquesta moció comença dient «constatem», «el Parlament constata». Nosaltres sabem què constatem amb aquestes mocions i amb aquestes actituds? Que sí, que efectivament vam perdre la Guerra Civil, i que sí, que efectivament vam perdre la Transició espanyola.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Marta Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Bé, gràcies, presidenta. Diputats, diputades, també m'hi hauré de referir, perquè la foto és cert que..., aquesta foto, no?, aquest brindis a la Constitució espanyola està marcant l'acabament d'aquest Ple, i és això el que pretenen, suposo, amb aquesta moció, tal com ha dit el diputat el Jaume Bosch, que ens ha precedit, un brindis a la Constitució espanyola.

Doncs, miri: felicitats. Jo, senyor Rivera..., ja ens la sabem de memòria, aquesta cançó de l'enfadós. És pesada. Ens la sabem de memòria. No sé què pretenen. No tenen més arguments, per convèncer els ciutadans i per convèncer la gent? La cançó de l'enfadós diu: «És il·legal, això que volen fer; és inconstitucional, és terrorífic, no és possible, quedaran fora de la Unió Europea, del sistema mètric decimal, del sistema solar, portaran els ciutadans de Catalunya a un forat negre.» D'acord –d'acord.

Miri, senyor Rivera, accepti, primer prec, el joc democràtic –accepti el joc democràtic. En aquest país, un 80 per cent dels ciutadans va votar a favor, el passat 25 de novembre, de fer una consulta, d'exercir el dret a decidir per escollir el futur del país. Per què? Doncs perquè creuen que l'estat de les autonomies està esgotat, perquè creuen que Catalunya es mereix un estatus polític més digne, més lliure, més suficient, més independent en molts sentits. En aquest país, el 80 per cent dels ciutadans ja han pres una decisió democràtica: votarem per decidir lliurement i democràticament en quin futur país volem viure. Això ja s'ha decidit.

Senyor Rivera, un segon prec: no només accepti el joc democràtic, sinó que accepti les majories parlamentàries. Dos terços d'aquest Parlament, dos terços d'aquesta cambra, també han acordat que aquest proper 2014 hi haurà una consulta sobre el futur polític del nostre país. Hi serà.

La majoria dels nostres ciutadans han decidit que volen un referèndum democràtic i pacífic, que volen que s'obtingui per la via del diàleg i la negociació. Nosaltres també: diàleg, negociació. Ho demanem a crits cada dia. I que es faci, també, dins els marcs legals espanyols, dins els marcs legals propis catalans. Nosaltres hi estem d'acord, perquè aquests marcs legals permeten –permeten– la celebració d'un referèndum. Ja ho permeten. Però, miri, senyor Rivera: això ja no depèn només de nosaltres, perquè evidentment aquests marcs legals espanyols i catalans el que diuen és que el Govern espanyol ens ha d'autoritzar a fer aquest referèndum. I sap què fa, el Govern espanyol, la majoria absoluta del Partit Popular? Actua igual que vostès, amb la cançó de l'enfadós: «És il·legal, és inconstitucional, és impossible, no es pot fer.» D'acord. Quan es tracta d'una simple i senzilla qüestió de voluntat política.

Vostès ho disfressen, sempre ho fan, de falsos debats legals, jurídics, els discursos de la por, deixant anar aquesta sensació de divisió i de crispació; vostès, la generen. Em pot dir quina llei, senyor Rivera, quina llei prohibeix votar? Quina? Quina? I, sap què és millor que tot això, senyor Rivera? Del «mejor unidos»? Sap què és molt millor que tot això? Votar. Això és el millor. I, sap per què? Perquè votar és inclusiu, ara que està tan de moda aquesta paraula. Votar és inclusiu. Permet votar a tothom. A vostè també, senyor Rivera. També volem que voti. També. Defensi vostè per a vostè mateix, també, l'exercici de la democràcia. De què té por? De votar? De donar la veu al poble? Confii en els ciutadans, que segur que sabran escollir quin és el millor futur polític del nostre país.

Miri, senyor Rivera: si del que es tracta és de fer servir la Constitució espanyola per impedir que els ciutadans puguin votar, si del que es tracta és de fer servir la Constitució espanyola per dir-nos que no som un poble –evidentment alguns la van aprovar per això–, si vostès utilitzen aquests marcs legals per segrestar la voluntat política del poble de Catalunya, si vostès apelen, com fan aquí, a l'article 1.2 de la Constitució espanyola per no deixar votar, sap a quin article apellarem nosaltres? A l'1.2 de la Carta de les Nacions Unides. Vostès apellen a l'article 1.2 de la Constitució espanyola per no deixar votar els catalans; nosaltres apellarem a l'article 1.2 de la Carta de les Nacions Unides. Sap què diu? Llegeixi-se'l. Parla de les relacions d'amistat entre les nacions, parla d'enfortir la pau universal, parla de la igualtat dels pobles, de la igualtat de les sobiranes; parla, en definitiva, del dret a l'autodeterminació, que és un dret universal de tots els pobles en termes d'igualtat. Vostès, l'article 1.2 de la Constitució espanyola; nosaltres, l'article 1.2 de la Carta de les Nacions Unides. Mirin una mica més cap amunt, que també hi ha dret i és un marc internacional. I no cal que li parli, perquè vostè és llicenciat en dret igual que jo, que el dret internacional és *ius cogens*, oi?

El poble de Catalunya és sobirà d'acord amb el marc internacional. Cap dubte. Aquella sobirania que vostès ens neguen, que pretenen que el marc espanyol, el marc legal espanyol, també la negui, que li ha volgut negar des de l'aprovació de la Constitució espanyola

de l'any 78..., ens volen negar la sobirania com a poble, aquella sobirania que el Govern espanyol ha impugnat en aquella Declaració de sobirania del passat 23 de gener aprovada per aquest Parlament. El poble de Catalunya seguirà sobirà, ho vulguin o no ho vulguin, i prendrà les decisions que consideri, com a poble que és, de la millor forma democràtica possible. Farem tot el que estigui a les nostres mans, com ho van fer els que ens van precedir. Per exemple a Sudàfrica el 94, als Estats Units els anys... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Se li ha acabat...

(*Aplaudiments.*)

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor David Bonvehí. (*Pausa.*) Demano als diputats que escoltin el darrer intervingent, si us plau.

David Bonvehí i Torras

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats, diputades, bona tarda. Començo la meua intervenció fent referència a la interpellació que va fer el senyor Rivera, en què deia que fa temps que sent dir barbaritats. I jo començo dient que jo sóc un d'aquests que fa temps que deu dir barbaritats, però que també sóc un d'aquests que està al costat del president Mas, al costat de la vicepresidenta del Govern, i sobretot al costat d'aquest Parlament i al costat de la majoria del poble de Catalunya, que el que vol fer únicament és votar i únicament vol decidir el seu futur. També sóc un d'aquests..., i d'una formació política que governa a més de cinc-cents ajuntaments, que governa el país en aquests moments de crisi i en aquests moments difícils, i que per tant sabem el que preocupa la gent, i sabem el que es troba la gent, i sabem el que vol la gent. I, per tant, si més no, aquest respecte per una formació política que no ens inventem res, que no fem volar coloms i que no diem barbaritats, sinó al contrari, que cada dia intentem governar. També una formació política que intentem tirar..., un pressupost aquí, en aquest Parlament, que serà el més social d'aquests últims anys, i un pressupost que intenta, en la mesura del possible, perquè els instruments són els que són, reactivar l'economia del nostre país.

Però, centrant-me en la moció, senyor Rivera, aquest grup parlamentari està segur que el procés que hem engegat és irreversible. Ja li ho va dir la vicepresidenta. I potser nosaltres anem desencertats. Nosaltres no tenim la veritat absoluta com vostès. Potser el millor seria fer el que consideren vostès: no fer res, deixar la situació tal com està, que la gent no fos consultada. Però, tot i així, la majoria d'aquest país, la majoria de la gent, no ho veu com vostès. I, per tant, nosaltres, com a Grup Parlamentari de Convergència i Unió, serem fidels a la majoria..., del que vol la gent. I, per tant, ens vam comprometre i ens comprometrem a tirar endavant la consulta.

I també ens hi comprometrem, sobretot, perquè nosaltres creiem que Catalunya és una nació. Com escrivia Prat de la Riba ja fa més de cent anys, una nació és un fet natural que existeix tant si té reconeixement legal com si no, i ja deia ell que la situació normal és que cada nació tingui el seu estat i que a cada estat li correspongui una nació. Segons ell, el fet que una nació estigués sotmesa a un estat aliè era propi d'una anormalitat morbosa. Nosaltres, aquesta anormalitat..., la majoria d'anys, i fa molts anys, aquesta anormalitat s'ha intentat, des de Catalunya, que fos més normal. S'ha intentat encaixar Catalunya dins l'Estat espanyol, i no només ho han intentat el president Pujol, el president Mas, el president Maragall, el president Montilla, sinó que fa moltes i moltes generacions, que s'intenta encaixar.

Dit això, senyor Rivera, nosaltres no donarem suport a cap dels tres punts de la moció. El punt 1 ens diu que la sobirania nacional resideix en el poble espanyol, i ens cita l'article de la Constitució. A nosaltres ens hauria semblat més adient remarcar l'1.1 de la mateixa Constitució, que diu que «Espanya es constitueix en un estat social i democràtic de dret». Però com que no volem estar discutint article per article..., entenem que no podem fer mocions cada dia parlant d'articles.

A nosaltres ens agradaria..., i ens trobàvem més còmodes amb aquella Constitució que parlava de nacionalitats..., i que els pares de la Constitució que la van fer entenien les nacionalitats i entenien que la nació espanyola estava formada de diferents nacions. Però aquelles ambigüitats constitucionals hem anat veient com no s'han interpretat de la manera que la majoria de catalans i catalanes considerem que s'haurien d'interpretar i que ens hi sentiríem còmodes, i per tant no hem pogut encaixar Catalunya dins d'Espanya.

Tot i així, respectant la Constitució, aquest grup parlamentari vol continuar intentant arribar a un acord amb l'Estat per poder celebrar la consulta. I ho vol fer en base a articles de la mateixa Constitució, malgrat que el Consell de la Transició Nacional, com vostès bé saben, ja ha anunciat que hi ha altres vies a part de la Constitució per poder-la portar a terme.

I quant al punt 3, dir-li que el compromís amb la democràcia, el respecte al principi democràtic, justifica el reconeixement del dret a decidir que té..., el futur de Catalunya.

En aquesta intervenció potser he citat massa cites. Però nosaltres el que defensem, bàsicament, és que la voluntat democràtica estigui en un primer ordre. Uns defensaran una postura com tenir un estat propi, legítima, i d'altres defensaran un altre model d'estat, l'*status quo*. Però nosaltres, en tot cas, des de Convergència i Unió defensarem el que el president del Parlament a l'exili Francesc Ferreras, un president que ho va ser durant molts anys i que era de Manresa, nascut al cor de Catalunya, i de la mateixa població que jo..., l'any 1980, des de Mèxic va enviar una carta al Parlament en constituir-se el nou Parlament, i deia que els que havien mantingut el primer Parlament, amb penes i

treballs i a costa de grans sacrificis, ja podien renunciar al càrrec amb tota la dignitat amb què el sostingueren des de l'any 32. I continuava dient: «Així propiciem que amb el nou Estatut hi hagi un sol Parlament amb un nou president, i un nou president de la Generalitat, que nosaltres acceptem i acatem, amb l'esperança que pugui emprendre la labor de presentar al món una Catalunya estat.» Amb aquest ànim, el Grup de Convergència i Unió vol celebrar la consulta.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Bé, els veig, a vostès, a alguns de vostès, molt preocupats per les fotos del Dia de la Constitució. La pregunta no és qui hi ha a la foto, sinó qui no pot brindar per la Constitució democràtica d'un país. On estaven vostès? On estarà la gent demà, Dia de la Constitució? Per què no hi són, a la foto? Perquè no respecten ni la carta magna ni la regla de joc de tots els espanyols per conviure en democràcia. Aquest és el problema. El problema no és que hi hagi a la foto uns senyors celebrant el Dia de la Constitució. O és una cosa errònia, que el Dia de la Constitució els republicans i els demòcrates nord-americans hi siguin? Els estranyaria a vostès...? No els estranyaria, que no hi fossin, els senyors republicans o els demòcrates? I vostès ens fan la pregunta de qui hi ha. No, no, la pregunta és: per què vostès hi falten? Per què vostès demà no la celebren? Per què Esquerra Republicana les crema, les constitucions?

Senyors de Convergència i Unió: han triat el soci equivocat, el soci que crema constitucions o els senyors que es fan fotos per defensar..., el número de cèl·la o el número de... Quin número era, el del senyor Otegi? Vostès no es fan fotos amb la Constitució; es fan fotos amb Otegi. I jo, entre gent que pertany a una banda terrorista i demòcrates, sempre triaré els demòcrates. Per tant, lliçons de democràcia de qui amb un escó d'un parlament autonòmic es fa..., amb el número d'una persona que pertany a una banda armada i que assassina gent..., sempre estaré al costat dels demòcrates i mai al costat de les seves fotos. Per fer fotos amb senyors com Otegi no comptin amb nosaltres. Per fer fotos amb demòcrates, m'és igual si és el PSC, d'Iniciativa, de Convergència, d'Esquerra, hi serem. Per fer fotos amb gent que està en una banda terrorista no comptin amb Ciutadans mai. Sempre estarem a l'altre costat, amb els demòcrates. Per tant, lliçons de democràcia d'aquells que estan en contra de la democràcia fins i tot amb les armes..., no comptin amb nosaltres.

Mirin, senyors del PSC, parlava, el senyor Lucena, d'histrionisme i de posicions més radicals. Vostè considera que el senyor Jáuregui, que la senyora Valenciano, que el senyor Madina o que el senyor Chaves són histriònics? Ho considera? Perquè, sap què

passa? Que el que avui es sotmet a votació és exactament el mateix que va votar el PSOE a favor el 29 d'octubre. I vostès avui no ho voten. Per tant, el problema el tenen vostès amb les seves bases electorals, el tenen vostès amb el seu partit polític i la seva federació. I ho sap, vostè, senyor Lucena. No ens traslladi els problemes del seu partit a nosaltres. El problema el tenen vostès al PSC. Qui ha perdut en una dècada més de..., quasi dos terços dels seus votants són vostès, no nosaltres. Per tant, vostè, que em dóna consells sobre què ha de fer Ciutadans..., permeti'm que li digui una cosa, simplement: reflexionin i pensin si han d'estar al costat del senyor Jáuregui, al costat del senyor Chávez, al costat del senyor Rubalcaba o al costat de la CUP. Pensin vostès amb qui prefereixen estar. Pensin-hi vostès. El problema el tenen vostès. I no ens vulguin traslladar ni a nosaltres ni als votants socialistes que encara els voten –cada cop menys–, no ens traslladin el seu problema. Avui vostès no seran capaços de votar el que el seu partit polític ha votat a les Corts Generals.

I aquest és el problema que tenim a Catalunya: que vostès avui potser vénen a la foto, però demà no celebren la Constitució. Tant de bo l'any que ve vostès, com als anys vuitanta, tornin a celebrar la Constitució. Jo els vull recordar, i vostès ho saben, que als socialistes posaven carrers a la Constitució, posaven flors i ofrenes florals a la Constitució, als anys vuitanta i noranta, i avui, amb els complexos, amb els tripartits amb els que cremen constitucions, aquí arriben. Si vostès són socis dels que cremen constitucions, és impossible que els seus votants hi estiguin d'acord. Per tant, el problema, hi insisteixo, senyor Lucena, el tenen vostès. No el té Ciutadans ni el tenim aquells que estem i tenim claríssim que estem al costat de la Constitució.

Per tant, nosaltres no acceptarem les esmenes de... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

No li queda més temps.

(Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.)

Senyor Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Per al·lusions, tan variades i nombroses...

La presidenta

Trenta segons.

Maurici Lucena i Betriu

...que sé que mai em tracta amb justícia i només em dóna trenta segons, però els accepto, els accepto encantat.

La presidenta

Trenta segons.

Maurici Lucena i Betriu

Molt bé, gràcies. No, per resumir les al·lusions diverses, aquí hi ha tres grans posicions amb relació al tema nacional: l'immobilisme tendent a la petrificació, la separació que ens du cap a una dimensió que ningú és capaç d'explicar-nos i la voluntat de reforma profunda, que en teoria compartim amb molts dels membres d'Iniciativa per Catalunya, amb Unió i segurament amb altres tapats que hi ha al Parlament.

I l'únic que volia acabar dient al senyor Rivera és que el que jo desitjo en el fons és que vostès siguin quelcom més que el somni d'una nit d'estiu. I per a això el que necessitaran és ser propositius, més d'hora que tard, senyor Rivera, i no només ser reactius i negatius. És l'únic que intentava dir.

Gràcies, presidenta.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

No, per al·lusions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Albert Rivera Díaz

No, només dir al senyor Lucena que no sé si vostè considera que el «we the people» de la Constitució americana és negatiu i reactiu, perquè constitueix en definitiva la garantia de democràcia del poble nord-americà, igual que l'article 1 que vostès avui es neguen a votar. Per tant, hi ha res més propositiu que la democràcia? Hi ha res més propositiu que una constitució que ens ha donat a tots progrés econòmic i social, i llibertats? Per tant, on veu vostè això de reactiu? Aquí només parlem d'una proposició positiva, de reafirmar que estem en convivència i que la Constitució és de tots. Tant de bo que vostès demà estiguessin amb nosaltres celebrant la Constitució, però lamento que no hi siguin.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, le agradecería que se leyese cada uno de los tres puntos de la votación.

La presidenta

El paper que tinc aquí, senyor Cañas, són tres punts, que és la seva moció, i després no sé si han acceptat o no han acceptat les esmenes. *(Pausa.)* Acceptades.

(Sergio Santamaría Santigosa demana per parlar.)

Senyor...

Sergio Santamaría Santigosa

Señora presidenta, en idéntico sentido a lo propuesto por el diputado Cañas, nos gustaría que también se leyera las cuatro enmiendas de adición que el Partido Popular ha presentado. Y aceptadas, evidentemente.

Gracias.

(Pausa.)

La presidenta

Passem a donar lectura de la moció.

(Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.)

Senyor Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Presidenta, per una qüestió d'ordre. És que no sé si ha sigut perquè se li ha tallat el micròfon, però el senyor Rivera no ha aclarit, i per això vull clarificar-ho ara, si acceptava o no les esmenes del Partit Popular.

(Veus de fons.)

La presidenta

Ja li ho he preguntat...

Maurici Lucena i Betriu

No, bé, en veu alta no ho hem sentit.

La presidenta

Sí, no, ho ha sentit perquè no ho ha dit, però...

Maurici Lucena i Betriu

És que és important saber-ho abans de votar, no?

La presidenta

...tenim el document que ens ha passat a la Mesa..., que ja li ho he preguntat... *(Pausa.)* Senyor Lucena, escolti'm, que jo li ho explico. Són els tres punts de la moció, o sigui, la moció original, i han acceptat les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular. Per tant, les seves no han estat acceptades, i les d'Iniciativa tampoc. D'acord? *(Pausa.)*

En donem lectura punt per punt i votem punt per punt.

Primer punt.

El secretari segon

«El Parlament de Catalunya constata: primer, que la sobirania nacional resideix en el poble espanyol, del qual emanen tots els poders de l'Estat, tal com estableix l'article 1 de la Constitució espanyola.»

La presidenta

Passem a votació del primer punt.

Comença la votació.

(Remor de veus.)

Ha estat rebutjat per 25 vots a favor, 82 en contra i 20 abstencions.

Donem lectura al punt 2.

(Persisteix la remor de veus.)

Senyors diputats, encara queden dues mocions.

El secretari segon

«El Parlament de Catalunya constata: segon, que qualsevol referèndum sobre qüestions que siguin competència exclusiva de l'Estat només podrà ser convocat pel Govern d'Espanya, autoritzat prèviament pel Congrés dels Diputats, d'acord amb el que estipula l'article 92 de la Constitució espanyola.»

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 25 vots a favor, 82 en contra i 20 abstencions.

Donem lectura a l'apartat 3.

El secretari segon

«El Parlament de Catalunya constata: tercer, el seu compromís amb la democràcia, i rebutja qualsevol declaració unilateral d'independència que atempti contra l'estat de dret i les lleis democràtiques.»

La presidenta

Comença la votació.

(Remor de veus.)

Ha estat rebutjat per 25 vots a favor, 82 en contra i 20 abstencions.

Seguim amb el punt quart, que ja és una de les esmenes incorporades. Donem lectura al punt quart.

El secretari segon

«El Parlament de Catalunya constata: quart, que després de celebrar el trenta-cinquè aniversari de la Constitució espanyola, referendada mitjançant referèndum pel poble espanyol el 6 de desembre de 1978, és convenient destacar que la seva vigència ens ha proporcionat el període democràtic més llarg d'estabilitat, concòrdia i progrés col·lectius.»

La presidenta

Comença la votació.

(Remor de veus.)

Ha estat rebutjat per 24 vots a favor, 82 en contra i 21 abstencions.

(Fora remor de veus i aplaudiments.)

Estan una mica nerviosos, trobo, eh? Una mica de calma, que encara queden tres votacions.

Passem al següent punt. Silenci, si us plau. Passem al següent punt.

El secretari segon

«El Parlament de Catalunya constata: cinquè, que és imprescindible recordar que només des del respecte a l'estat de dret i a l'ordenament jurídic es pot avançar en democràcia.»

La presidenta

Passem a votació.

Ha estat rebutjat per 25 vots a favor, 82 en contra i 20 abstencions.

Passem a la lectura del punt 5.

El secretari segon

«El Parlament de Catalunya constata: sisè, que la garantia de la llibertat, la justícia, la igualtat, la seguretat i el pluralisme polític, com a expressions de la voluntat popular, només poden ser assolides sota l'imperi de la llei, d'acord amb el projecte comú de construcció d'una societat democràtica avançada.»

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 25 vots a favor, 82 en contra i 20 abstencions.

I queda el punt setè. En donem lectura.

El secretari segon

Finalment, «el Parlament de Catalunya constata: setè, que la unitat d'Espanya no és negociable, perquè és la base de la convivència democràtica i de la solidaritat entre els espanyols.»

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 25 vots a favor, 82 en contra i 20 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat pública (tram. 302-00098/10)

I passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat pública. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyor conseller, gràcies per ser present. No sempre és així; no ha estat sempre així, avui.

La moció que presenta el Grup Socialista, i de què pràcticament ja no queda cap punt original de la proposta inicial, perquè han estat transaccionats o bé hem admès esmenes de tota la resta de grups que n'havien presentat, poc o molt, pretén, d'alguna manera, fugir de la, si m'ho permeten, temptació més de lluita partidista del moment. És evident que l'actualitat, consellers, senyores i senyors diputats, ens temptava a entrar en la polèmica dels darrers esdeveniments dels últims mesos en matèria de seguretat i del Departament d'Interior. Però pensem que hi ha qüestions més de fons en què calia intentar que arribéssim a un acord. I des del Grup Socialista estem força satisfets del nivell d'acord, que esperem que es manifesti en el moment de la votació.

D'alguna manera, el que preteníem era corregir el rumb, un rumb que es va iniciar fa tres anys amb el nou Govern de Convergència i Unió, amb el suport del PP en aquells moments, ara d'Esquerra Republicana, i amb un conseller d'Interior que durant dos anys va exercir una acció política més presidida per una obsessió de la preservació de l'ordre públic..., i oblidant, des del nostre punt de vista, en moltes ocasions la funció principal que creiem que ha de tenir un departament d'interior en democràcia, que és la de la preservació de les llibertats i la garantia dels drets dels homes i dones que viuen al nostre país.

Per tant, no plantegem dimissions, ni avui posar fi a les pilotes de goma, ni als projectils viscoelàstics, qüestions, aquestes, que no oblidem i que estaven plantejades per alguns grups parlamentaris com a esmenes, però que finalment no hem acceptat. Hem volgut fer política una mica més d'altura, si em permeten l'expressió, o la pretensió, senyores i senyors diputats.

Parlem, per tant, d'unes propostes que sotmetem a la votació d'aquest plenari per protegir millor els drets, les llibertats dels catalans i de les catalanes, protegir millor la seva intimitat, les dades personals, les comunicacions; una moció que pretén interpel·lar el Govern i esperar-lo perquè millori la formació, la formació continuada dels agents públics, d'una formació més integrada en el sistema educatiu i en el sistema universitari, que parla de posar en marxa, d'una vegada, el comitè d'ètica, de proporcionar els mitjans materials i de protecció personal dels servidors públics que són els Mossos d'Esquadra.

Una moció que pretén que es convoqui, d'una vegada, conseller –i em permetrà que en això sí que no hem pogut resistir la temptació–, la Junta de Seguretat de Catalunya que fa tres anys que no es convoca; la darrera vegada, hi insisteixo, vostè ja ho sap i ho sap jo crec que ja la majoria de la cambra, la va presidir i convocar el president Montilla. Una moció que pretén que es convoqui el Consell de Seguretat de Catalunya, tal com reclama el Consell de la Joventut. I, de tant en tant, ens hem de fixar també en aquestes demandes que arriben més enllà del que són els circuits parlamentaris o d'interlocució del Govern. Una moció que també parla de canvis en la direcció política del departament, que nosaltres pensem que són necessaris i que el conseller veurà com administra. En fi, deixem passar unes setmanes o un temps, perquè creiem que són absolutament necessaris. No pot ser, conseller, que en les darreres setmanes vostè hagi de sortir a exercir el paper que en altres moments qualsevol nota de premsa hauria significat un desmentit o un aclariment, i que hagi de sortir vostè, perquè ja queda poca gent que tingui la credibilitat per donar la cara en el departament. Una moció que rebutja l'Avantprojecte de llei de seguretat del Govern de l'Estat.

En definitiva, canviar el rumb en allò essencial, en una orientació que es va iniciar fa tres anys i que nosaltres pensem que s'havia de corregir.

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

La vicepresidenta primera

Han presentat esmenes cinc grups parlamentaris. Per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Conseller, em sembla evident que estem vivint unes circumstàncies difícils en aquests moments pel Cos de Mossos d'Esquadra, i és evident que hi pot haver qui intenti utilitzar la situació per atacar el model de seguretat de Catalunya. Aquí, vostè ho sap, que no ens busquin perquè a nosaltres no ens hi trobaran. Però pensem, sincerament, que la forma de fer-hi front és la transparència, la claredat i l'adopció de mesures que permetin a la ciutadania diferenciar les males praxis aïllades del bon funcionament global del cos. I això ho han de fer els responsables polítics. Per això hem tornat a presentar unes esmenes, que no ens han estat acceptades, reclamant el cessament del director general de la Policia i lamentant la poca decisió del conseller per fer front a la situació i depurar responsabilitats polítiques. És una exigència social.

Miri, fa pocs dies el Consell Nacional LGTB, organisme de la Generalitat, va acordar demanar la destitució del senyor Manel Prat, malgrat el vot en contra, lògic, de la consellera de Benestar i Família i dels altres càrrecs del departament; però es va aprovar.

Pensem que hi ha coses inacceptables, com que fa tres anys que estem sense comitè d'ètica i codi d'ètica policial. Però també és incomprensible que una vegada acceptat pel conseller que s'ha de nomenar un nou comitè d'ètica s'aprovi, el 3 de setembre, el decret per nomenar-lo, i que avui, tres mesos després, continuem sense comitè d'ètica. Què està passant, conseller? Avui espero que aprovem instar-los a nomenar-lo. Esquerra Republicana demana dos mesos, ja seran cinc, però sembla una mica estrany que amb el decret aprovat el 3 de setembre encara no tinguem comitè d'ètica.

De totes maneres, malgrat que no se'ns han acceptat aquelles esmenes –fins i tot entenc el raonament que ha fet el senyor Sabaté, nosaltres també volem ser propositius i estar en positiu–, votarem a favor de tots els punts tal com han quedat. I tant de bo en la majoria hi hagi també una àmplia majoria.

Volíem destacar algunes esmenes que ens han estat acceptades. En el punt primer nosaltres volíem parlar de comandaments polítics. Perquè, tal com estava redactat, es podia donar a entendre que el Parlament posava en qüestió els comandaments professionals del cos, que segur que no era la voluntat del Grup del PSC, i em sembla que és important distingir responsabilitats polítiques de la professionalitat dels comandaments del cos.

En el punt cinquè, que fa referència Cescicat, pensem que no n'hi ha prou instant el Govern que el Cescicat faci el que ha de fer. I per això demanem una cosa molt senzilla, que és un informe de la conselleria d'Empresa i Ocupació i la d'Interior davant el Parlament abans de dos mesos detallant les activitats del Cescicat els darrers tres anys. Ens sembla lògic, és un organisme de la Generalitat, demanem que ens expliqui què ha fet aquests anys.

Demanem, també, una reunió extraordinària del Consell de Seguretat de Catalunya perquè el conseller pugui informar els representants de la societat civil sobre els darrers esdeveniments. Saben que hi ha una petició del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, el passat dia 9 de novembre, en què les diverses organitzacions juvenils catalanes es van posar d'acord per demanar una reunió del Consell de Seguretat en la qual el conseller pugui explicar els darrers casos que han afectat el cos de mossos. Precisament per això existeix el Consell de Seguretat. I ens sembla lògic, per tant, que es pugui convocar aquest consell.

També volem expressar –i pensem que és bo que el Parlament ho pugui fer per primera vegada– el rebuig a l'avantprojecte de llei de seguretat ciutadana que impulsa el Govern de l'Estat, perquè és un atac claríssim als drets de la ciutadania i pretén una criminalització de la protesta. Ha tingut la crítica d'experts i moviments socials i fa pocs dies la crítica del comissari de Drets Humans del Consell d'Europa, que l'ha qualificat de desproporcionat i ha dit que pot conduir a restriccions de les llibertats d'expressió i de reunió pacífica. El ministre de l'Interior ha tingut una única resposta, ha dit: «Això és un atac a Espanya.» Bé, ens sembla també significatiu que la resposta del ministre sigui això.

Ens sembla que és important que hi hagi un primer pronunciament del Parlament, tot i que assumim, lògicament, que és un avantprojecte que ara s'ha enviat al Congrés i que hi haurà temps de modificar-lo. Però ens sembla..., encara no s'ha enviat, però cal que això no tiri endavant.

Hi ha hagut una esmena que no ha estat acceptada que és que nosaltres volíem que el Ple del Parlament pogués debatre la prohibició immediata de les bales de goma i dels projectils viscoelàstics. No ha estat acceptada pel ponent, per tant, no ho votarem, però en tornarem a parlar. El meu grup ha entrat, com saben els membres de la Comissió d'Interior, una petició perquè les conclusions de la comissió d'estudi sobre les bales de goma es porti al Ple del Parlament. I estem absolutament convençuts que tots els grups donaran suport a la nostra petició a la Junta de Portaveus, i més si tenim que hi ha clarament precedents com el de la comissió que hi va haver en l'anterior legislatura sobre el finançament de Catalunya i el concert econòmic, en la qual, malgrat no ser obligatori portar-ho al Parlament, la Junta de Portaveus va decidir que aquest Ple del Parlament pogués debatre les conclusions d'aquella comissió d'estudi.

Per tant, estem convençuts que la Junta de Portaveus donarà llum verda al fet que properament aquelles conclusions a què s'ha arribat a la comissió d'estudi puguin ser debatudes pel Ple d'aquest Parlament.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats..., bé, aquesta és una moció pertinent, una moció que, com totes les que es presenten, ve a demanar impuls a la política del Govern, en aquest cas concret, a la política de seguretat pública.

Està plantejada en positiu, coincideixo amb el ponent, i recull propostes que vénen a donar resposta a preocupacions concretes dels ciutadans, i també expressades reiteradament per diversos grups parlamentaris en ple i en comissió. Algunes propostes fins i tot poden semblar reiterades o reiteratives, perquè ja s'han plantejat altres vegades aquí. D'altres el que busquen és, ni més ni menys, garantir el compliment de normativa legislativa vigent. Gairebé totes, si s'apliquen, comporten una millora de la qualitat d'aquest servei essencial de la seguretat pública com a garantia de la defensa de la llibertat i dels drets fonamentals de tots els ciutadans, perquè, precisament, d'això es tracta, de la defensa de la llibertat i dels drets fonamentals dels ciutadans.

El nostre grup parlamentari ha presentat diverses esmenes a aquesta moció, n'hem transaccionat una, i d'altres han estat acceptades amb major o menor mesura, alguna fins i tot íntegrament.

El Grup Socialista no n'ha volgut incloure una altra referent a la Direcció General del Cos de Mossos d'Esquadra, i entenem, i després d'haver-ho parlat amb el senyor Sabaté, doncs, compartim el seu criteri. Avui toca, sobretot, enfortir la imatge del Cos de Mossos d'Esquadra. Ciutadans proposava fins i tot el reconeixement explícit del Parlament a la tasca desenvolupada per aquest cos al servei de tots els ciutadans.

Els faré lectura d'una esmena presentada en aquest sentit: «El Parlament de Catalunya mostra el seu total suport al Cos dels Mossos d'Esquadra i reconeix als seus membres la dedicació i capacitat professional en el desenvolupament de les seves funcions.» Hem d'aconseguir, entre tots, que no hi hagi cap ombra, cap ombra de dubte en la capacitat, la professionalitat i el compromís amb les llibertats per part del Cos de Mossos d'Esquadra. No ens ha estat acceptada.

Però finalment la moció que avui votem s'articula en un total de tretze punts; n'estem especialment satisfets, de l'acceptació de la nostra esmena, al punt número 6. També els en faré lectura: «Modificar el Decret 222/2013, de 3 de setembre, del Reglament d'organització i funcionament del Comitè d'Ètica de la Policia de Catalunya per tal d'incloure en les seves funcions, de forma específica, la col·laboració activa i permanent amb les principals entitats civils que vetllen per la defensa dels drets humans i la lluita contra la tortura i els maltractaments per tal d'assegurar les millors pràctiques de la Policia de Catalunya en aquestes qüestions fonamentals en un sistema policial democràtic.» És una mancança que havíem trobat de forma específica a aquest comitè d'ètica i que pensem que és moment, també, d'incloure-la.

Pensem que el grup proponent, en tot cas, no hauria d'haver admès algun element distorsionador plantejat en aquest cas per part d'Iniciativa, en concret, l'última proposta a què ha fet referència amb relació a l'avantprojecte de llei de seguretat ciutadana que el Govern d'Espanya està preparant per presentar al Congrés dels Diputats.

I mirin, Ciutadans en el que ha transcendit, en el que s'està treballant en aquests moments en aquest text legislatiu no hi està gens d'acord, amb la gran majoria de les coses que s'hi presenten.

Però aquest és un debat que no el podem furar a qui li pertoca, aquest és un debat que s'ha de produir allà on toca, que és al Congrés dels Diputats. I, en tot cas, el que sí que recomano a Iniciativa és que, a través dels seus diputats d'allà, a través del seu grup parlamentari i qualsevol altre grup..., el mateix Grup Socialista, que ha admès aquesta esmena, doncs, que portin aquest debat allà on toca i que facin defensa, també, de la garantia dels drets de tots en les millors condicions.

Per tant, demanarem votació separada dels punts 12 i 13 de la moció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, conseller..., bé, nosaltres volem felicitar el diputat i el grup impulsor d'aquesta moció, perquè finalment sembla que ha trobat, com a mínim pel que fa a les esmenes que nosaltres hem presentat i ja es veu també per les posicions dels altres grups, una certa capacitat de consens en un tema que ara és urgent que és el tema vinculat a la seguretat pública a Catalunya i la salvaguarda del servei públic del Cos de Mossos d'Esquadra.

Trobar consens no va en detriment de tenir la màxima capacitat de determinació política per poder canviar alguna de les coses que no van bé. I és en aquest sentit que aquest grup ha formulat una sèrie d'esmenes, algunes de les quals han estat integrades i altres no, però que volem aquí defensar aprofitant el nostre torn.

Estem satisfets que s'hagi integrat tota la referència a l'adequació dels fitxers policials en el que és la legislació vigent de protecció de dades, i també pel que fa al plantejament de designar en el termini de dos mesos els membres del comitè d'ètica de la policia. Nosaltres també compartim la necessitat urgent que aquest òrgan comenci a funcionar.

Ens sap greu que la iniciativa de crear la taula d'entitats de drets humans de Catalunya al Departament d'Interior com un òrgan estable per tal d'integrar representants de la societat civil organitzada que facilitin el diàleg i la participació permanent de la societat en l'àmbit de la seguretat pública de Catalunya, objecte d'una esmena nostra, no hagi estat integrat. En tot cas, esperem que en el futur puguem treballar, des d'aquest consens, aquesta iniciativa. És important el diàleg amb les entitats de la societat civil que treballen en la salvaguarda dels drets humans i és important poder trobar una taula a on, com en els altres àmbits, es pugui introduir normalitat democràtica per treballar, per avançar i per, inclús, debatre aspectes i qüestions que afecten la millora de les pràctiques, inclús la capacitat d'intercanvi entre professionals i societat civil.

També ens sap greu la no-admissió d'una esmena vinculada a la millora del departament d'assumptes interns del Departament d'Interior, atès que, òbviament, fan falta, a la vista de les situacions que s'han anat generant de forma molt aïllada, però no per això fets menys greus..., la necessitat d'incorporar-hi membres externs al cos, de reconegut prestigi en matèria de seguretat, i regulant el seu funcionament pel que fa als motius que han de produir una investigació interna, que, en tot cas, haurien d'incloure els supòsits on ciutadans són lesionats o perden la vida en el context dels operatius policials, facilitant la independència, la celeritat i la transparència del seu funcionament, i, a partir d'aquesta investigació, determinar si hi ha hagut o no bona o mala praxi.

La garantia i la salvaguarda dels drets, també, dels funcionaris públics del Cos de Mossos d'Esquadra ha de ser objecte també d'assumptes interns; no s'ha de viure com un òrgan de persecució de conductes, sinó com un òrgan de garanties.

I és per això que algunes policies europees han integrat aquest model d'assumptes interns extern, vinculat a persones de prestigi, de lleialtat institucional, però també de capacitat i de rigor en l'actuació de la supervisió, quan resulta que hi han ciutadans o ciutadanes que, a resultes de la intervenció policial, algunes vegades de forma ocasional, altres accidentalment, altres per males praxis, resulten amb greus danys, lesions en els seus drets. Per això ens semblava important poder-ho integrar en l'esmena. També ens reservem en el futur la capacitat de treballar amb el departament en aquesta direcció.

I, per últim, sí que per a nosaltres és un motiu de satisfacció que s'hagi posat un termini a una de les transcendents conclusions que la comissió de pilotes de goma, la Comissió d'Ordre Públic i Esdeveniments de Masses, va aprovar, vinculada a la redacció del Protocol d'indemnització per responsabilitat objectiva a les víctimes de les actuacions policials, en el termini de tres mesos. Agraïm que s'hagi acollit íntegrament aquesta proposta, i avui esperem que es pugui aprovar per part de tots els grups que aquesta redacció d'aquest protocol, com a qüestió prioritària vinculada a unes conclusions que ja són vigents, que estan aprovades institucionalment i que són àmplies i de molta densitat de treball..., doncs, puguin començar a tenir efecte, i el primer efecte, que reverteixi en les víctimes d'aquestes situacions, que són, han estat i esperem que en el futur siguin també el centre, perquè són les persones, és la ciutadania, el centre de les polítiques públiques de la seguretat pública de Catalunya.

En tot cas, ens congratulem que el clima d'avui respongui al que una societat democràtica i madura ha de tenir: la pluralitat ideològica, la divergència en alguns aspectes, però també la capacitat de responsabilitat política.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Vicepresidenta, conseller, diputats, deixin-me, en primer lloc, incidir en una qüestió que s'hi ha fet referència per part d'algun representant de grup parlamentari. Estem d'acord, volem expressar formalment el nostre suport al Cos dels Mossos d'Esquadra, en primer lloc, i reconèixer als seus membres la dedicació i capacitat professional en el desenvolupament de les seves funcions, que, tot i que no ha estat acceptada aquesta esmena, sí que el seu contingut mereix que li donem el màxim de rellevància.

Per altra banda, voldria dir també que, tal com s'ha comentat, cal que ens alegrem d'haver treballat a fons aquesta moció. Aquesta és una moció especialment densa, i és obvi que en determinats punts els posicionaments de cada un dels grups parlamentaris és diferent i divers, però, no obstant això, em sembla que hem arribat a un consens, que és, des d'aquest punt de vista, molt i molt remarcable.

Voldria incidir en una qüestió que té a veure amb un dels punts tractats de forma molt específica en la moció i que quasi la majoria de grups parlamentaris hi han donat transcendència, i és que de forma definitiva, tal com s'ha insistit en alguna de les intervencions dels grups parlamentaris, el comitè d'ètica quedarà formalment constituït en un termini..., d'acord amb el que s'especifica en aquesta moció. I, més enllà d'això, el que demostra és la voluntat del departament d'aplicar al màxim els principis de transparència i de bona coordinació des d'aquesta perspectiva. És a dir, avui, la policia democràtica és la policia transparent, és la policia que, d'alguna manera, incorpora en la seva manera de funcionar la transparència i el màxim d'objectivitat.

Una altra qüestió important d'aquesta moció fa referència també a un dels principis que ha de regir precisament el desenvolupament de la policia integral d'un país, que és actuar amb el màxim d'objectivitat i a partir del disseny d'itineraris professionals que vinguin avalats, des d'un punt de vista objectiu i des d'un punt de vista pedagògic, per part de l'Institut de Seguretat de Catalunya, que ja hi fem referència en altres intervencions. I és que el que hem de procurar, en la mesura del possible, és una formació continuada adequada a cadascun dels llocs de treball de què disposen els Mossos d'Esquadra. És obvi que no és el mateix treballar amb qüestions que tenen a veure amb l'ordre públic i que mereixen una especificitat i unes condicions més especials, que en d'altres àmbits. I, per tant, des de la nostra perspectiva, la formació és un element estratègic pel que fa al desenvolupament de la policia.

Voldríem incidir en una altra qüestió, que s'hi ha fet referència també, i que és el posicionament amb respecte a la nova Ley de seguridad ciudadana que el Govern de l'Estat ha plantejat, i en concret el ministre. Som del parer que hi ha una qüestió principal des d'un punt de vista formal, i és que és una llei que es tramita al Congrés dels Diputats, i, per tant, des d'aquest punt de vista tots els grups parlamentaris que som aquí representats, la majoria d'ells tenen representació al Congrés dels Diputats, i per tant, des d'aquesta perspectiva estrictament de tramitació formal, cadascun dels grups parlamentaris prendrà posicionament. Però sí que voldria destacar les intervencions públiques que ha fet el mateix conseller respecte a aquesta llei i el que va defensar públicament en una intervenció, i és que ha de ser una llei que, d'alguna manera, respecti al màxim els drets de manifestació i els drets de desenvolupament que es tenen constitucionalment reconeguts. Una altra cosa és que aquests drets es puguin protegir d'unes determinades maneres, que, òbviament, es definiran i es determinaran en el procés d'aprovació d'aquesta llei.

En darrer terme, hi insisteixo, estem especialment satisfets i vull agrair al proponent de la moció la bona acollida dels posicionaments de cada grup i la consecució d'uns acords que són importants no només per als grups parlamentaris, sinó per a la policia, en definitiva, i per al país en general.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bé, nosaltres hem estat crítics amb la gestió del conseller, i és evident que nosaltres, en les darreres intervencions, ho hem explicat a bastament. I per això voldríem aprofitar aquesta moció per centrar-nos en alguns aspectes que són importants.

El primer és l'exigència al Govern de la Generalitat i al conseller que doni compliment a les resolucions d'aquest Parlament. I ens referim, entre altres consideracions –i així hem presentat una esmena, que ha estat acceptada i que agraïm al senyor Sabaté la seva incorporació–, a la necessitat de dotar ja els agents amb armilles antibales, lleugeres, sense que facilitar aquest material suposi un cost per als agents. Això és un mandat parlamentari que s'ha de complir l'any 2013, i, per tant, nosaltres reiterem aquest grau d'exigència, doncs, d'aquest mandat.

N'hi ha un altre, també, que també, doncs, s'ha de complir al llarg de 2013, que és amb relació al sistema de distribució dels torns de servei dels agents, amb l'objectiu d'evitar els canvis sobtats i les contínues modificacions que es produeixen als torns i serveis.

Per tant, una reclamació constant, permanent, que es doni compliment als mandats parlamentaris per part de l'executiu. I, per tant, en aquest sentit som crítics quan no es dona compliment a aquests mandats parlamentaris. I nosaltres hi insistirem.

Respecte al punt 1, el senyor Sabaté ho ha dit clarament: ha acceptat una esmena d'Iniciativa per Catalunya, no és la nostra esmena, i, per tant, no hi podrem donar suport.

Respecte al punt 9, sí que hem de demanar disculpes al senyor Sabaté per una errada que nosaltres hem patit, que és que a l'hora de plantejar la nostra esmena la volíem plantejar com una esmena de substitució, i no pas com ha sortit finalment presentada, com una d'addició. I, per tant, nosaltres, malgrat que ens han acceptat l'esmena al punt 9, nosaltres no hi podrem donar suport, perquè no compartim part del text inicial. I l'errada és nostra i, per tant, li demanem disculpes públicament, senyor Sabaté, per aquesta errada.

Sí que hi ha una referència al Cescicat: que nosaltres donarem suport al punt tal com està plantejat, i creiem que aquí el grau d'exigència ha de ser major. Nosal-

tres, per una banda –avui ja ho ha anunciat el nostre grup parlamentari, i així ho ha formalitzat–, hem presentat una denúncia davant de la fiscalia de Catalunya, on es denuncien un seguit de fets, però sobretot es fa referència a un en què em vull centrar ara i que nosaltres ja vam plantejar ahir al conseller i no vam obtenir-ne resposta. Aquesta qüestió..., quan hi han ombres de dubtes, la no-resposta, doncs, no és una solució per part del Govern de la Generalitat. I nosaltres, per exemple, ens referíem ahir a una carta que el Sindicat de Polícies de Catalunya, el mes de juny de l'any 2013, adreçava al director general de la policia, on es feia avinent que s'havien facilitat a uns agents de la Unitat d'Informació de Barcelona uns telèfons mòbils de la marca Samsung amb què, d'una forma remota, es podia activar la gravació de veus i d'imatges, sense que l'agent que el portava fos conscient d'aquesta activació. I aquest escrit el que demanava és que es retiresin immediatament aquests telèfons mòbils. Nosaltres ahir ho vam preguntar al conseller de forma específica, i la resposta va ser la no-resposta, no ens va contestar. I això és inacceptable en democràcia. Quan la nostra funció és el control de l'executiu, el que no podem trobar-nos és amb un executiu que no contesta.

I, per tant, nosaltres exigirem aquesta necessitat de resposta, de clarificació, del dret de saber els ciutadans què fa el Cescicat i quins límits utilitza, fins on arriba, i la necessitat de saber quina és la col·laboració del Cescicat amb els Mossos d'Esquadra. Ho vam preguntar en quatre ocasions a diferents consellers, ja vam dir-ho: al conseller de la Presidència, de Justícia i d'Interior en dues ocasions; tenim la no-resposta... Nosaltres insistirem en la vessant política, però davant d'aquesta no-resposta també cal una resposta per part del nostre grup parlamentari més exigent, i, davant del fet que poden haver-hi indicis constitutius d'una infracció penal, nosaltres hem posat en coneixement del ministeri fiscal aquests fets, els documents a què hem tingut accés, perquè pugui valorar si poden derivar-se'n aquestes responsabilitats penals.

Però, en tot cas, que se'n derivin o no, que això ja ho diran els tribunals i el fiscal, el que sí que hi ha és una exigència política, una exigència política d'explicacions de l'executiu, el control parlamentari, d'aquests grups parlamentaris, a la ciutadania. I també hi ha una exigència del que no es pot fer, no es pot contestar per part del president de la Generalitat: «És que, escolti, a mi no em consta haver encarregat cap informe.» No és resposta. Volem saber si aquests informes són o no són del Govern de la Generalitat, sigui d'aquest o sigui de l'anterior. Perquè, com vostès saben, el Cescicat no es remunta només a l'època del Govern de Convergència i Unió, també es remunta al tripartit. I, per tant, escolti, volem saber si aquests documents existeixen o no. I també volem saber per què es fa un seguiment de tuits de contingut polític, i, per tant, també això requereix una resposta democràtica, que a dia d'avui el que hem patit és el silenci inexplicable i inadmissible del Govern de la Generalitat.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la seva posició en representació del Grup Mixt, el diputat David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, vicepresidenta. Per fixar la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerres, anunciar que, meitat i meitat, ens abstindrem de molts dels punts, i votarem a favor dels punts 4, 5, 6, 10, 11, 12 i 13.

I, respecte al que ens abstenim, ens remetem a les conclusions i a l'anàlisi general que hem fet respecte..., és l'àmbit de la seguretat pública, a la recerca de models alternatius, socials i comunitaris, basats en la mediació i la comprensió d'una societat profundament injusta i desigual.

A favor votarem d'allò que preocupa, i preocupa bona part de la societat, amb relació al Cescicat; no només al Cescicat: també als fitxers que estan fora de control. Votarem a favor d'allò que està d'acord amb el mínim procediment democràtic en aquesta cambra, o de respecte també a les propostes del Consell nacional de Seguretat de Catalunya, amb l'oposició frontal a la llei mordassa i censura que estudia el Govern central i, òbviament, el suport a les víctimes de la violència institucional o de la violència policial.

Els metges s'equivoquen, ho hem dit moltes vegades, els periodistes podem mentir i la policia pot abusar del poder que se li ha conferit. No poder parlar d'això és també una llei mordassa i censura. Els darrers temps, tenim seixanta-vuit mossos imputats. Hi ha el cas del Yassir al Vendrell, recent. Ahir es van imputar vuit agents. Hi ha el cas de Benítez; encara no sabem com es va filtrar el seu estat serològic. Ens hem concentrat en un espai complex a Barcelona, com és Ciutat Vella i el Raval, i hem denunciat sempre una gestió informativa que no ajudava precisament a la clarificació dels fets. Ho vam dir el primer dia que vam arribar a aquesta cambra, nosaltres tenim profundes discrepàncies, oposició frontal a un 2 per cent del Cos de Mossos d'Esquadra, és Brigada Mòbil i àmbits de la Divisió d'Informació.

I, per entrar en matèria, sí que entrarem en el Cescicat, que, ja ho hem dit altres vegades, no ens remetem al que hagi dit un mitjà digital, ens remetem a la crua i estricta realitat i als fets i a la casuística. Una, Felip Puig anuncia que monitoritzarà les xarxes socials, és un anunci fet públic en roda de premsa pública; el gener del 2011 Mossos d'Esquadra filtra a la premsa la ideologia de 418 persones –independentistes, antisistema o llibertaris–; ningú encara ens ha explicat d'on surt el perfil ideològic de gent sense antecedents. Tres, és el mateix Cescicat qui reconeix a les xarxes socials que es retirin certs documents perquè reconeix drets d'autors; diu: «Aquests documents són meus, retirin-los», i es retiren. Quatre, l'Agència de Protecció de Dades té dos reconeixements importants: el més recent, que ha acceptat la denúncia d'una de les persones afectades i seguides i monitoritzades pel Cescicat, i, dos, que fa tres anys, quan la legitima crema de fotos del rei, en el marc de la protesta, va reconèixer

que hi havia dos fixers dels Mossos d'Esquadra, BDT i Investor, que estaven fora de qualsevol control democràtic de l'Agència Catalana de Protecció de Dades. I, quatre, òbviament, que algú ens expliqui la dimissió/destitució de Carles Flamerich.

Nosaltres no som ingenus: tot Estat té clavegueres, tot. Ahir va sortir una polèmica, que nosaltres no hi entrem; les dues hipòtesis poden ser plausibles. Sí que ens reconeixen, i ho saben altres grups, que qui està filtrant aquesta mena de coses és un excol·laborador que treballava per a la Guàrdia Civil. Estem al país on estem, a l'Estat on estem; un ministre de Defensa va dimitir per escoltes al rei; el GAL el vam conèixer per la filtració massiva de microfilms de l'aleshores Cesisd, i si Obama espia Merkel, què no farà –què no farà– una unitat d'investigació policial amb qualsevol dels seus ciutadans. L'ús de la telemàtica, la cibernètica i la informàtica estan a l'ordre del dia arreu del món amb fins repressius i de control social. I allò fonamental és el secret; sense secret, la maquineta no funciona, i quan s'esquerda el secret comencen els problemes i comença a fer pudor la claveguera.

I, finalment, i òbviament, el darrer punt, el senyor Bosch m'ha fet una reflexió, que al final, en aplicació de la llei del senyor Fernández Díaz, hauran de perseguir el comissari de Drets Humans de la Unió Europea, perquè, si ha amenaçat Espanya o ha insultat Espanya... Al final, detindran fins als màxims defensors de drets humans de la Unió Europea.

Ens volen cecs, sords i muts, per això votarem... I celebrem la incorporació d'aquest darrer punt. És una llei que va molt enllà, molt més enllà, de la criminalització de la dissidència, del populisme punitiu que esmicolarà sens dubte drets civil, garanties i llibertats; que penalitza –quina casualitat!– la protesta pacífica i democràtica. I, segurament, com el present sempre és la cruïlla entre passat i futur, *de casta le viene al galgo*: Fernández Díaz, com a governador civil de Barcelona, el 1982 empresonava Blanca Serra, una històrica militant independentista, pel simple fet de portar una pancarta que posava «Independència» a la manifestació contra la LOAPA.

Què moderna que és a vegades l'antiguitat i que vella que és la inquisició i recuperar una vella cultura de Torquemada, de McCarthy. A més que confon què és seguretat pública: seguretat pública, en un context de desigualtats, és drets socials, és serveis públics. I confondre-ho és pretendre que policies i jutges siguin els guardaespalles del poder, els porters de discoteca dels mercats, i que la seguretat d'uns pocs sigui la nostra inseguretat. Per tant, ni en el nostre nom, ni amb el nostre vot, ni amb els nostres diners.

Votarem a favor del darrer punt.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Doncs, moltes gràcies, presidenta. Més que pronunciar-me sobre les esmenes, sobre la no-acceptació d'algunes esmenes, perquè, tal com ha anat el debat, ja els assistents tenen cabal judici d'aquelles que hem incorporat i de com queden els termes de la votació.

Nosaltres insistim que hem plantejat aquesta moció per tractar els problemes de fons. Si haguéssim parlat avui de les bales de goma, que, evidentment, les voldríem, com deia el senyor Bosch i com ja ha sortit aquí en altres intervencions, prohibir avui mateix. De fet, les nostres conclusions en la comissió d'estudi de models policials i bales de goma així ho reflecteix. Si haguéssim volgut parlar de cessaments, doncs, que són qüestions pendents, l'assumpció de responsabilitats, vostès ho saben, ho vam plantejar des del primer dia, doncs, també ho hauríem fet.

Però creiem que centrar en el debat públic aquelles qüestions essencials del que creiem que ha de ser un departament d'interior –vetllar per la seguretat, per la intimitat, per les llibertats, en definitiva, i pels drets dels catalans i les catalanes– de tant en tant va bé. I, per tant, hem procurat deslligar-ho de totes aquelles qüestions que potser són més immediates i més de debat polític del dia a dia però que pensàvem que no eren tan essencials.

I, senyora Calvet, nosaltres..., ja li ho he dit, pel que fa a la taula, per exemple, d'entitats dels drets humans, si ho planteja en una comissió o en un altre plenari, sap que tindrà el nostre suport i la nostra consideració.

La qüestió del Cesiscat la considerem essencial, conseller. Volem aprofitar avui aquest plenari per tornar-li-ho a dir. Nosaltres continuarem treballant aquesta qüestió. Ho va fer el meu company Ferran Pedret ja fa quinze dies en aquest plenari, i saben que hem acudit a la fiscalia perquè pensem que hi pot haver elements d'il·licitud en algunes d'aquestes qüestions. El Cesiscat s'ha de dedicar a allò que diuen els seus estatuts; *nulla aethetica sine ethica*, que diria el malaguanyat professor Valverde. Com el trobem a faltar! Bé, doncs, s'ha de dedicar a protegir el que són els drets dels ciutadans, la intimitat de les comunicacions cibernètiques, el que són... Molt bé; tot això està molt bé. I la policia catalana requereix també fer els seus treballs, però que no ho encomani al Cesiscat i molt menys encara a entitats subcontractades, a empreses subcontractades privades, que és molt fàcil que no puguin preservar el que és la intimitat i els drets dels catalans i de les catalanes. Aquesta és la qüestió.

Agraeixo molt el to i les aportacions dels diferents grups parlamentaris, fins i tot d'aquells que han dit que no donaran suport a alguns dels nostres punts. Creiem que és una moció que pot tenir relleu. Conseller, aquí hi té, en fi, una feinada, perquè hi ha qüestions de molt calat. Els temes de la formació, del suport als professionals de la seguretat, que tinguin els mitjans materials adequats, que tinguin la formació continuada que avui reclamem aquí és quelcom amb què, conseller, estem convençuts que, si vostè s'hi dedica i compleix el que avui diu aquesta moció, sortirem tots beneficiats. En sortirà més beneficiat que ningú el ma-

teix Cos dels Mossos d'Esquadra, però sobretot –sobretot– els ciutadans i ciutadanes que volien que hi hagués aquest canvi de rumb que estem convençuts que el cos necessita.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Cridem a votació.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Para pedir votación separada del punto número 12 y del número 13.

La presidenta

Sí, segurament el que farem serà votar punt per punt, perquè hi han moltes votacions separades demanades.

Ja està, senyor Fernández? *(Pausa.)* Molt bé.

(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

Senyora Camats, tinc la..., no, la petició de vostès no la tinc, però de totes maneres pensava fer votació punt per punt.

Dolors Camats i Luis

Sí, però anàvem a demanar la lectura també dels punts 5 i 13, a més a més de votar-los separatament.

(Pausa llarga. Gemma Calvet i Barot demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Sí; presidenta, nosaltres voldríem si es pogués fer lectura del punt 11.

La presidenta

D'acord.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació d'aquesta moció, que té tretze punts. La votarem un per un i donarem lectura del punt 5, de l'11 i del 13.

Per tant, votem el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 41 vots a favor, 65 en contra i 23 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 41 vots a favor, 85 en contra i 3 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 125 vots a favor i 3 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Donem lectura del punt 5.

El secretari segon

«El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a vetllar especialment perquè el Cescicat acompleixi estrictament la legalitat i s'ajusti als objectius i funcions que estableixen els seus estatuts, i a presentar abans de dos mesos davant el Parlament un informe elaborat per les conselleries d'Empresa i Ocupació i d'Interior detallant totes les activitats realitzades per aquest organisme els darrers tres anys.»

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor i 70 en contra.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 44 vots a favor i 85 en contra.

Passem ara al punt 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor i 3 abstencions.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 41 vots a favor, 65 en contra i 23 abstencions.

Votem ara el punt 10.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor i 16 abstencions.

Passem ara al punt 11; hi donem lectura, primer.

El secretari segon

«El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a redactar el protocol d'indemnització per responsabilitat objectiva a les víctimes de les actuacions policials en el termini de tres mesos.»

La presidenta

Passem a la votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Passem al punt 12.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 56 vots a favor, 65 en contra i 8 abstencions.

I finalment donem lectura al punt 13.

El secretari segon

«El Parlament expressa el seu rebuig a l'Avantprojecte de llei de seguretat ciutadana, impulsat pel Govern de l'Estat, perquè suposa una criminalització de la protesta i la crítica al carrer i comportarà una reducció dels drets de la ciutadania.»

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 55 vots a favor, 65 en contra i 8 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques per a garantir el dret a l'habitatge i el reallotjament de famílies desnonades (tram. 302-00101/10)

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques per garantir el dret a l'habitatge i el reallotjament de famílies desnonades. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Roger Torrent. *(Pausa.)*

Ja pot començar, senyor Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Bé, de la interpellació que fèiem en el darrer Ple, parlant de polítiques d'habitatge i de la capacitat de les administracions per reallotjar les famílies desnonades, se'n derivava una síntesi que, si vostès volen, era una obvietat, era una evidència. Però les obvietats, les evidències, de tant en tant cal recordar-les, i més si es tracta d'aquest element, d'aquesta qüestió, l'habitatge, on segurament els últims anys, les últimes dècades, fins i tot, hem anat perdent una mica aquestes consideracions, aquestes obvietats, que, per altra banda, són tan necessàries a l'hora de fer efectiu allò que també es despenia de la tesi de la interpellació que fèiem al darrer Ple, que és la capacitat de fer efectiu el dret d'accés a l'habitatge, per tant, el dret de les persones a accedir a un habitatge digne.

I en aquest sentit, dèiem, és important conceptualment pensar en l'habitatge no tant —com hem fet per error els últims anys, les últimes dècades, fins i tot— com a element de motor econòmic, per tant, un element del

creixement pel creixement, sinó que calia recuperar la consideració de l'habitatge pel que fa a la seva funció social, és a dir, com a hàbitat perquè les famílies, perquè els ciutadans puguin desenvolupar la seva vida dignament. I dèiem que calia fer-ho amb dues mesures o dos àmbits de mesures. Un, l'àmbit de les consideracions i de les actuacions conjunturals i, per tant, fer front a la tensió i a l'emergència habitacional que viu el país. Dèiem una dada, una dada prou significativa, prou rellevant, que ho diu tot: des del 2008 hi han hagut cinquanta mil desnonaments al nostre país; per tant, això dimensiona aquesta emergència habitacional, aquesta urgència que té el país. Però dèiem també que, evidentment, les mesures conjunturals, aquestes mesures *ad hoc*, no serveixen de res, no serviran de res si no van acompanyades de mesures estructurals. És a dir, les mesures conjunturals ens han de servir perquè no hi hagi gent al carrer, però les mesures estructurals ens han de servir perquè no hi hagin generacions al carrer.

En aquest sentit i en aquesta línia plantejem aquesta moció, en aquest doble marc d'actuació. Per un costat, amb mesures palliatives, algunes que ja s'estan fent i, per tant, el que pretenem és reforçar-les; parlem d'Ofideute, parlem dels ajuts al lloguer, parlem de la consideració de l'emergència habitacional en les polítiques socials de la Generalitat, però també parlem de mesures concretes pel que fa a les mesures de llarg recorregut, de llarg termini, mesures de reforma legal, de reforma del marc conceptual, per tant, tenir clar quin és l'objectiu que ha de complir l'habitatge, i específicament i sobretot, l'habitatge de protecció oficial. Però també de reforma del marc normatiu i, per tant, tornem a plantejar-nos, hem de tornar a respondre preguntes clau com *què* ha de ser l'habitatge de protecció oficial, *com* s'ha de construir, *com* s'hi ha d'accedir i, sobretot, *on* s'ha de construir. I això ho plantejem a través d'eines d'anàlisi, d'informes, de treball conjunt amb les entitats socials, amb la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca i amb altres entitats que estan treballant, que estan fent feina ingent en aquest àmbit i que, per tant, s'han de convertir, també, en interlocutors vàlids, no només en casos excepcionals i urgents, sinó també pel que fa a la planificació.

Eines jurídiques. Plantejem la reforma del Reglament de l'habitatge de protecció oficial, que es desenvolupi aquest reglament d'habitatge de protecció oficial i, sobretot, que es plantegi d'una vegada per totes la redacció i aprovació del pla territorial sectorial de l'habitatge. I també plantejem eines de gestió per ampliar el parc d'habitatge social del país, per eixamplar-lo, per fer-lo més gran, perquè hi hagin més habitatges socials al país. Ateses les circumstàncies actuals i, sobretot, amb un plantejament clar de futur, no s'entendria que el parc d'habitatge públic, que el parc d'habitatge social disminuís, ans al contrari, del que es tracta, evidentment, és que s'ampliï, que s'ampliï a través de la creació del fons social d'habitatge amb els pisos procedents de la Sareb i de les entitats intervingudes —això ho planteja la moció—, però també que es mantingui a través d'aturar, com a mínim, el plantejament de la venda massiva d'habitatges procedents del patrimoni immobiliari de l'Incasòl. Insistim, tal com dèiem a

la interpellació, que nosaltres ni entenem ni compartim aquest plantejament perquè, precisament, del que es tracta és d'ampliar el parc d'habitatge social.

I parlem també de mesures palliatives. Parlàvem d'un cas concret... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps. Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta del Govern, diputades, diputats, el dret a l'accés a l'habitatge és un tema de màxima transcendència. Sempre ho ha estat; per unes raons o per unes altres, hi han hagut milers de famílies, moltes persones del nostre país que han tingut dificultats per accedir a l'habitatge; en temps de bonança econòmica, perquè els preus dels habitatges estaven en unes condicions astronòmiques que impossibilitaven l'accés, tant en règim de compra com de lloguer, de moltes persones; i ara, en aquests moments, milers de famílies han vist com no han pogut fer front a la seva hipoteca, fruit d'aquesta crisi tan brutal des del punt de vista econòmic, que té també conseqüències socials, estan patint, i tenim –ho explicava, ho deia el diputat d'Esquerra Republicana– desenes de milers de famílies que han estat desnonades de la seva casa, del seu habitatge. Per tant, aquest és un tema de màxima transcendència.

I jo em centraré bàsicament en dues idees o en tres reflexions i que fan referència al parc públic d'habitatges de la Generalitat de Catalunya. Disposar d'un parc públic d'habitatges destinats al lloguer, i al lloguer social, no es fa d'un dia per l'altre. Catalunya, si comparem les ràtios que tenim sobre el conjunt d'habitatge del país, si ho comparem amb les ràtios que hi han a la Unió Europea, doncs, veurem que estem lluny, molt lluny d'aquestes ràtios. Aquí, aproximadament, devem estar al voltant d'un 1 per cent, sent molt optimistes, quan a Europa la tipologia d'habitatge de lloguer social està al voltant d'un 18 per cent de mitjana.

Jo estic molt d'acord amb l'enunciat que ens feia des del faristol el proponent de la moció: hem d'eixamplar el parc d'habitatge de lloguer al nostre país. Doncs, bé, la primera condició per eixamplar el parc d'habitatges de lloguer és no desprendre'ns, justament, d'aquests catorze mil habitatges, que són pocs amb referència al que està passant al conjunt de la Unió Europea, per destinar-lo..., que moltes de les famílies del país que en aquests moments tenen dificultats per accedir a un habitatge de lloguer per condicions de preu, doncs, hi puguin accedir. És l'última capacitat que tenen algunes de les persones del país per tenir un habitatge digne.

Ja li anuncio que ens abstindrem al punt 7 de la moció perquè no acabem d'entendre o no acabem de compartir el redactat que ens fan, no?: «No iniciar cap operació massiva dels actius de la venda d'habitatge de

lloguer social que tenim a Catalunya», això què vol dir? Que sí que en podem vendre? *(Pausa.)* Sí, jo ja estic d'acord que aquelles persones que tinguin en aquest moment un contracte de lloguer amb una opció de compra, doncs, puguin exercir l'opció de compra; jo això no els ho discuteixo. Ara, la resta d'aquests catorze mil habitatges, el que no podem fer és donar una escapatòria al Govern o al conseller d'Economia, que ahir no es va comprometre a una pregunta que jo mateix li vaig formular, a no efectuar aquestes operacions de venda i, per tant, com que volem tenir una actitud preventiva respecte a aquesta qüestió, miri, ni massiva ni no massiva. És a dir, els habitatges de lloguer social del parc públic d'habitatges de la Generalitat s'han de destinar justament a aquesta finalitat.

I després ens satisfà que el grup proponent hagi acceptat una de les esmenes que el nostre grup proposava, que és començar a estudiar o donar un termini concret al Govern, eh?, per tal que ens presenti en seu parlamentària el projecte de llei que gravi fiscalment aquells habitatges buits, que, bàsicament, en aquests moments depenen del sector financer, eh? Aquí nosaltres creiem que això s'ha de tirar endavant. El conseller de Territori i Sostenibilitat fa uns mesos va explicar a bombo i plateret que aquesta era la seva política. Pensàvem que es recolliria a la Llei de mesures fiscals i financeres. No ho hem vist i, per tant, el que cal és que el Govern s'apliqui i ens presenti aquest projecte de llei al més aviat possible.

Gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor conseller de Territori i Sostenibilitat, responsable de l'habitatge –absent, perquè deu ser que aquest tema no l'interessa–, una salutació... *(Veus de fons.)* Molt bé, hi ha el secretari general, però em sembla que estem en seu parlamentària i el que respon davant del Parlament és el conseller, no els secretaris. I, en tot cas, tinc dret a fer-ho. I una salutació i la nostra solidaritat amb la plataforma d'afectats del bloc de Salt.

Què ha posat de manifest el bloc de Salt? Perquè, en bona part, estem aquí per vostès. Doncs, que a Espanya no s'ha garantit de forma efectiva el dret a l'habitatge com un dret fonamental, cosa que ha posat de manifest la sentència del Tribunal Europeu dels Drets Humans que vostès han provocat, però aquesta sentència no només és per a Salt, sinó que s'ha d'aplicar a tota la gent afectada de Catalunya; que la legislació hipotecària espanyola és contrària a la normativa europea de Carta de drets fonamentals, del Pacte de drets humans i a la Directiva dels drets de consumidors. I, en aquest sentit, em plau comunicar que ahir mateix l'eurodiputat Raül Romeva i altres eurodiputats verds i de l'esquerra unitària europea han presen-

tat una denúncia davant de la Comissió perquè intervingui d'una vegada davant de l'Estat espanyol i aturi aquest drama, que porta ja més de 500.000 desnonaments a Espanya, per una legislació hipotecària que, després de la reforma, continua sent tan injusta com abans.

Però també demostra que Convergència i Unió és responsable de no haver desplegat i aplicat totes les previsions de la Llei catalana del dret a l'habitatge, que ajudaria en bona part a resoldre aquesta problemàtica, quan, per raons estrictament ideològiques, per quedar bé amb el seu electorat de dretes, va derogar el lloguer forçós; no ha aprovat el pla territorial sectorial de l'habitatge –que el té damunt de la taula, l'hi vam deixar fet el 2010–; no ha aprovat encara el pla del dret a l'habitatge; no ha aprovat el reglament de la Llei del dret a l'habitatge, que li permetria aplicar mesures sancionadores als que no posen a disposició habitatges buits en municipis o barris en situació de forta demanda, com sí que ha fet l'Ajuntament de Terrassa; quan no s'han detectat encara i no s'han publicat els municipis que tenen necessitat forta i permanent i acreditada d'habitatge social, que és el que permet aplicar mesures coercitives i mesures d'actuació; quan no ha aprovat l'impost sobre els habitatges desocupats, quan fa dos anys que ho va pactar amb Esquerra Republicana –ens presenta la llei d'acompanyament i aquest impost no hi és. I ens alegrem que, amb l'esmena que avui hem transaccionat amb Esquerra, es digui que això s'ha de presentar dintre del primer semestre. Mirarem amb interès què és el que hi vota Convergència i Unió i potser el seu aliat momentani del PP, perquè això va com convé, aquesta geometria variable d'aquest Parlament, sobiranista en algunes coses i espanyolista quan afecta els drets socials.

Però, en canvi, tenim un govern que es vol vendre els habitatges protegits de lloguer a fons d'inversió. I, per cert –per cert–, ens sorprèn que Esquerra Republicana en la seva proposta de resolució, transaccionada amb els companys de la CUP –transaccionada amb els companys de la CUP–, quan altres plantejaven que aquest pla s'havia d'aprovar dins dels propers sis mesos, admeti que això pugui ser en dos anys, quan fa tres anys que hauria d'estar, aquest pla territorial; quan la Sareb actua d'una forma antisocial al no llogar i vendre aquests pisos buits, quan sabem que són milers, els blocs de Salt que tenim a Catalunya.

Què ha passat, a Salt? A Salt la situació real és que continuen havent-hi vuit famílies que no tenen el problema resolt i que la Generalitat publica notes en què criminalitza aquestes famílies, perquè surtin al més aviat possible d'aquests blocs, quan encara no està resolt el tema o quan es troben amb contractes amb clàusules tan interessants com les que diuen que els poden resoldre el contracte per raons d'interès públic sobrevingut. Quin és l'interès públic superior al de garantir el dret a l'habitatge? O per què no es reconeix que a Girona i a Salt continua havent-hi una necessitat i no hi ha dotació suficient d'habitatges per cobrir aquestes necessitats?

Per això creiem que cal una actuació més decidida d'aquest Parlament i del Govern per abordar, d'una vega-

da per totes, aquesta política. A nosaltres ens sorprèn que no s'hagi admès una esmena en què es parlava que la partida per ajudes al pagament de lloguers i pagament d'hipoteques hauria de ser una partida oberta, com la famosa de les beques menjador; o ens sorprèn que es pactin també esmenes amb el PP en aquest sentit, quan Esquerra Republicana tenia el nostre oferiment per esmenar aquest tema i fer-ho dintre... Per què deu ser? Per què deu ser que aquesta partida no pot ser oberta i es diu: «En la mesura que sigui possible»?

Per això tenim un sentiment agredolç: s'hi inclouen coses positives, però creiem també que, en definitiva, s'encobreix en bona part una actuació que no deixa de deixar encara en precarietat el dret de l'habitatge, que moltes famílies de Catalunya continuen reclamant ara i, per desgràcia, en el futur, si continua aquesta política hipotecària.

Gràcies, senyora presidenta.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputat. Ara és el torn del Grup Mixt...

Salvador Milà i Solsona

Senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies. Ara és el torn del Grup Mixt, i, en el seu nom, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, vicepresident. Per fixar la posició de la CUP, dir d'entrada dues coses, no?: que segurament la millor política davant l'emergència habitacional es va presentar dilluns en aquesta casa; no ho va fer cap grup polític, ho va fer la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, amb una bateria de mesures urgents, necessàries i solidàries, i que esperen encara avui resposta.

I, per entrar en el terreny concret, dir que votarem a favor de la moció; agrair la part que s'hi ha incorporat al diputat Roger Torrent. Ens abstindrem només en els punts 2, 3, 5 i 7, perquè no ha sigut possible un consens profund, però en tot cas sí que és un sòl mínim –diguem-ho així–, encara ens queda tocar sostre, però és un sòl mínim que era obligat.

També és veritat que quan parlem del dret permanentment vulnerat a l'habitatge de milers i milers de persones, és obvi que la política ha sigut erràtica i equivocada, i que en aquesta cambra seuen els responsables que durant molts anys han provocat que el dret a l'habitatge no fos un dret social, sinó que fos un negoci; hi va especular l'especulació financera, però el segon que hi va especular van ser també els municipis i els poders públics.

També és veritat que la construcció de «vivendes» HPO o habitatge protegit hauria d'estar destinada als sectors més vulnerats, més empobrits. En temps de ca-

pitalisme senil hauria de ser de lloguer, hauria de ser de titularitat pública –aquest és el nostre model– i hauria de durar tota la vida útil de l'habitatge. S'haurien de reforçar els règims especials, s'haurien de garantir en qualsevol promoció dotacions residencials amb especificitats cap a col·lectius amb risc d'exclusió, discapacitats o dones víctimes de violència masclista, i caldria, avui encara, fer reserves de sòl, quan es fa tot el contrari.

L'habitatge públic de lloguer d'aquest país és ridícul, és raquític, és minso, i el que no es pot fer és vendre, sinó tot el contrari, millorar-lo i protegir-lo, i sobretot gestionar-lo bé; aquest és el drama al nostre país i el drama arreu d'Europa. Com no es fa, com no es gestiona bé, passa el que passa. I, per tant, caldria inversió en treballadors socials, amb una visió global i amb programes de seguiment.

A això fa referència el punt 7, on també ens sumarem a altres reflexions que s'han fet des d'aquest mateix espai. No podem acceptar, un cop..., que no hi hagi una venda massiva d'habitatges, sinó que també coneixem que la tàctica sempre és la gota malaia. És a dir, mai vindran a dir: «Ens ho venem tot», sinó que és parcialitzar i anar venent.

Tampoc serem cíncics ni hipòcrites: el 2010 el Consell Comarcal del Barcelonès, amb totes les forces polítiques a favor, ja va vendre tres-cents pisos a Azora, ja ho va fer. I em sembla contradictori que aleshores, com ha passat aquesta mateixa tarda, no?, a altres barris de Barcelona... Com pot ser que poders públics, governats pels mateixos, venguin pisos a 38.000 euros a fons voltors i estiguin venent parcs públics, com en el cas de Barcelona, per fer pisos per 100.000 euros, quan tenim pisos per 38.000 a Barcelona? És que és una incoherència absoluta. I, òbviament, vendre pisos a fons voltors..., ja sabem que no són germanetes, precisament, de la caritat: per ells, l'habitatge és una inversió rendible i de futur.

Alguna reflexió més –no podem dir, ni molt menys, tot el que voldríem dir. Respecte a l'Ofideute, l'oficina, celebrem que s'hagi ampliat a la doble problemàtica amb relació al dret a l'habitatge: no només la sagnia brutal del frau hipotecari persistent, que encara avui persisteix, sinó també a això més amagat, que és el desnonament per impagament de la quota de lloguer, no? I els ajuts de la Generalitat l'any passat majoritàriament, el 89 per cent, van a persones que no podien pagar el seu lloguer. A això tampoc ajuda la legislació espanyola; les últimes reformes de la LAU encara acceleren més i precipiten aquest procés.

No estem d'acord que el marc analític hagi de ser l'informe anual del sector; aquesta no n'és l'eina específica. S'ha de fer un estudi anual de població mal allotjada, que s'inclogui dins del pla sectorial, i que hauria de ser la radiografia que servís per determinar la política d'habitatge; un pla que, basat en el panell Etos de la UE, establís quines són les víctimes de l'allotjament, quines sense sostre, quins estan sobreocupats, quines realitats d'infrahabitatge hi han, els assentaments i altres realitats.

Nosaltres ens sumem a la petició de set punts de la PAH, però enteníem que el millor era arbitrar avui i habilitar, i celebrar, sobretot la societat, però aquesta casa també, una moratòria de desnonaments, i més encara quan el Sareb no és un banc dolent, és un banc pèssim: hi van guanyar abans de la crisi, hi van guanyar durant la crisi i hi estan guanyant encara avui.

I, finalment, sobre la Taula de Desnonaments, no sabem com evolucionarà, però per nosaltres l'important són les mesos d'emergències. En el que portem d'any, 99 habitatges distribuïts; l'any passat, només 55, quan van ser, segons el Deganat de Justícia, 3.167 els desnonats per lloguer. És a dir, una gota en el desert de l'especulació. Gent sense casa, cases sense gent i negoci per al Sareb.

Gràcies, i una salutació també a la bona gent de la PAH.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Fernández. També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i en el seu nom té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, president. Vicepresidenta, diputats, diputades, bé, aquesta és una moció de bones intencions però, en alguns aspectes, de poca exigència envers el Govern de la Generalitat, que és qui té la competència en matèria d'habitatge.

Sí que cal reconèixer una particularitat a aquesta moció: que reconeix que la situació, el fenomen dels desnonaments, és una situació que es va iniciar fa molts anys. La moció en situa els seus inicis l'any 2008 –podríem discutir-ho i segurament anar una mica més enllà, però, bé, donem-ho per bo, l'any 2008–, i, per tant, que ara estem pagant les conseqüències de la inactivitat del tripartit per fer front a aquesta realitat, i també per la inactivitat del Govern socialista d'Espanya de llavors. Per tant, hem de dir d'una forma clara que la situació avui no seria tan greu, seria molt complexa però no seria tan greu, si s'hagués actuat abans, si s'haguessin adoptat mesures de xoc abans, en l'època del tripartit i en l'època del Govern socialista en el Govern d'Espanya.

Per tant, la finalitat de la moció és clara: Esquerra Republicana planteja avui a l'oposició el que va ser incapaç de fer en el Govern.

Però no només no hi van saber reaccionar amb mesures de xoc en el seu moment, sinó que van hipotecar les futures polítiques d'habitatge del Govern de la Generalitat. No ho diu el Partit Popular, ho va dir el mateix conseller en la interpellació; ens deia: «Es van generar promocions d'habitatge protegit en municipis on no feia falta, per valor de 100 milions d'euros», 100 milions d'euros que es van convertir després en deute, aquest deute que avui ens ofega i ens angoixa.

Esquerra Republicana, quan va conèixer la notícia que el Govern pretenia vendre més de catorze mil habitatges de lloguer social, doncs, va mostrar un posiciona-

ment molt clar, molt contrari..., que no admetria cap venda d'habitatge social a casa nostra. Això, fa uns dies. Ara això, amb la moció, ja ha canviat. Ara això, amb la moció, hem passat d'aquella oposició ferma, que neix de la convicció, a: «Bé, es podrà vendre si no és massiu.» Per tant, la pregunta és clara: què vol dir? Se'n podran vendre mil?, dos mil?, tres mil respecte als catorze mil?, cinc mil? Cinc mil no és massiu?, vuit mil? Ens agradaria que ens ho poguéss dir. Però aquella posició ferma avui es converteix en una debilitat clara i en una acceptació de les tesis del Govern de la Generalitat.

Nosaltres no estem d'acord amb la proposta d'establir un nou impost, ja vam dir-ho. Amb nous impostos no solucionarem el problema de l'habitatge a casa nostra, i amb mesures de foment i de concertació sí que ens en podem sortir molt millor.

Senyor Milà, miri, li ho diré clarament: vostè ha fet una referència que..., venia així a dir: «des de l'espanyolisme, o des de les forces espanyolistes, quan afecten els drets socials». Miri, li diré una expressió catalana, no se m'ofengui, eh?, però pixa fora de test, totalment. Però a més és que no l'encerta ni per casualitat. Li ho diré... (*Veus de fons.*) No, li ho diré, ara em toca a mi, li ho diré: sap qui va fer molt per aquests drets socials a Espanya? Govern de l'Aznar. (*Remor de veus i rialles.*) I sap per què? Perquè va generar ocupació, va generar molts llocs de treball, va garantir, entre altres coses, unes pensions...

El vicepresident segon

Si us plau...

Pere Calbó i Roca

No, vostès riuen, però quan el Govern d'Aznar va accedir al poder es van trobar amb una seguretat social pràcticament en fallida; i a mi no em fa cap gràcia, això. I va sortir del Govern creant un fons de reserva de les pensions de què avui gaudim.

Per tant, de lliçons de drets socials des de l'esquerra, cap ni una. Perquè sap quines són les conseqüències de les seves polítiques tan magnífiques? Atur i deute –atur i deute. I avui ens trobem amb una situació molt complicada fruit d'aquelles polítiques de l'esquerra que estem patint amb tota intensitat a casa nostra. I és evident que el Govern Rajoy el que està fent és el que li va tocar fer al Govern Aznar l'any 96, que és redreçar les nefastes conseqüències de les polítiques d'esquerra. Amb moltes dificultats, amb el sacrifici de tots els ciutadans, però li asseguro que, com vam fer l'any 96, tornarem a redreçar la situació d'aquest país tal com vostès ens el van deixar, pràcticament en la misèria.

Dit això –per què no admetem cap lliçó moral de drets socials de l'esquerra–, nosaltres sí que hem presentat un conjunt d'esmenes, de les quals s'ha acceptat aquella en què s'estableix una garantia que als pressupostos de l'any 2014 han d'estar dotades suficientment les partides de les prestacions econòmiques d'urgència,

els ajuts al lloguer, els avals al lloguer i la mediació pel lloguer social.

Sí que, per acabar, amb relació a l'edifici de Salt a què el Govern ha de donar resposta, com ha de donar resposta a tots aquells edificis del conjunt de Catalunya i a totes aquelles situacions de pèrdua d'habitatge que pateixen els ciutadans de Catalunya, sí que ens van sobtar les declaracions que ahir van sortir –que nosaltres no acabem d'entendre, i a veure si el representant de Convergència i Unió ens ho pot explicar– de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, en què acusava la plataforma de ser la culpable del bloqueig de les negociacions. Crec que això mereix una explicació avui en seu parlamentària.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i en el seu nom té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, president. Vicepresidenta, secretari general del departament, secretari d'Habitatge –que estem ben representats com a govern, entenc jo; potser, senyor Milà, els que no el volen escoltar són els del seu grup, que només han vingut dos diputats a escoltar-lo, però jo entenc que el Govern el tenim molt ben representat (*aplaudiments*)–, representants de la plataforma, senyores i senyors diputats, és evident, i s'ha fet palès, que aquest Govern aposta fermament per les polítiques d'habitatge, que, com saben, esdevenen un dels pilars essencials del proper pressupost, amb la voluntat d'arribar als més febles portant a terme polítiques que ens permetin que els nostres ciutadans tinguin un accés a l'habitatge, actuant per evitar l'exclusió social residencial.

I la xifra és important i cal reiterar-la, perquè, tot i la situació que pateixen les finances de la Generalitat, tot i la situació d'ofec que estem patint, pel que fa a polítiques destinades a habitatge social es passa de 51 a 56,6 milions d'euros al proper pressupost. Per tant, és un esforç que demostra que al Govern volem resoldre aquesta problemàtica, perquè tenim aquesta problemàtica al país que hem de combatre.

També, com saben, s'incrementen les ajudes econòmiques pel que fa a evitar els desnonaments o ajudes a aquelles famílies que ja han patit la pèrdua del seu habitatge passant de 3 milions a 7 milions en aquest pressupost del 2014.

Per tant, compartim aquesta preocupació amb el grup proposant de la moció perquè la nostra prioritat també és resoldre aquesta problemàtica, perquè és una prioritat del Govern. Perquè avui encara estem parlant de xifres notables de desnonaments, xifres importants, que requereixen la nostra atenció, per tant, ens calen polítiques que prioritzin aquesta situació.

Per això també s'ha dotat, el Govern, de diferents polítiques, de programes socials, mecanismes, per tal de resoldre, d'ajudar a alleugerar, les conseqüències d'un desnonament ajudant moltíssimes famílies, trenta mil famílies tant aquest any com a partir del pressupost següent, i també tenint en compte que es preveu destinar-hi fins a 200 milions fins al 2016.

Per tant, estem actuant..., tot i que, en aquest sentit, ens estem trobant també amb habitatges sols, que, cal recordar, l'abandonament, l'aïllament, la deslleialtat que patim per part de l'Estat, ja que des de l'any 2009 fins a dia d'avui les ajudes de l'Estat han baixat a més del 90 per cent pel que fa a habitatge.

Si entrem ja amb els punts de la moció, no teníem cap problema a recuperar la publicació de l'informe anual del sector de l'habitatge, perquè ja el teníem, ja estava publicat, i així constava en el nostre web. Pel que fa a l'informe de la població mal allotjada a Catalunya, tampoc hi tenim cap problema, tot i que creiem que hem de tindre..., que no pot substituir en cap cas l'informe anual del sector de l'habitatge per l'estadística, pel que ens indica i perquè creiem que és una eina bàsica també per exposar la situació.

Pel que fa al comitè d'experts per a la reforma de les polítiques d'ordenació territorial i d'urbanisme, ja s'hi està treballant per tal de poder aglutinar totes aquelles normatives que tenim disperses sectorialment, en urbanisme, en habitatge, en costes, i per tal de poder-ho aglutinar en un únic codi de territori que ja s'hi està treballant.

Ens demanen, també, accelerar el procés pel que fa a donar resposta a l'article 179 de la Llei 9/2011, de 29 de desembre. En aquest sentit, ja se'ns va presentar els treballs pel que fa al Pla del dret a l'habitatge, per tant, que estan molt avançats, i, per tant, cap problema també a compartir-ho.

Pel que fa al Pla territorial sectorial de l'habitatge, també es presentarà tan aviat com sigui possible i s'iniciaran també els tràmits d'aprovació per part del Govern.

Pel que fa al punt setè de la moció, el que ha quedat definitivament, el conseller, ahir, en sessió plenària –també el president els ho va dir–, ho va deixar ben clar, que es pot estudiar mobilitzar determinats actius del nostre parc mobiliari, com també altres tipus d'actius, per tal de poder corregir aquesta situació que ens estem trobant a dia d'avui tan complexa. I aquí el Govern ha sigut molt transparent; per exemple, un dels nivells en què es pretén actuar és en la venda d'habitatges als mateixos llogaters, que ara es troba en estudi. Per tant, quedi clar que no es vol portar a terme cap operació massiva, per tant, compartim el que diu la moció.

Ara bé, també resulta curiós que alguns portaveus que m'han precedit –el Partit Socialista, que ara no el veig, i també el d'Iniciativa– ens vulguin donar lliçons quan van governar, habitatges de lloguer, van vendre bastants habitatges de lloguer, i també han venut... –el portaveu de la CUP també els ho ha dit–, han venut

des del Consell Comarcal del Barcelonès des de l'any 2010 fins a l'any 2013, on també hi són presents vostès i el Partit Socialista, set-cents habitatges de protecció amb llogaters a dintre, curiosament a la mateixa gestora que ha comprat a la Comunitat de Madrid –curiosament. Això no ho diuen normalment, però és així, també ho han fet. Per tant, menys lliçons, vull dir a partir d'aquí, perquè vostès també han actuat, quan governaven el país i quan estan governant diferents institucions de país.

Pel que fa a continuar negociant amb la Sareb, cap problema tampoc, tot i que ja saben quina és la situació que estem patint també o quina és la situació que tenim a dia d'avui a Salt.

No compartim el punt novè de la moció de personar-nos altre cop, perquè ja ens vam personar en dos moments, i perquè el jutge ja ens ha dit que no ens hi podem tornar a personar. Perquè entenem que aquesta causa –tot i que en el seu moment, la primera vegada que ens hi vam personar, el passat 11 d'octubre– va servir per tal de tindre més temps per poder actuar i per poder donar habitatge a aquelles famílies que ho havien demanat, i, per tant... –ja vaig acabant, presidenta– des del Govern intentarem ajudar totes aquelles famílies..., intentem ajudar, possibilitant tindre habitatge, a aquelles famílies de Salt, a aquelles famílies d'arreu del país per tal que tinguin habitatge, perquè prioritzem les polítiques d'habitatge, tal com es demostra en el proper pressupost de la Generalitat.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Vicepresidenta..., no *consellers*, diputados, diputadas, miembros de la plataforma de derecho a la vivienda. ¿Se puede pueden perdonar los pecados? Sí. Pero esto no es una iglesia, ni aquí hay obispos, ni sacerdotes; por lo tanto, aquí no perdonamos pecados, los diputados. Se equivocan, con esta moción, de sitio.

¿Se pueden expiar los pecados? Sí, porque la expiación se hace a través de un tercero, en este caso, el Parlamento, en este caso, una moción. Porque ustedes son pecadores. Yo creo que no se arrepienten, pero quieren expiar a través de un tercero, este Parlamento, sus pecados, algunos originales, 2003-2010 gobernando, otros más recientes, *acord de legislatura*, rimbombante acuerdo de legislatura, ¿eh?, que dedicaba tres líneas a la vivienda, artículo 34: «Potenciar un fondo y un servicio de rescate de familias; potenciar» –esto siempre, potencian ustedes muchísimo, son muy potentes– «la mediación entre entidades financieras y familias en los procesos de desahucios y la disposición de una red de pisos de emergencia; potenciar» –una vez más–, «el *servei* del Ofideute.» Vienen ustedes aquí y lo desarrollan un año después, sí que han tardado. ¿Cincuenta mil personas había? Y qué pasa, ¿no las había en enero de 2013, o en febrero, o en marzo,

o en abril, o en mayo, o en junio, o en julio, o en agosto, o en septiembre, o en octubre, o en noviembre? No, han tardado un año, ¡qué lentos son! ¿Qué pasa, que hasta que no llegaron al artículo 34..., que estaba primero el *dret a decidir*? Ah, amigo, ¡prioridades!

Y claro, ese pecado, el original, el del pecado 2013, tienen otro pecado, los presupuestos 2014. ¡Pecadores contumaces! Porque, claro, ¿ustedes no van a aprobar el presupuesto del 2014? Un presupuesto donde 2.300 de los millones de los ingresos proceden entre otros de ventas de patrimonio, entre los cuales posiblemente dieciséis mil viviendas del parque de viviendas de la Generalitat. «Ventas masivas», dicen, ¿masivas? Ah, ¿y si no son masivas? ¿Y si son menos masivas? Es así, o sea, ocho mil sí... ¿dónde está el masivo? ¿Por qué no ponen un número? Ah, amigo, es que claro que no, pero claro, vienen aquí y se ponen ustedes muy bien puestos: «Eh, perdónennos los pecados.» No se los perdonamos. «Vamos a expiarlos», no en nuestro nombre. Los chivos expiatorios los tienen ustedes aquí, los usan, u otros que quieran dorarles a ustedes o ayudarles en la expiación de sus pecados, de su culpa, porque además de pecadores son culpables, culpables durante el Gobierno tripartito, y culpables durante un año de inacción y culpables ahora en los presupuestos del año 2014. (*Veus de fons.*) Tranquilídense –tranquilídense.

Y, claro, vienen un poco como unos Adanes, ¿no? Esto también es muy de por aquí, esta bancada del adanismo, ¿eh?, los que nacieron ayer... Vienen aquí y dicen: «Queremos los pisos de la Sareb.» ¡Pero si os vais a vender los de la Generalitat! Ah, queréis los que no tenéis y los que tenéis los vendéis... Vaya, hombre, ¡qué cosa más curiosa! Sí que son ustedes..., es que, claro, se han vuelto ustedes tan pedigüeños que piden –y piden, y piden–, gestionen –gestionen y gestionen–, den salida. ¿Pero saben lo que pasa? Es que el problema de la vivienda es tan serio que no es únicamente un problema de dónde vamos a poner a las familias que hayan perdido su vivienda, sino ¿qué vamos a hacer con la ley hipotecaria? Que ese es el verdadero drama, el de la ley hipotecaria, el de no condenar a perpetuidad –no al fuego eterno, sino a perpetuidad– a aquellas familias que pierden su vivienda y se quedan endeudadas de por vida. No hay una ley de segunda oportunidad. Esas son las medidas que tienen que hacer, y mientras tanto gestionar con prioridades políticas, pero no venir aquí a que les expiemos ni les perdonesmos los pecados, porque el *ego te absolvo a peccatis tuis* nosotros no se lo vamos a dar. No les vamos a decir: «Yo te absuelvo de tus pecados» porque no, ni con mociones ni con excusas.

Si ustedes quieren empezar a ser perdonados de sus pecados, empiecen por no votar favorablemente los presupuestos del año 2014. No se busquen el aplauso fácil, el silencioso o el sonoro. Búsquense el respeto, el respeto de aquellos que ven en la oposición la firmeza necesaria para que aquellas políticas de gestión del parque de vivienda pública se pongan al servicio de las necesidades de los ciudadanos y no a los intereses espurios de un acuerdo de gobierno cuya única finalidad no es mejorar la vida de los ciudadanos, sino alcanzar una consulta con la voluntad de separarlos.

Por eso y porque nosotros no somos sacerdotes, ni obispos, ni somos chivos expiatorios, nos vamos a abstener en esta moción, que solo tiene como objeto limpiarles la consciencia.

Amén.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustríssim senyor Roger Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Abans de parlar de les esmenes és obligada la referència a alguns dels discursos que s'han fet aquí, alguns dels quals, com el del senyor diputat Cañas, discursos gairebé d'inquisidor, eh?, repartint perdons o repartint butlles a qui correspongui i a qui li vingui en gana al senyor Cañas. Això sí, li haig de dir que li dono la raó en alguna cosa.

Li dono la raó en el fet que, evidentment, la qüestió de fons, la qüestió de gènesi, la més important, és la llei hipotecària. I, en aquest sentit, fins que no s'introdueixin mesures per fer front al sobreendeutament, com la dació en pagament, probablement no atacarem el problema de fons. Però mentre no ataquem el problema de fons, evidentment hi han mesures que hem de prendre; mesures que ha pres la Generalitat de Catalunya durant aquests mesos. Hi insisteixo, li ho dic, aquesta moció parla d'Ofideute, és evident. No creem, a través d'aquesta moció l'Ofideute, està treballant i està fent feina. De fet, és la segona moció amb la qual parlem d'Ofideute i intentem reforçar allò que ja estan fent les oficines d'Ofideute o les taules d'emergència, com bé deia el diputat David Fernández, i ara també la taula de desnonament, que no només ha de servir per plan-tejar qüestions d'emergència, sinó també de fer recomanacions des d'un punt de vista de reforma legislativa en el país.

Es poden fer, deia, discursos d'inquisidor, i també uns certs discursos, no diria tant d'inquisició, però sí d'una certa superioritat moral. I sap el senyor Salvador Milà que li ho dic des d'una complicitat alta, des d'un punt de vista ideològic, des d'un punt de vista de posicionament respecte a aquesta qüestió concreta de les polítiques d'habitatge, però és evident que no es pot fer un discurs de superioritat moral quan s'han tingut responsabilitats de Govern a la Generalitat, a ajuntaments, al Consell Comarcal del Barcelonès i en d'altres àmbits, i evidentment s'han pres les decisions que s'han pres.

Jo prefereixo que avui evidentment posem en valor –com ho ha fet el diputat Fernández, com ho ha fet la diputada Meritxell Roigé, com ho han fet altres que m'han precedit– aquells compromisos que acompanyen aquesta moció: compromisos que evidentment no són definitius i que s'hauran de vigilar. Deia el diputat del PSC, el senyor Terrades, que cal una prevenció. És evident que cal prevenció. Cal prevenció després d'aquesta moció, en tot moment i molt específicament, pel que fa, evidentment, a la possibilitat de la venda de patrimoni d'habitatges.

Nosaltres estem en contra... –ho repeteixo, ho vaig dir en la interpellació, ho hem dit durant tots aquests dies, ho repeteixo avui, ho afirmo, ho torno a afirmar–, nosaltres estem en contra de la privatització del parc públic d'habitatge social. I, per tant, estarem vigilants i previndrem totes i cadascuna de les actuacions que es puguin donar en aquesta línia. Espero, senyor Terrades i altres grups, que ens puguin ajudar que això efectivament no succeeixi.

Acabo amb una única consideració respecte al bloc de Salt: no hem tingut temps de parlar-ne. Hi han dos elements essencials en aquest sentit –i aprofito per saludar els membres de la PAH, que abans no ho he fet–: u, demanar una pròrroga perquè es pugui... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat.

Cridem a votació. Tenen vostès la moció... *(remor de veus)*, un moment..., tenen vostès la moció, tal com ha quedat. Vagin mirant si hi ha d'haver alguna votació separada... *(Salvador Milà i Solsona i Jordi Turull i Negre demanen per parlar.)* Un moment... El senyor Milà, i després el senyor Turull, per al·lusions, trenta segons.

Salvador Milà i Solsona

Del senyor Pere Calbó, respecte...

La presidenta

Trenta segons.

Salvador Milà i Solsona

Hi ha una cosa, senyor Calbó, que no podem oblidar: qui va liberalitzar el sòl en aquest país i va donar peu a la bombolla immobiliària va ser el Govern del senyor Aznar que va simultaniejar l'alliberament de la política de sòl *(aplaudiments)* amb l'alliberament de la política financera...

La presidenta

Les persones del públic...

Salvador Milà i Solsona

Ho sap tothom i és profecia, i al País Valencià fins i tot brindaven per això als casaments. Miri com han acabat.

(Aplaudiments. Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí; és per demanar votació separada del punt 12.

(Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Presidenta, m'agradaria demanar votació separada del punt 7.

La presidenta

D'acord.

(David Fernández i Ramos demana per parlar.)

Senyor Fernández.

David Fernández i Ramos

Per demanar votació separada dels punts 2, 3, 5, i el 7, que també s'ha demanat.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Quasi que demanariem votació separada de tots els punts, perquè, si no, ho complicariem més.

La presidenta

Si em diu vostè els que vol, potser coincidim.

Santi Rodríguez i Serra

Per un costat, 3, 4, 7, 8 i 12. *(Pausa.)* I, per un altre costat, 5, 6, 11 i 14.

La presidenta

En queden lliures tres, per tant...

Comencem pel 2 –comencem pel 2.

Comença la votació del punt 2.

Ha estat aprovat per 116 vots a favor i 11 abstencions.

(Remor de veus.)

Si us plau, senyors diputats; si us plau.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 99 vots a favor, 16 en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor, 16 en contra i 8 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 100 vots a favor i 27 abstencions.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 91 vots a favor i 36 abstencions.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 70 vots a favor, 45 en contra i 10 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor, 16 en contra i 8 abstencions.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 108 vots a favor i 18 abstencions.

Votem ara el punt 11.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor i 23 abstencions.

Votem el punt 12.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 55 vots a favor, 64 en contra i 8 abstencions.

Votem el punt 14 –votem el punt 14.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor i 24 abstencions.

I votem, ara, la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 119 vots a favor i 8 abstencions.

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del setanta-cinquè aniversari de l'ONCE i el vint-i-cinquè de la Fundació ONCE (tram. 401-00010/10)

Abans de suspendre l'ordre del dia, donarem lectura a la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del setanta-cinquè aniversari de l'ONCE i el vint-i-cinquè de la Fundació ONCE.

Saludar, en primer lloc, el delegat territorial de l'ONCE, que ens acompanya, el senyor Xavier Grau i Sabaté; el president del consell territorial... (*Remor de veus.*) Si us plau, les persones del públic... (*Remor de veus.*) Si us plau! Les persones del públic que marxïn. Ja ho hem vist prou, ja poden marxar. (*Forta remor de veus.*)

Disculpin, els membres de l'ONCE que ens acompanyen en un dia molt important per ells. Saludar-los de

nou, el senyor Xavier Grau, el senyor Enric Botí i la senyora Maria Enciso, vicepresidenta del consell territorial.

I donem lectura a la declaració del Parlament, firmada per tots els grups parlamentaris. El vicepresident segon la llegirà.

El vicepresident segon

«El Parlament de Catalunya, amb motiu de la celebració del setanta-cinquè aniversari de la creació de l'ONCE i el vint-i-cinquè aniversari de la Fundació ONCE, ret homenatge a totes les persones que han fet possible, al llarg dels anys, que aquestes entitats hagin tingut una trajectòria ben reconeguda d'èxit, materialitzada en una pluralitat d'accions i d'iniciatives solidàries que han permès que el nostre país avanci en justícia social i en objectius d'accessibilitat per a totes les persones en un marc de normalització.

»En aquest sentit, el Parlament de Catalunya destaca la feina feta per l'ONCE a Catalunya en l'àmbit de l'educació, dels serveis socials especialitzats, de la inserció laboral, de l'autonomia personal i de la plena ciutadania de les persones cegues i deficientes visuals, que ha tingut com a objectiu procurar que aquestes persones i llur entorn es puguin desenvolupar amb la màxima autonomia possible.

»Pel que fa a la Fundació ONCE, el Parlament de Catalunya remarca que, del 1988 ençà, aquesta entitat s'ha consolidat com un agent ben actiu del sector de la discapacitat, que ha contribuït d'una manera molt positiva a la formació, a la creació d'ocupació i a l'afavoriment de la integració laboral i social de les persones amb discapacitats, promovent el respecte i la garantia de llurs drets en el si de la societat.

»En el marc d'aquesta doble efemèride, el Parlament de Catalunya recorda i reconeix la figura de Roc Boronat, que el 1934 va impulsar la constitució del Sindicat de Cecs de Catalunya, integrat en l'ONCE al cap de quatre anys, i que amb el seu compromís per la causa va contribuir a la millora de la vida de les persones cegues.

»El Parlament de Catalunya també homenatja els homes i les dones que des de qualsevol àmbit han treballat i treballen per una societat més humana i justa, i per una Catalunya que integri tothom i que garanteixi una vida digna a totes les persones, sense distincions, i on les discapacitats no siguin cap motiu d'exclusió.»

(*Aplaudiments perllongats.*)

La presidenta

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set del vespre i vuit minuts.